

คอนเสิร์ตเริ่มบรรเลง...

“ได้ยินเสียงแหวดั่งแผ่วมาแต่ไกลไกล ชุ่มชื่นฤทัยหวานใดจะปาน
ฟังเสียงบรรเลง ขับเพลงประสาน จากทิพย์วิมาน ประทานกล่อมใจ...”

เสียงเพลงหวานละมุนคลอเคล้าท่วงทำนองดนตรีตามจังหวะจาก
ทึบเพลงซัก (Accordion) ดังขึ้นในยามรุ่งสางของเช้าวันอาทิตย์ ณ หน้าบ้าน
ทาวนเฮาส์หลังเล็ก แสงเรืองรองตรงเส้นขอบฟ้าเริ่มแย้มทักทายวันใหม่

ชายวัยกลางคน หน้าตาอบอุ่นและใจดี หันยิ้มให้บุตรสาววัยห้าขวบ
ที่มักตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อปีนขึ้นเก้าอี้มานั่งข้างๆ บิดาพร้อมฟังเพลงโปรดที่บิดา
ชอบร้องและเล่นในยามว่างของทุกวัน

เด็กน้อยจ้องมองบิดาตาแป๋ว แม้จะฟังลูกจากเตียงได้ไม่นาน คราใด
ที่ได้ยินเสียงเพลงนี้และเสียงดนตรีจากทึบเพลงซักของบิดา ไม่ว่าจะหนูน้อย
จะนอนหลับหรือกำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม ก็จะต้องวิ่งมาตามเสียงนี้เสียทุกครั้ง

“พ่อหนูอยากฟังอีก” บุตรสาวบอก เมื่อเห็นบิดาเล่นเพลงจบ นัยน์ตา
กลมโตของหนูน้อยจับจ้องทึบเพลงซักบนตักบิดาด้วยความสนใจเหมือนทุกครั้ง
“เอาเพลงไหนลูก” บิดาถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เพลงเมื่อกี่คะ”

บิดาส่ายหน้ายิ้มๆ และครวญเพลงพร้อมกับเล่นทึบเพลงซึกอีกครึ่ง โดยมิบุตรสาวตัวจ้อยเป็นผู้ฟังที่ดี ตั้งอกตั้งใจฟังเหมือนเช่นเดิม

“เพลงเมื่อกี่ชื่ออะไรลูก” บิดาถามเมื่อเล่นเพลงเดิมจบเป็นรอบที่สอง
“โกโล่งคะ”

“โกโล่งแปลว่าอะไรเอ่ย”

“แปลว่า พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นคะ” หนูน้อยตอบแบบไม่ต้องเสียเวลาคิด

“พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นแปลว่าอะไร” บิดาถามต่อ

“แปลว่า ชีวิตยังมีความหวังคะ” เด็กน้อยตอบอย่างฉับไว แม้เสียงจะไม่ชัดเจนนัก

“ชีวิตยังมีความหวังแปลว่าอะไรเอ่ย”

“แปลว่าโกโล่งคนนี่” หนูน้อยจิ้มนิ้วชี้เล็กจ้อยไปที่อกตัวเอง

“แล้วโกโล่งคนนี่แปลว่าอะไรเอ่ย ลูก” บิดาชี้นิ้วไปที่บุตรสาว นัยน์ตากลมแป้ว

“แปลว่าความหวัง ความสุขของทุกคน” เด็กน้อยตอบเสียงเฉื่อยเฉื่อยแล้ว

บิดายิ้มพึงพอใจระคนเอ็นดู วางทึบเพลงซึกคู่มือตรงข้างกาย และชวนบุตรสาวมานั่งตัก “เก่งมากครับ ลูกสาวของพ่อจะเป็นตัวแทนแห่งความหวังและความสุขของพ่อและทุกคน เหมือนบทเพลงนี้ของในหลวงที่พระองค์ท่านได้ทรงประทานให้แก่คนไทยทุกคน”

เด็กน้อยละความสนใจจากทึบเพลงซึกที่วางอยู่ใกล้ตัวทันที เพื่อหันบอกกับบิดาด้วยรอยยิ้มสดใส “หนูรักในหลวงคะ”

จากนั้นหนูน้อยก็ปีนลงจากตักบิดา เพื่อวิ่งซอຍเท้าเข้าไปในบ้าน แหงนมองพระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่แขวนอยู่บนฝาผนังบ้าน ตามด้วยยกมือประนม ส่องเท้าลากขีด และก้มศีรษะอย่างอ่อนช้อยอย่างได้เห็นบิดาทำเป็นประจำทุกวัน ทำให้บิดาที่จ้องมองมาจากด้านนอก คลี่รอยยิ้มเปี่ยมล้นไปด้วยความสุขและความภาคภูมิใจ

บทเพลงที่

๑

ในดวงใจนิรันดร์

อยากลิ้มลิ้มรักลิ้มมิลง กลับพะวงหลงเพื่อเงา
เปรียบปานเพลิงรักรุ่มสุมเศร้า เปลี่ยวเปล่าร้างวอน

เมื่อรถบีเอ็มดับบลิวสีชาวดันหนึ่งชะลอมาจอดเทียบ หญิงสาว
ในชุดเสื้อเซ็กซี่เข้มเข้ารูปกับกางเกงขาล้นเหนือเข้าขึ้นมาเกือบคืบ กับรองเท้า
ผ้าใบสีน้ำตาลอ่อน ที่เดินอยู่ริมทาง ก็ก้มมองผ่านหน้าต่างกระจกรถ

“ซินรถลิ” คนในรถกดกระจกลง และบอกเสียงขรั้ม

ใกล้รุ่งอึ้งไปชั่ววู๊ดใจ ก่อนตอบเนือยๆ ทั้งเหน้อยและเพลี่ยเพราะเพิ่ง
กลับมาจากการสอนดนตรีทั้งวัน “รุ่งจะกลับบ้านแล้ว ซี้เกียจออกไป”

“ไปกินข้าวเป็นเพื่อนหน่อยไม่ได้หรือไง หรือลิ้ม...เพื่อนคนนีไปแล้ว”

สิงขร ตังอัศวรงค์ ตัดพ้อกลายๆ

ใกล้รุ่งจำต้องก้าวขึ้นไปนั่งข้างคนขับ หล่อนหยิบกระเป๋าย่อมกับกระเป๋
ใส่คูเลล่ที่สะพายไว้ด้วยกัน ไปวางไว้ที่เบาะหลัง และรดเข็มขัดนิรภัยอย่าง
เรียบร้อย

“เพิ่งกลับมาจากทำงานหรือ” สิงขรถามขึ้นขณะรถค่อยๆ เคลื่อนตัว

“อือฮี้ แล้วสิงกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อวานนี่เอง”

“กลับมาที่วันละ คราวนี้” โกลอซังหันถาม

“คราวนี้คงนาน เจริญเป็นบ้า ต้องดบินยาว” สีหน้าคนพูดฟ้องวาระอา

เอาการ

“อ้าว ทำไมละ” หล่อนมีสีหน้างง

“ข้อมือเจ็บ หมอบอกให้พักยาว”

โกลอซังเหลือบมองไปยังข้อมือด้านขวาของเขาที่มีผ้าพันแผลสีเนื้อพันไว้
จึงหันหน้าทันที นึกห่วงเขาขึ้นมาทันใด แต่ยั้งบั้นหน้า

“แล้วไปทำอะไรมา ถึงเจ็บข้อมือ หรือตีเทนนิสมากเกินไป” หล่อนรู้ว่า
สิ่งขรโปรดปรานกีฬาเทนนิสหนักหนา ถ้าเขาไม่ได้เป็นนักบินละก็ คงได้เอาดี
กับการเป็นนักเทนนิสอย่างแน่นอน

“เปล่า พอดีเครื่องเฮลิคอปเตอร์ดับกลางอากาศตอนบินสำรวจป่าไม้
เลยได้รับบาดเจ็บนิดหน่อย”

“ฮ้า! เครื่องดับกลางอากาศ” โกลอซังโพล่งออกมาด้วยความตกใจ นัยน์ตา
โตเบิกกว้าง ในความคิดของหล่อน การที่เครื่องเฮลิคอปเตอร์ดับกลางอากาศ
นั่นคือหมายถึง เครื่องคงต้องดิ่งพสุธา และนำมาซึ่งการเสียชีวิตแน่นอน

“ทำไมต้องทำเสียงทำหน้าตกใจแบบนี้ด้วย แค่เครื่องดับกลางอากาศ
เท่านั้นเอง” เขาสายหน้าซำๆ

“จะบ้าหรือ สิ่ง เครื่องเฮลิคอปเตอร์ดับกลางอากาศนะ แล้ว...แล้ว
สิ่งรอดมาได้ยังไง เป็นอะไรหรือเปล่า!” หญิงสาวลืมหื้มรักษามาตลอด เพราะห่วงเขา
อย่างมาก แม้เขาจะยังดูปกติ แต่อาจมีอาการบาดเจ็บร้ายแรงซ่อนอยู่ก็ได้
เฮลิคอปเตอร์ดับกลางอากาศเขี้ยวนะ

“ห่วงผมหรือไง” เขาถามยิ้มๆ

“ยังจะเล่นอีก รุ่งถามว่าบาดเจ็บอะไรอีกหรือเปล่า!” โกลอซังถาม
อย่างร้อนใจ

“ถ้าเป็นจะมานั่งอยู่ตรงนี้ได้หรือ ก็แค่ข้อมือกระแทกกับแผงหน้าปัด
เครื่องแรงไปหน่อยก็เท่านั้น”

“แต่...เครื่องดับกลางอากาศนะ...เครื่องต้องดับพสุธาไม่ใช่หรอ...แต่ทำไม...” ไกลรุ่งถามอย่างงงงัน

“เครื่องดับกลางอากาศก็ไม่ได้หมายความว่า เครื่องต้องร่วงเหมือนดิงพสุธาซะหน่อย เราก็ค่อยๆ ประคองเครื่องลงมาช้าๆ เหมือนลูกยางที่เราเคยเล่นตอนเด็กๆ ที่พอเราโยนขึ้นไป มันก็ค่อยๆ หมุนเป็นเกลียวลงมาช้าๆ แบบนั้นแหละ” ลิงขรอธิบาย

“ทำได้ด้วยหรอ” ไกลรุ่งมีสีหน้าทึ่ง

“ได้สิ ถ้านักบินผ่านการฝึกฝนและมีความชำนาญ การขับเฮลิคอปเตอร์เกิดอุบัติเหตุบ่อยๆ แล้วก็ไม่สามารถจอดข้างทางเหมือนรถยนต์ได้ นักบินก็ต้องได้รับการฝึกฝนให้รับมือกับสถานการณ์เฉพาะหน้าและการลงจอดฉุกเฉิน ก็เหมือนกรณีที่กัปตันนำเครื่องบินแอร์บัสตกลงจอดที่แม่น้ำฮัดสันในฝั่งตะวันตกของเกาะแมนฮัตตัน นิวยอร์กนั่นแหละ”

ไกลรุ่งพยักหน้า โลงใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น อย่างน้อยเขาก็ไม่น่าได้รับอุบัติเหตุร้ายแรงอะไร แต่ก็ยังนึกห่วงอาการบาดเจ็บของข้อมือเขา “แล้วข้อมือบาดเจ็บตอนไหน”

“ตอนเครื่องกำลังจะแตะพื้น เบรกผิดจังหวะไปหน่อย ที่นั่งผมตรงกับคานสกีของเครื่องพอดี เลยกะแทกแรงไปนิด” ชายหนุ่มยกไหล่เล็กน้อย

“แล้วข้อมือเป็นยังไงบ้าง”

“ก็เอ็นข้อมืออักเสบ”

“ต้องผ่าตัดหรือรักษายังไง”

“แค่ฉีดยา แต่ต้องพักนานหน่อยก็เท่านั้น”

“งั้นก็ต้องเชื้อมอหน่อยละ ไม้งั้นได้อักเสบเรื้อรังแน่” หล่อนรู้จกนิสัยเขาดีว่าไม่ยอมอยู่นิ่งๆ เฉยๆ ตามหมอสั่งง่ายๆ หรอก

“แล้วคุณล่ะ ยังสอนอนุคุณเลอะไรนั่นอยู่หรือเปล่า” ลิงขรเปลี่ยนไปถามคำถามอื่นเสียตื้อๆ นัยน์ตาคมยาวรีกวาดมองทั่วดวงหน้าเนียนปราศจากเครื่องสำอางแวบหนึ่ง

พออาการตกใจและห่วงเขาจับจิตจางหายไป ก็อดรู้สึกถึงความห่างเหินจากสรรพนามที่อีกฝ่ายใช้เรียกหล่อนหรือตัวเขาเองไม่ได้ แต่ทั้งสองไม่ได้เป็นเด็ก ๆ เหมือนสมัยก่อนอีกต่อไป จะได้มาเรียกเธอ เรียกเรา อีกอย่างตอนนี้ เขาก็เป็นนักบินของสำนักงานการบินอวกาศทรัพย์สินทางปัญญาของชาติ ไม่ใช่เด็กน้อยที่ตัวติดกับหล่อนเป็นปาท่องเที่ยวอีกต่อไป

“อือ ยังสอนอยู่”

“แล้วแสงแรกกับคุณป้าเป็นไงบ้าง”

“อือ ก็ดี” หล่อนตอบสั้น ๆ

สิงขรตัวดีสายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ตามด้วยแววเสียงเรียบ “ตอบยาวกว่านี้แล้วจะตายหรือไง”

โกโล่งปรายตามองอีกฝ่ายบ้าง “ก็มันไม่มีอะไร จะให้ตอบยาวแค่ไหน”

“คนเป็นหอมนี่มันกวนประสาทแบบนี้ทุกคนหรือเปล่า” คนขับถามขึ้นอีก

“แล้วนักบินปากร้ายเหมือนกันทุกคนหรือเปล่า” หล่อนสวนกลับบ้าง ด้วยเสียงยานคาง บัดผมด้านหน้าที่ตกลงมาปรกหน้า

“ไว้ผมทรงนี้ เลิกเป็นหอมแล้วหรือไง” คนขับรถนั้นก็เปลี่ยนประเด็นคำถามก็เปลี่ยนเสียด้วย

หล่อนเพิ่งไปตัดผมทรงนี้มาเมื่อเดือนก่อน เป็นผมบ๊อบที่ออกแบบอย่างมีลูกเล่น ด้วยการสไลซ์ด้านหนึ่งให้สั้นกว่าอีกด้าน และทำสีผมเป็นสีน้ำตาลอ่อนด้วย

“จะมาอยู่กับเรื่องรุ่งเป็นหอมอะไรหนักหนาเนี่ย” โกโล่งตอบเสียงละเหย ไม่ได้เจอกันหลายเดือน สิงขรก็ยังคงกวนประสาทได้เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

“ก็มันยังไม่หายขานี้ จู๊ๆ เพื่อนที่คบกันมา วันหนึ่งกลายเป็นหอมไปหน้าตาเฉย” น้ำเสียงเรียบเฉยของเขา ยากจะตีความได้ว่า เขาอยู่ในาอารมณ์ขำหรือหยันกันแน่

“ไม่เห็นน่าขำตรงไหน คนเป็นหอมกันเยอะเยอะ”

“แล้วยังคบกับ... จู๊บจู๊บอยู่หรือเปล่า” ใบหน้าคมสันเคร่งขรึมขึ้นและ

ยังซุกใช้ไม่เลิก ราวกับตำรวจสอบสวนผู้ร้าย

“ก็ไม่ใช่เชิงคบ ตอนนี้เป็นเพื่อนกันแล้ว” หล่อนกับจ๊ับจ๊ับเป็นเพื่อนกัน มาตลอด ไม่เคยเป็นทอมดื้ออย่างที่เขาคิด แต่เพราะเหตุผลบางประการทำให้เขาต้องเข้าใจผิด และหล่อนก็ไม่เคยแก้ไขความเข้าใจผิดนั้น เพราะคิดว่าคงไม่จำเป็น คนเป็นเพื่อนกัน ความเป็นทอมเป็นดื้อ คงไม่ใช่สาระสำคัญอะไรสักหน่อย ถึงหล่อนจะกลายเป็นทอมไปจริงๆ อย่างที่เขาเข้าใจ ก็ไม่น่าจะกระทบกับความเป็นเพื่อนของทั้งสอง

“แล้วกำลังคบใครอยู่อีกหรือเปล่า”

“เปล่า ช่วงนี้ซึ้งๆ อยากอยู่กับคนเดียว” ไกล่รุ่งช่างตอบได้เนียนเหลือเกิน เคยมีคนรักกับเขาหรืออย่างไร โสตสนิทมาตลอดยี่สิบเจ็ดปี อีกสามปี ก็เลี้ยงฉลองครบรอบความโสตสนิทสามสิบปีได้พอดี

“ถามจริงๆ เอะ เคยคิดบ้างมั๊ยถ้าเป็นทอมแบบนี้ไปเรื่อยๆ ตอนแก่จะทำยังไง ใครจะดูแล” สิงขรถามเสียงจริงจัง

ไกล่รุ่งถอนหายใจเบาๆ เหนื่อยใจกับการยิงคำถามของอีกฝ่าย “อีกหน่อยแสงมันแต่งงานก็คงมีลูก หลานๆ มันคงช่วยดูแลบ้างมันบ้าง หรือไม่ก็ไปอยู่บ้านพักคนชรา ก็เท่านั้นแหละ”

ไม่เข้าใจว่าเขาจะซุกใช้อะไรกันหนักหนา แต่ละคำถามไม่น่าอภิมรณะและไม่น่าตอบเอาเสียเลย

“ก็จริง ไปอยู่บ้านพักคนชราน่าจะโอเค” น้ำเสียงเขาเรียบนิ่งเสียงจนยากจะฟังจริงว่าเป็นการประชดประชัน

ไกล่รุ่งทำปากขมขมมึบ นึกว่าหล่อนไม่สนใจหรืออย่างไร ใครจะอยากมีบั้นปลายชีวิตลงเอยที่บ้านพักคนชรากัน หล่อนก็อยากมีครอบครัว มีสามี ลูกๆ เช่นคนอื่นเหมือนกันนะ แต่ก็นึกภาพไม่ออกเหมือนกันว่าตัวเองจะมีความสุขกับสามีและลูกๆ ได้อย่างไร ถ้าใจยังคอยประหวัดถึงผู้ชายอีกคน...ที่นั่งอยู่ข้างๆ กันในขณะนี้

“ซุกอยู่ได้ยังกับเป็นตำรวจ แล้วทำไมไม่โทร. ชวนมีมไปกินข้าว มา

ชวนรุ่งทำไม่เนี่ย” หมั่นไล่คนหน้าตาดีแต่ปากเสียมากขึ้นทุกที

“โทร. แล้ว มีมไม่ว่าง” โบหน้าคมสันยังคงความเคร่งขรึม

ที่แท้ หล่อนก็เป็นแค่ตัวสำรอง แต่อย่างว่า มิรันตี เป็นคนรักของเขาที่

ส่วนหล่อนก็เป็นแค่เพื่อนคนหนึ่ง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าใครต้องมาเป็นทีหนึ่ง

“ถ้ามีมว่าง เมื่อกี้คงขับรถผ่านกันไปแบบไม่รีรอละสิ” อยากเชกกะโหลก

ตัวเองที่เปลอประชดประชันออกไปอย่างที่ไม่ควรทำกับเพื่อน

“ทำไม หึงเธอ” สิงขรหันถาม ประกายวิบวับในแววตา

“ใช่ รุ่งหึง แต่หึงมีมนะ อย่าลืมนสิว่ารุ่งเป็นทอม ก็ต้องหึงผู้หญิงด้วยกัน

สิ” แอบชื่นชมตัวเองในใจที่หาทางออกไปได้ หากเขาล่วงรู้ความในใจของ

หล่อน คงได้หัวเราะอหายน และหล่อนก็คงได้อับอายขายขี้หน้า

เมื่อที่กุมพวงมาลัยรถเกร็งแน่นขึ้นมาเล็กน้อย “แปลว่าคุณชอบมีมนั่นสิ”

เจ็บจี๊ดๆ กับท่าทางของเขาที่ฟ้องชัดว่าหึงคนรัก เพียงเพราะทอม

ก้ามะลอยอย่างหล่อน “ก็ไม่ใช่แบบนั้น ก็แค่อิจฉาที่แฟนสิงขรยกเท่านั่นแหละ”

สุดท้ายเสียงการทำให้เขาเข้าใจผิดเรื่องคนรักของเขากับหล่อน

“ใช่ มีมสวยมาก เก่งมากด้วย เพียบพร้อมเพอร์เฟกต์ไปเสียทุกอย่าง”

สิงขรเหลือบมองเพื่อนสาวที่เคยสนิทสนมกันอย่างมาก

หญิงสาวเม้มริมฝีปากเข้าหากัน เมื่อหัวใจโง่ๆ เอาแต่เจ็บแปลบเป็นระยะ

“ใช่ สิ่งกับมีมเหมาะสมกันมาก ยิ่งกว่าคู่กึ่งทองโบหยกอีก”

“มีแต่คนพูดแบบนี้ สงสัยผมกับมีมจะยิ่งกว่าเป็นเนื้อคู่ แต่ต้อง

ขอบคุณรุ่งนะ ถ้าไม่ได้รุ่ง ผมกับมีมคงไม่ได้คบกันจนถึงทุกวันนี้หรอก”

ก็อีกนั่นแหละที่ความเรียบเฉยในน้ำเสียงยากจะบอกว่าเป็นการประชด

ประชันหรือไม่ แต่ชายหนุ่มจะประชดประชันกันไปเพื่ออะไร เขาน่าจะสุข

จนล้นใจด้วยซ้ำไป เพราะหลังจากประกาศว่าจะคบหากับมิรันตี เขาก็ห่างเหิน

กันไป ราวกับต้องการประกาศให้รู้ว่า มิรันตีสำคัญกับเขามากเพียงไหน ส่วน

เพื่อนซี้คนนี้ ก็เป็นแค่ใครบางคนที่แค่ผ่านเข้ามาในชีวิต แล้วก็ต้องผ่านไป

ในสักวัน

สิ่งขรชะลอรถขณะเคลื่อนรถผ่านร้านอาหารรถเข็นนับลิบร้านบนทางเท้า บางร้านก็ตั้งอยู่ในอาคารตึกแถว ชะเง้อคอมองร้านอาหารแต่ละร้าน “กินร้านไหนดี เอาข้าวหมูแดงร้านเจ๊วดีดีกว่า”

“เอาร้านข้าวมันไก่เฮียยังดีกว่า” ไกลรุ่งเสนอ

“ไม่ ผมว่าข้าวหมูแดงดีกว่า” เขาไม่รอฟังความคิดเห็นของอีกฝ่าย เคลื่อนรถไปจอดหน้าร้านข้าวหมูแดงทันที

ไกลรุ่งปรายตามองเขาอย่างไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าสิ่งขรทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร ทำไมถึงไม่เลือกกินข้าวมันไก่ร้านโปรดของเขา แทนที่จะมาเลือกร้านข้าวหมูแดงเจ้าประจำของหล่อน และหล่อนก็เปลี่ยใจจะค้านหรือหาคำตอบจากเขา

สิ่งขรอยากกินอาหารร้านไหนก็เรื่องของเขา อีกอย่างก็แค่เรื่องอาหาร ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรสักหน่อย

ไกลรุ่งเดินตามสิ่งขรเข้าไปในร้านข้าวหมูแดงที่เป็นอาคารตึกแถวห้องเล็กๆ ถึงร้านจะดูเก่าชอมซ่อ แต่ก็สะอาดสะอ้าน และรสเด็ดอย่าบอกใคร เมื่อถึงโต๊ะว่าง เขาก็เบี่ยงตัวให้หล่อนเดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ด้านใน ก่อนจะประกบนั่งข้างๆ

หล่อนหันมองเขาด้วยความงุนงง ไม่เข้าใจว่าเขาจะมานั่งข้างๆ กันทำไม แทนที่จะไปนั่งฝั่งตรงข้าม โต๊ะก็ไซ่วาใหญ่ มานั่งเบียดกันแบบนี้สะดวกที่ไหนกัน อีกอย่าง...เดี๋ยวคนอื่นได้เข้าใจผิดหรือว่าทั้งสองเป็นคู่รักกัน

“ทำไมไม่ไปนั่งฝั่งตรงข้าม มานั่งเบียดกันทำไม อึดอัด” ไกลรุ่งพูดขึ้น

“ทำไม เมื่อก่อนเราก็มานั่งกินด้วยกันแบบนี้บ่อยๆ ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไรนี่” เขาพูดหน้าตาเฉย เสียงเรียบก็จริง แต่ก้วงวนน้ำเสียงและประกายในแววตา ลือถึงความตือตึง

“เมื่อก่อนก็ส่วนเมื่อก่อน แต่ตอนนี้เราไม่ใช่เด็กๆ แล้ว” พูดอย่างอ่อนน้อ รั้นิสัยสิ่งขรตัวที่ทั้งดื้อรั้น เอาแต่ใจ มั่นใจในตัวเอง เป็นตัวของตัวเอง สูงทะลุเพดาน แถมบทจะกวนประสาท ก็ตีบทแตกจนน่าคว่ำรางวัลออสการ์

ไปได้เลย

“เมื่อก่อนหรือเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน ไม่เห็นจะแปลก”

ครั้นจะเถียงเขาแล้ว เลยเลือกนั่งเงียบแทน อย่างมากก็คั่งนั่งกินข้าว
ในร้านไม่กินข้าวโม่ง ทนความเง่าของพ่อเจ้าประคุณสักหน่อย คงพอรับมือไหว
เด็กเสิร์ฟในร้านตรงเข้ามาถามคนทั้งสองว่าจะสั่งอะไร สิงขรก็ซึ่งสั่งให้
เสร็จสรรพ

“ข้าวหมูแดงสอง จานหนึ่งใส่ทุกอย่าง อีกจานไม่เอาคุณเชียง เพิ่ม
หมูกรอบด้วย นำเปล่าสองด้วยนะ”

ใกล้รุ่งหันมองเขาด้วยแววตาเพ่งพิณิจ รวากับเขาเป็นตัวประหลาด
อะไรสักอย่าง

“มองผมแบบนี้ทำไม ผมสั่งอะไรผิดหรือไง แต่ก็ไม่น่าจะผิดนะ รุ่ง
ไม่ชอบกินกุนเชียง แล้วทุกครั้งก็ต้องเพิ่มหมูกรอบ” เขาตอบด้วยสีหน้ามั่นอก
มั่นใจ

หล่อนั่งนิ่งไปชั่วขณะ “เดี๋ยวนี้รุ่งไม่ได้กินแบบนี้แล้ว ชอบกุนเชียง
แล้ว ไม่ชอบกินหมูกรอบแล้วด้วย” ถึงจะเป็นการปด แต่ก็ยังดีกว่าให้ความ
รู้สึกไม่ถูกไม่ควรฝังรากลึกยิ่งขึ้น

นัยน์ตาคมจ้องมองมาอย่างคั่นคว่ำ แต่ยากจะคาดเดาความรู้สึกได้
“นั่นสินะ เวลาเปลี่ยน อะไรก็เปลี่ยน แต่ไม่เป็นไร ตักหมูกรอบมาให้ผมแล้วกัน
แล้วก็ตักกุนเชียงจานผมไปแทนก็ได้” ชายหนุ่มยกไหล่ราวกับไม่มีอะไร

“ไม่ต้องห่วงนายขนาดนั้นหรอก มีอะไรรุ่งก็กินได้ทั้งนั้นแหละ”

“ทำไมเราต้องฝืนกินหรือทำในสิ่งที่เราไม่ชอบด้วยล่ะ” สิงขรจ้องเข้าไป
ในดวงตากกลมโตของอีกฝ่าย รอยยิ้มมุมปากที่ยากจะตีความอีกคร่าวว่าเป็น
ยิ้มขำหรือยิ้มหยัน

เหตุใดเขาถึงทำให้หล่อนรับมือยากขึ้นทุกที และจำต้องตรึงกำลังไว้
อย่างหนักแน่น ป้องกันการพลาดพลั้งเสียที ที่อาจนำมาซึ่งความอับอายขาย
ขี้หน้า และหล่อนไม่อยากเป็นตัวตลกในสายตาสิงขร รับรองเขาคงได้ขำลั้ง

ถ้าคิดว่าหล่อนกลายเป็นหอมกลับใจ แอบรักเพื่อนสนิทที่ หล่อขึ้นเทพ ช้ายังมีแฟนสวยระดับเคยเป็นดาวเด่นโรงเรียน

นอกจากนี้ยังมีอีกปัญหาหนึ่ง ที่รับมือได้ยากเย็นไม่ต่างกัน

เจ้าความใกล้ชิดเกินพอดี ที่เมื่อก่อนอาจเป็นเรื่องธรรมดาๆ ของทั้งสอง แต่หลังจากความสัมพันธ์ฉันเพื่อนสนิทแนบแน่นยิ่งกว่าแนบแน่นสิ้นคลอน ณ วันที่ทั้งสองนั่งคุยกันที่ใต้ต้นราชพฤกษ์ ในลานทุ่งกว้างหลังหมู่บ้านคิลิลลาที่ทั้งสองพักอาศัย ความสนิทสนมเกินพอดีก็กลายเป็นความประดักประเดิดของคนทั้งสอง

จนมาวันนี้แหละที่สิ่งรบกวนปฏิบัติตัวเหมือนสิงขรคนเก่าเมื่อในอดีต และหล่อนก็อึดอัด... ซัดเขินเหลือจะกล่าว ทั้งที่ไม่ควรจะรู้สึกเช่นนั้น

นอกจากทั้งสองจะเป็นเพื่อนกัน ช้าหล่อนยังเป็นหอมในสายตาเขา แต่อะไรก็ไม่หนักหนาเท่าเขาเป็นคนรักของเพื่อนร่วมชั้นเรียนตอนสมัยมัธยมปลายของหล่อนอีกด้วย

แม้จะไม่ชอบมิรินดีเท่าไรนัก ไม่ใช่เพราะอิจฉาที่เจ้าหล่อนสวยเด่นเป็นเจ้าของหัวใจสิงขร แต่ไม่ชอบใจจริตจะก้านเกินพอดีของมิรินดี อาจเป็นเพราะหล่อนมีบุคลิกหัวๆ กระทบ มาเจอผู้หญิงที่มีจริตเต็มพิกัด เลยซัดตาลักหน่อย

กลิ่นหอมอ่อนๆ สะอาดสะอาดจากคนตัวโตลอยผ่านปลายจมูก สิงขรเป็นหนุ่มเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดเท้ามาตั้งแต่เด็ก ตรงกันข้ามกับหล่อนโดยสิ้นเชิง ความรักสวยรักงามกับหล่อนไม่ใช่ของคู่กันมาตั้งแต่เด็กเช่นกัน หล่อนไม่ใช่ผู้หญิงที่เสียเวลาค่อนซำโหม่งประดิดประดอยแต่งตัว แต่งหน้า ทำผมอยู่หน้ากระจก

ด้วยเหตุนี้จึงชอบไว้ผมสั้นหรือไม่ก็ผมซอยมาตลอด เพื่อการดูแลที่ง่ายและสะดวกรวดเร็ว แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าหล่อนเป็นหอมบอยนะ

กลิ่นหอมสะอาดจากกายเขาทำให้หล่อนเสียความมั่นใจในกลิ่นกายตัวเองหนักหนา ช้าเขายังมันั่งเบียดใกล้ๆ กันแบบนี้ก็ หล่อนเพิ่งกลับมาจาก

ทำงาน นั่งรถไฟฟ้ามอเตอร์ไซด์อีกเกือบสิบนาที

ไม่รู้ว่ากลิ่นควันรถผสมกลิ่นเหงื่อในตัวหล่อนจะลอยไปปะทะจมูกเขาบ้างหรือเปล่า ไกลรุ่งลอบหันหน้าไปอีกด้าน ดึงคอเสื้อขึ้นมาเล็กน้อย ก้มหน้าลง เพื่อสูดกลิ่นกายตัวเอง

จะว่าหอมก็ไม่ใช่ จะว่าเหม็นก็ไม่เชิง แต่เอาเป็นว่าอย่าให้ใครมาได้กลิ่นจะดีกว่า เพราะคงไม่ใช่กลิ่นกายที่จะอวดใครได้

เมื่อหันกลับมา ก็เห็นประกายยิ้มขำในแววตาเขา

“ทำอะไร” หล่อนถามทวนๆ เพื่อกลบเกลื่อนความอาย

“เปล่า ก็แค่ขำว่าคุณดมอะไร”

“ดมอะไรที่ไหนไม่มี งงหรือเปล่า” ไกลรุ่งปฏิเสธเสียงสูง

สิงขรไม่ตอบแต่ทอดมองมาด้วยแววตาแปลกๆ กิ่งกรุ่มกริมเล็กน้อยริมฝีปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ ที่ทำให้ใบหน้าหล่อนร้อนระอุขึ้นมาดื้อๆ

“เลิกมองแบบนี้เลย ไม่สนุกนะ” หญิงสาวแก้มงำเสียงดุ

“มองแบบนี้แหละ มองแบบนี้ไหน” เขาทำเหมือนกำลังสนุกเป็นบ้า ปรกายนัยน์ตาแพรวพราวขึ้นทุกที

หล่อนตัวตื้อค้อนไล่เสียหนึ่งวง ทำให้หล่อนมีลักษณะห่างไกลจากคำว่าทอมบอยมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ระหว่างนั้นไกลรุ่งเห็นผู้หญิงสาวรุ่นสองคนที่นั่งโต๊ะข้างๆ แอบลอบมองมาทางสิงขร ตามด้วยหล่อน แล้วก็หัวร่อต่อกระซิกกัน

ไกลรุ่งลอบถอนใจ ยิ่งสำรวจใบหน้าตีอินทรีนงค์ของคนข้างกายนัยน์ตาอารีของเขาถ่ายถอดมาจากบิดามารดาคนไทยเชื้อสายชาวจีน

จมูกโด่งตรง ปากหยักได้รูปที่ไม่หนาหรือบางเกินไป และคางบึกบึนที่มีรอยผ่าตรงกลาง ก็ช่างสอดรับเค้าโครงหน้าคมๆ สมชาย ที่เห็นแนวกรามเขี้ยวครี้อย่างชัดเจน

ผิวขาวๆ ของเขาก่อนหน้านี้ แปรเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอ่อนจางๆ จากการโดนแดดโลมเลียม

ไหนดจะบุคลิกลักษณะมาดแมนสมชายชาตรี กับเครื่องแต่งกาย

ทันสมัย มีราคา และมีรสนิยมที่เขาสวมใส่ ไม่ว่าจะเสื้อยืดสีขาวยุโรปแฟชั่น
ทำส่วน คอแหลม ที่ออกแบบเหมือนมีเสื้อเชิ้ตสีเดียวกันอยู่ด้านใน กับ
กางเกงขายาวผ้าเนื้อดีสีเอิร์ทโทน แฮ็ อดลั้งเวซใจกับสารรูปตัวเองไม่ได้ ถ้า
เปรียบเขาเป็นเทพบุตรหรือเทวดา หล่อนก็คงไม่ต่างจากयाจากสาว หรือไม่ก็
เด็กกะโปโลสักคน

เสื้อเชิ้ต กางเกงยีน กับรองเท้าผ้าใบ ล้วนซื้อมาจากตลาดนัด ราคา
รวมกันยังไม่เท่าขายเสื้อของเขาข้างเดียวด้วยซ้ำไป

ทำไมหนอ วันนี้หล่อนถึงต้องเลือกชุดที่ดูโทรมสุดในตู้เสื้อผ้ามาสวม
ด้วยนะ

สองสาวนั้นมองมาทางหล่อนด้วยสายตาแปลกๆ คงประหลาดใจกับ
ภาพลักษณ์แตกต่างกันสุดขีดของหล่อนกับสิงขร หวังว่าสองสาวคงไม่เปรียบ
เทียบถึงขนาดว่าเธอเป็นดอกฟ้า ส่วนหล่อนเป็นหมาวัดหรือกณะ

ยิ่งคิดก็ยิ่งขุ่นใจ ไม่รู้สิงขรจะมานั่งข้างๆ กันทำไม อยากจะให้หล่อน
อับอายขายขี้หน้ามากไปกว่านี้หรืออย่างไร

ข้าวหมูแดงสองจานถูกนำมาเสิร์ฟพร้อมน้ำเปล่าสองแก้ว สิงขรลงมือ
จัดการอาหารมือเย็นตรงหน้าอย่างไม่รีรอ ไก่ล่ำจิ้งจิงลงมือรับประทานบ้าง

“ผ่านไปกี่ปี ข้าวหมูแดงร้านนี้ก็อร่อยเหมือนเดิมเป๊ะ” สิงขรพูดขึ้นหลัง
จากข้าวหมูแดงอันตรธานไปก่อนจาน

“ก็สูตรร้านเขาเนี่ย เจ้าของร้านคงถ่ายทอดสูตรให้ลูกหลานต่อ”

“คงงั้น จำได้มั๊ย ครั้งหนึ่งที่เรามากินข้าวหมูแดงร้านนี้ แล้วเจ้าของร้าน
ทะเลาะกับแฟนเขา คนมุงกันเต็มไปหมด หมูแดงเอ๊ย ไช้ต้มเอ๊ย กุนเชียงเอ๊ย
ร่อนไปทั่วร้าน เราสองคนวิ่งหลบออกไปแทบไม่ทัน”

ไก่ล่ำจิ้งจิงขำ นึกย้อนไปถึงวันนั้น เหตุการณ์ล่อหลอนผ่านวันวายุ จนจำไป
จนวันตาย “ใช่ มีลูกคนหนึ่งโดนไช้ต้มเต็มหัวเลย”

สิงขรหัวเราะบ้าง “คิดๆ ไป เวลาผ่านไปเร็วจัง จากวันนั้นถึงวันนี้ ผ่าน
มาเกือบสิบปีแล้วมั้ง”

“ใช่ เวลาผ่านไปเร็วเหมือนโกหก”

“อือฮิ ผลออกมาแบบเดียว เราชู้อัจฉกันมายี่สิบกว่าปีแล้ว”

“วันนี้เราจะมานั่งรื้อฟื้นความหลังกันหรือไง ลิง” หล่อนถามขึ้นซ้ำๆ

เขายักไหล่ “ความหลังมีไว้ให้ระลึกนี่”

“แต่ตอนนี้เรารีบกินเถอะ รุ่งต้องรีบกลับ ต้องกลับไปเตรียมการสอนด้วย” นี่ไม่ใช่ข้ออ้าง แต่เป็นภาระประจำวันของหล่อน

เขายิ้มมุมปาก “อือฮิ ก็ดี ผมก็มีนัดต้องโทร. ไปหาทีมตอนสามทุ่มเหมือนกัน”

ใกล้รุ่งฝืนยิ้มให้เขาอย่างสดใส เกลียดอาการใจโหวงของตัวเองในตอนนี้นักหนา เขาก็ต้องโทรศัพท์หาмирันตีเป็นประจำอยู่แล้ว ซึ่งไม่ได้เกี่ยวอะไรกับหล่อนเลย

“ลิ่งกับมิมมีแพลนจะ...แต่งงานกันเมื่อไหร่” ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วหล่อนมันก็พวกชาติสโมสรด้วย ชอบตอกย้ำความเจ็บปวดให้ตัวเอง จะได้ฝึกความเข้มแข็งไปในตัว

ลิ่งขรหรือตา ประหนึ่งครุ่นคิด “ก็อาจจะสักปีหรือสองปีนี่มั้ง”

“ว้าว! อย่าลืมนะเซอิรุ่งล่ะ” หญิงสาวบ่นเสียงสดใสเต็มที่ ทั้งที่เจ็บอึกๆ เหมือนโดนค้อนอันโตกระแทกเข้าไปที่กลางใจ

“แน่นอน ผมจะลืมนคุณได้อย่างไร เราเป็นเพื่อนซี้กันนะ” เขายิ้มตอบ แต่ช่างขัดกับประกายเรียบเฉยระคนทางเห็นในแววตา ราวไม่ว่ากี่วินาทีถัดมาประกายแปลกๆ ในแววตาของเขาก็จางหายไป

“นั่นสิ” ใกล้รุ่งตอบกลับเบาๆ และฉีกยิ้มมอวดฟันขาวจี้วะ

ทำไมหนอหล่อนถึงไม่เลือกเรียนศิลปะการแสดงนะ รับรองน่าจะรุ่งกว่าเรียนด้านดนตรีแน่ๆ

เมื่อรถบีเอ็มดับเบิลยูจอดหน้าทาว์นเฮาส์หลังย่อม ใกล้รุ่งก็เปิดประตูลงจากรถ ก่อนจะหันมองอย่างแปลกใจ เมื่อลิ่งขรก็ก้าวลงมาด้วย

“สิ่งจะทำอะไร” หล่อนถามอย่างฉงน

“ก็จะเข้าไปทักทายคุณป้าหน่อย” ชายหนุ่มเดินเข้ามาหยุดตรงหน้า หล่อน

“จะเข้าไปทำไม เตี้ยวกี่โดนแตกตันทรอก ก็รู้ๆ อยู่ว่าแม่รุ่งเป็นยังไง” หล่อนยั่วเตือน เพราะสงสัยว่าสิ่งตรงจะลืมนไปแล้วกระมังว่ามารดามักมีปฏิกริยาอย่างไรเมื่อพบเขา และหล่อนก็ไม่อยากให้สิ่งตรงต้องเจอสถานการณ์แบบนั้นอีก เหมือนเมื่อก่อน ยิ่งตอนนี้ เขาเป็นนักบินหนุ่มแน่นเต็มตัววัยยี่สิบเก้าปี ที่ดูภูมิฐานและน่าครั่นคร้าม ไม่ใช่เด็กวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษา หรือนักบินฝึกหัดอีกต่อไป

“จะเป็นอะไรไป ผมพาลูกสาวท่านไปกินข้าวถึงสองทุ่ม พามาส่งก็ต้องแวะทักทายผู้ใหญ่บ้างสิ ผมไม่ใช่พวกชอบทำอะไรลับๆ ล่อๆ นะ” เขายืนกรานไก่อลู่ถอนหายใจเบาๆ รู้สึกสิ่งตรงตื้อตึงขึ้นหนักช็อกกว่าเดิม เลยคร้านจะห้าม เขาอยากโดนมารดาหล่อนแหวะก็ตามใจ

แต่แค่เปิดประตูรั้ว ก้าวเข้าไปในบ้านไม่ถึงก้าวดี นางดวงใจก็เปิดประตูออกมาจากในบ้าน เดินตรงเข้ามาหาคนทั้งสอง คิ้วขมวดเป็นปม ยามจ้องมองไปยังชายหนุ่มตัวโตที่ยืนอยู่ด้านหลังบุตรสาว ประกายในแววตาฟ้องว่าไม่ค่อยอยากจะญาติดีกับสิ่งตรงนัก

“ไปไหนมา วันนี้อกลับดึกเชียว”

หล่อนเคยกลับดึกกว่านี้ออกบ่อย เพราะบางครั้งเคยติดสอนถึงสามทุ่มก็มี แต่รู้ว่าที่มารดาถามแบบนี้ ก็เพราะมีสาเหตุมาจากผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างหลัง หล่อนต่างหาก

“สวัสดีครับคุณป้า คือ ผมชวนรุ่งไปกินข้าวด้วยกันนะครับ” สิ่งตรงยกมือไหว้ผู้อาวุโส และตอบอย่างสุภาพ รวกับไม่รู้สึกลอนาทรร้อนใจกับท่าทางไม่เป็นมิตรนักของนาง

นางดวงใจรับไหว้ราวกับขอไปที ปรายตามองสิ่งตรงเหมือนกับไม่อยากจะเสวนาด้วยนัก “ไปกินข้าวที่ไหนมา”

“ร้านข้าวหมูแดงเจี๊ว แม่” คราวนี้ใกล้รุ่งตอบ ละเหยใจกับสถานการณ์ชวนให้อึดอัดในขณะนี้ ซึ่งถ้าหล่อนเป็นสิ่งขร คงจะขอตัวลากลับไปเสียตั้งนานแล้ว ก็เห็นๆ อยู่ว่ามารดาของหล่อนมีท่าทางไม่ต้อนรับแขกเพียงไหน

นางหัวเราะทีๆ ในลำคอ ก่อนจะเอ่ยประซดเสียงเรียบ “แปลกดีคนรวยนี้ก็กินร้านอาหารตึกแถวเก่าซอมซ่อเป็นด้วย”

“แม่” หญิงสาวเรียกเบาๆ เพื่อเตือน

“อะไร” หญิงสูงวัยตอบเสียงกึ่งหัวน และเสริมต่อ “ไป ดึกแล้ว เข้าบ้าน”

ใกล้รุ่งลอบถอนใจกับวิธีการไล่แขกทางอ้อม ใจหนึ่งก็นึกเห็นใจสิ่งขร แต่อีกใจก็สมน้ำหน้า ก็เตือนไปแล้วว่าอย่าเผชิญหน้ากับมารดาหล่อนเลย แต่ชายหนุ่มก็ยังดื้อดึง เป็นอย่างไรละ โดนไปเสียหนึ่งยก ดี จะได้เซ็ดเสียนที

หล่อนหันกลับไปตั้งใจจะล้าลาเขา และนึกถึงที่เขาตีสีหน้าเรียบเฉยราวกับไม่สะท้านกับการถูกไล่เกือบจะซึ่งๆ หน้า เขาคงจะชินกรรมัง นับตั้งแต่ความสนิทสนมราวกับทั้งสองเป็นปาท่องเที่ยวได้ยุติลง สิ่งขรก็ต้องเผชิญกับท่าทางห่างเหินของมารดาหล่อนทุกครั้งที่พบหน้ากัน

และก็นึกขอบคุณที่เขาไม่เคยโต้ตอบมารดาหล่อนด้วยถ้อยคำหรือวาจาไม่สุภาพ เขายังคงวางตัวต่อท่านเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน คล้ายกับไม่อยากถือสา

“ขอบใจนะ สิ่ง” หล่อนพูดพลางตั้งท่าเดินตามมารดาเข้าไปในบ้าน แต่แล้วสองแม่ลูกก็ต้องชะงัก ค่อยๆ หันหลัง เมื่อรู้สึกว่าคุณตัวโตเดินตามหลังมาติดๆ

“จะเดินตามมาทำไมเนี่ย” มารดาโพล่งถามขึ้น นัยน์ตาขุ่นๆ

“คือ รุ่งคงจะลืมครับคุณป้า เมื่อกี้เราคุยกันว่าผมอยากได้ของบางอย่างที่ลืมไว้กับรุ่งนานแล้วนะครับ”

ใกล้รุ่งขมวดคิ้ว งุนงนอย่างมาก หล่อนกับเขาไปคุยกันตอนไหนกันแล้วเขาลืมสิ่งของอะไรไว้ที่บ้านหล่อน ไม่แน่ว่าสิ่งขรจะมาไม่ไหน และเขา

ทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร หรือเพื่อกวนประสาทมารดาหล่อน นั่นสินะ เขาเป็น
แซมบี่กวนประสาทอยู่แล้ว

“สูง ลิมของอะไร” มารดาถามบุตรสาวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

ไกล์รุ่งอัปปากค้างไปชั่วอึดใจ ก่อนตอบตะกุกตะกัก “เอ่อ...คือ...ลิง
...ลิม...ลิม...” โอ้ย ลิมอะไรดีเนี่ย อยากจะบ้า เขาทำอะไรของเขาเนี่ย

“ลิมอัลบั้มรูปไว้ล่ะครับ” ลิงขรตอบในที่สุด

“อัลบั้มรูป! มันสำคัญอะไรนักหนา ถึงต้องมาทวงคืน หา” หญิงสูงวัย
ถามอย่างไม่สบอารมณ์

“คือ เป็นอัลบั้มรูปตอนผมลืบกว่าขบนะครับ ที่บ้านผมไม่มีเลย แล้ว
คุณอาผม ท่านจัดรูปเข้าอัลบั้มใหญ่ เลยอยากได้รูปผมตอนช่วงนั้น”

ฟังเสร็จ นางดวงใจก็ถอนหายใจหนักๆ อย่างระอา “รุ่นวายเรื่องมาก
งั้นก็รีบๆ แล้วกัน”

เมื่อมารดาตรงเข้าไปในบ้าน ไกล์รุ่งก็พะงาบปากถามอีกฝ่ายว่า “อัลบั้ม
รูปอะไร”

แต่พ่อเจ้าประคุณแค้ยักไหล่แทนคำตอบ ไกล์รุ่งเลยยิงปืนไม่รู้ว่าลิงขร
กำลังเล่นอะไรอยู่

ไกล์รุ่งจำต้องรื้อค้นอัลบั้มรูปเก่าๆ ช่วงลิงขรลืบกว่าขบ และเกือบ
แปดสิบเปอร์เซ็นต์ก็มีหล่อนอยู่ในภาพด้วย อัลบั้มรูปเหล่านี้ ส่วนใหญ่ลิงขร
นำมาให้ เพราะสมัยก่อน บิดามารดาของหล่อนกระหม่อมกระแหม่อย่างหนัก
เพื่อช่วยกันผ่อนบ้าน การนำฟิล์มรูปภาพไปล้าง จึงเป็นค่าใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย
เกินไปสักหน่อย

นึกเสียดายที่เขาจะมาเอาอัลบั้มรูปนี้ไป แต่ไม่เป็นไร เอาไว้ค่อยขอคืน
จากเขาเพื่อเอาไปให้ร้านถ่ายรูปอัดให้ใหม่อีกชุดก็ได้ รูปภาพพวกนี้เป็นความ
ทรงจำในอดีตที่หล่อนอยากเก็บไว้เป็นที่ระลึก

เมื่อลงมาถึงชั้นล่าง ก็เห็นมารดานั่งอยู่ที่โซฟาเดี่ยว ส่วนลิงขรกำลังยืน
ดูรูปของครอบครัวหล่อนที่ตั้งอยู่บนชั้นวาง ไกล์รุ่งจึงเดินไปนั่งที่โซฟาตัวยาว

แบบสองที่นั่ง

“มีอยู่อัลบั้มเด็ยวนะลิ่ง” หล่อนบอกเขา และเพ็ลยใจเป็นรอบที่เท่าไร ไม่ทราบ เมื่อลิ่งขรเดินมานั่งโซฟาตัวเดียวกับหล่อน แทนที่จะไปนั่งโซฟาเดี่ยวที่ตั้งอยู่ติดกัน

หญิงสาวหันมองมารดาทันทีตามสัญชาตญาณ แล้วก็เ็นไปตามคาคदनัยน์ตาของท่านขุนจนเข็ยวบ้ด ยามจ้งมองลิ่งขร ที่ยังมีท่าทางเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาว โดยที่ก็ไม่วู้ว่าเขาแกล้งหรือไม่

“ไหนดูซิ” ลิ่งขรพูดพลางหยิบอัลบั้มรูปมาเปิดดู รวากับสนอกสนใจเส็ยเต็มประดา

โกถั้รุ่งอืดอดเหลือจะกล่าว มารดาแทบจะกินศีระเขาได้อยู่แล้ว แต่ลิ่งขรยังมีแก็ใจชมรูปภาพเก๊าๆ ด้วยสีหน้าระรื่นได้อีก

จู่ๆ ลิ่งขรก็ยื่นภาพหนึ่งให้หล่อนดู เป็นภาพตอนทั้งสองอายุไม่น่าจะเกินสิบขวบ หล่อนนั่งอยู่บนเบาะหลังจักรยานของลิ่งขร ที่จอดหน้าบ้านของเขา ในมือถือดอกพวงชมพูพวงใหญ่ ส่วนลิ่งขรคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ

ลิ่งขรถามขึ้น “จำได้มัย ตอนนั้นเราเล่นอะไรกันอยู่”

หล่อนนั่งไปชั่วอืดใจ ก่อนจะสายหน้า ต้องแกล้งจำไม่ได้ เพราะขึ้นจำได้ คงได้งานเข้ากันพอดี และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เขาจะจำเหตุการณ์ที่ผ่านมาก็อบยี่สิบปีไม่ได้ แต่แล้วหล่อนก็เกือบจะหงายท้องสามตลบกับคำตอบของเขา

“ตอนนั้นเราเล่นเป็นแฟนกันไ้”

บทเพลงที่

๒

อาทิตย์อัสดง

ร้างกัน วันห่างไปไกล

มีดมนหมองมัวปานใด เยือกเย็นเชิญใจรัญจวน

สิงขรยอมกลับไป หลังจากหย่อนระเบิดหนึ่งลูกใหญ่ไว้ในบ้านหล่อน
“ที่หน้าทีหลัง ไม่ต้องไปเจอมันแล้วนะ เลิกคบไปเลยยิ่งดี” มารดา
หล่อนสั่งเสียงขุ่น “แล้วตอนเด็กๆ แกจะบ้าหรือเปล่า ไปเล่นเป็นแฟนกับมัน
ทำไม เพี้ยนหรือเปล่า”

“แม่ นี่มันไร้สาระมากเลยนะ แล้วตอนนั้นรุ่งเฟิงจะเปิดเก้าขวบเอง”
โกโล่รุ่งเกาศีระชะแกรกๆ นี่ถ้ามารดารู้ว่า ทั้งสองเคยเล่นเป็นสามมีภรรยากันไม่รู้
กี่ครั้ง มีหน้าซ้ำ หล่อนยังเคยเอาผ้าเช็ดตัวยัดเข้าไปในเสื้อ เพื่อสวมบทบาท
เป็นภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ และสิงขรก็ตีบทแตกกับการเล่นบทบาทสามมีที่รัก
และเอาใจใส่ภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ คาดว่ามารดาอาจแตกตันจนหล่อนแผล
เหวอะหวะไปทั้งตัวก็ได้

“ไร้สาระอะไร เลิกคบไปได้แล้ว ได้ข่าวว่ามันยังคบเพื่อนเก่าที่ชื่อมีม
อยู่นี้ ไม่ต้องไปยุ่งกับมันมาก”

“สิงกับมีมคบกันมาหลายปีแล้วแม่ แล้วยังไม่ได้เกี่ยวอะไรกับรุ่งเลย”
ตอบอย่างละเหยใจ

“แต่ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ต้องยุ่งกับมันมาก”

“ทำไมแม่ต้องไม่ชอบหน้าลิงนกหนา”

“แกก็รู้ว่าทำไมฉันถึงไม่ชอบหน้ามัน ไม่ชอบบ้านนั่น” มารดาจ้องมองบุตรสาวเซมิ่ง ราวกับต้องการย้ำเตือนความทรงจำบางอย่าง

ใกล้รุ่งนั่งเสียบไป คร้านจะเถียงหรือแย้ง ทุกคนย่อมมีเหตุผลของตัวเอง และก็เข้าใจในเหตุผลของมารดา “โอเคจ้ะ รุ่งเข้าใจละ แล้วแม่กินข้าวหรือยัง” หล่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนาฉับพลัน

“ยัง รอแสงอยู่ ทำไมยังไม่กลับสักที” นางบ่นงึมงำ อารมณ์เหวอเหวอเบาบางลง เมื่อบุตรสาวรับปากจะคบหาสิงขรให้หน่อยลง นางชะเง้อคอมองออกไปนอกบ้าน แวดตาดำยถึงความห่วยโง่ กังวล ถึงนางขีปน ขี้ประชด แต่ก็เป็นการรักลูกๆ ไม่น้อยกว่ามารดาคนไหนในโลก

ทันใดนั้น แสงแรก น้องชายวัยยี่สิบปีแสนอายุยืนก็เปิดประตูเข้ามาในบ้านพอดี

“อ้าว นิ่งคุยอะไรกัน” แสงแรกถามขึ้นทันควัน

“ก็คุยเรื่องแก่นั่นแหละ หายไปไหนมา กลับมาจนป่านนี้ ไม่กลับพุงนี้เลยละ” นางดวงใจประชด สีหน้าแววตาห่วยโง่ก่อนหน้าที่ถูกแทนที่ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์อีกครา

ใกล้รุ่งอ่อนใจกับมารดา ท่านเป็นผู้หญิงแข็งแรงๆ ความรู้สึกกับการแสดงออกสวนทางกันเป็นอาชิตย หล่อนเองนั้นชินกับท่านเสียแล้ว ห่วงก็แต่น้องชายที่อาจยังไม่ชินหรือไม่ก็ไม่เข้าใจนิสัยของมารดาสักที หรืออีกด้านหนึ่งก็รับเชื่อนิสัยของมารดามาเต็มเหนี่ยว

เพราะแสงแรกก็มีนิสัยแข็งแรงๆ ไม่ลงให้ใครง่ายๆ ไม่ต่างกับมารดา ซ้ำยังชอบทำอะไรสวนทางกับความรู้สึกไม่ต่างจากท่าน

นี่ๆ ไปก็ยิ่งโชคดีที่หล่อนได้รับเชื่อความใจเย็นมาจากบิดา ดาบตำรวจสุรียา พลีเพื่อไทย มิเช่นนั้นครอครบคร้วคงได้ปั้นปวนนู่นวายไปกว่านั้นแน่

“งั้นเอาไว้ควรวรหน้าผมจะกลับตอนเช้าของอีกวันแล้วกัน” แสงแรกพูด

หน้าตาเฉย ใกล้เคียงแทบกุมขมับกับความเย้ยหยันของน้องชาย และวันนี้ที่ล่อน
เจอคนเย้ยหยันมามากเกินพอแล้ว

“กวนประสาทฉันหรือไง ไอ้แสง” มารดาสวนกลับอย่างไวเช่นกัน

“เปล่า ก็ผมกลัวแม่รำคาญที่ผมกลับดึก เลยจะกลับเข้าตามคำแนะนำ
แม่ไง” แสงแรกตอบเสรีจิกก็ทำท่าจะเดินขึ้นบันได

“ไอ้ลูกคนนี่ ยกย่อนแม่ มันบาปนะ ฉันเลี้ยงแกมาให้มายกย่อนฉัน
หรือไง” มารดาหันไปพนัสนิทรชายอีกหลายประโยค แต่แสงแรกก็เดินจ้ำจี้ขึ้น
ชั้นบนอย่างไม่คิดเหลียวหลัง

“แม่ พอเถอะ แสงกลับมาเหนื่อยๆ จะไปว่ามันทำไม” ใกล้เคียงเดือน
อย่างอ่อนใจ

“ทำไม เดียวนี้แม่ว่าลูกไม่ได้แล้วหรือไง หรือเป็นลูกบังเกิดเกล้ากันไป
หมดแล้ว ตะเนิดตะหน้อยก็ไม่ได้” หญิงสูงวัยประชดประชัน พลังตัวด
ค้อนไปยังชั้นบน

“ไม่ใช่ รุ่งไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น” ไม้รู้จะอธิบายให้มารดาเข้าใจได้
อย่างไร ทั้งอ่อนใจ แต่ขณะเดียวกันก็นึกสงสารท่านไม่น้อย เห็นท่าทาง
กระฟัดกระเฟียดแบบนั้นเถอะ ทำไมจะไม่รู้ว่าในใจท่านหวังแสงแรกสัก
เพียงไหน

“ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แล้วหมายความว่าแบบไหน ไม้รู้เป็นลูกเทพ
ลูกเทวดากันหรือไง คงลืมกันไปแล้วมั้งว่ากำเนิดมาจากไหน”

ล่อนเลือกจะนิ่งเงียบ คิดว่าปล่อยให้ท่านระบายเสียให้พอใจ พอ
เหนื่อยก็คงหยุดไปเอง

แต่กว่าท่านจะหยุดบ่นก็ผ่านไปอีกเกือบสี่สิบนาที ใกล้เคียงหุบแทบ
รำรำจะไปหาสามีมาอุดหูอยู่หลายเที่ยว

ใกล้เคียงพนัสนิทรชายใจอย่างโล่งอก เมื่อมารดาลุกขึ้น ทำท่าเดินขึ้นไป
ชั้นบน

“รุ่ง เดี่ยวบอกแสงมันด้วยนะว่าให้ลงมากินข้าว ถ้าไม่กิน แม่จะเทให้

หมากิน” หญิงสูงวัยหันมาพูดกึ่งประชดกึ่งยกก่อนหายขึ้นไปชั้นบน และคาด
ว่าคงไม่ฝันไปเก็บตัวในห้องพระ

หล่อนยิ้มฆ่าพาลงสายหน้า คนปากกับใจไม่ตรงกัน ทำเป็นบ่นด่า แต่
ห่วงลูกชายจะไม่ได้กินข้าวเย็น แล้วจึงเดินเข้าไปสำรวจอาหารบนโต๊ะ ก็ต้อง
จิกยิ้มหนักกว่าเดิม เพราะอาหารแต่ละจานล้วนเป็นของโปรดของแสงแรก
เสียทั้งนั้น

ใกล้รุ่งเดินขึ้นไปชั้นสอง เคาะประตูห้องน้องชายสองที่ รอจนน้องชาย
มาเปิดประตู จึงเดินเข้าไปนั่งที่เก้าอี้หลังโต๊ะที่วางขีดผั่ง

“แม่บอกว่าให้ลงไปกินข้าวด้วย แม่ทำของโปรดแสงทั้งนั้น” ใกล้รุ่ง
บอกกับน้องชายที่หน้าตายังบูดบึ้ง

“อ้อ” หม่อมน้อยรับคำแบบขอไปที

“อย่าไปถือสาแม่เลย แม่ก็เป็นแบบนี้มานานแล้ว ยังไม่ชินอีกหรือ แม่เรา
ปากร้ายใจดี แสงก็รู้นี้” หน้าที่กาใจสมานรอยร้าว คืองานประจำของหล่อน

นับตั้งแต่แสงแรกย่างเข้าวัยรุ่นก็ตั้งง้างกับมารดาได้ทุกวี่วัน ตั้งแต่เรื่อง
ไม่จิ้มฟันยันเรือรบ แล้วหล่อนก็ต้องคอยห้ามทัพ อย่างครั้งหนึ่ง หลังจาก
แสงแรกเรียนจบมัธยมต้น ก็ตั้งใจจะไปสอบเตรียมทหาร เพราะอยากจะเป็น
นายตำรวจเหมือนบิดา แต่มารดาค้านหัวชนฝา ไม่อยากให้นุตรชายเดินตาม
รอยบิดา แม้ว่าการเสียชีวิตในขณะปฏิบัติหน้าที่ของบิดาจะเอื้อให้แสงแรก
มีแนวโน้มสอบติดเตรียมทหารง่ายกว่าคนอื่นก็ตาม

‘เป็นตำรวจเหมือนพ่อแถมันดีตรงไหน เงินเดือนก็ไม่พอยาไส้ ลูกเมีย
ก็พลอยลำบากไปด้วย ไปเรียนด้านภาษาสิ ลูกเพื่อนที่ทำงานแม่ จบภาษา
ญี่ปุ่นมา ทุกวันนี้เป็นล่าม เงินเดือนตั้งหลายหมื่น’

นั่นคือเหตุผลที่มารดาอ้างกับแสงแรก

แต่แสงแรกก็ยืนกรานกระต่ายขาเดียวว่าจะสอบเข้าเตรียมทหาร และ
วันนั้นทั้งสองก็ทะเลาะเบาะแว้งกันบ้านเกือบแตก ร้อนถึงหล่อนต้องเข้าไป
ห้ามทัพ

หล่อนจึงต้องกล่อมแสงแรกอยู่นานโซว่าให้เขาไปเรียนทางสายสามัญ แล้วไปเรียนต่อนิติศาสตร์ แล้วมาสอบเข้าโรงเรียนนักเรียนนายร้อยตำรวจก็ได้ แล้วถ้าเพื่อพลาด อย่างน้อยก็เบนเข็มไปทำอาชีพตามสายที่เรียนมา

ด้วยเหตุนี้ศึกครั้งนั้นจึงสงบลงได้

“ฟุ้งซันไปคนเดียวเถอะ ผมไม่ซันไปด้วยหรอก ไม่รู้ตอนพ่ออยู่ทนมแม่ได้ยังไง เอาแต่ใจตัวเองเป็นบ้าเลย” แสงแรกบ่นงมำ พลังหยิบก็ตำรขึ้นมาติดเล่น

ทั้งสองรักในเสียงดนตรีไม่ต่างกัน อาจเป็นเพราะได้รับการปลูกฝังจากบิดา ตอนท่านยังมีชีวิตอยู่ ว่างเมื่อไร มักหยิบหีบเพลงชักคู่ใจ มาเล่นเพลงพระราชนิพนธ์บ่อยๆ โดยเฉพาะเพลงโปรด ไกล่รุ่ง จนสมาชิกในบ้านทุกคนร้องเพลงพระราชนิพนธ์ได้ทุกคน

นี่คือภาพในอดีตของบิดาที่หล่อนและทุกคนในบ้านจินตนา

อีกอย่าง ชื่อของหล่อน ก็มีที่มาจากบทเพลงโปรดของบิดา

‘รู้มั๊ย ที่พ่อตั้งชื่อหนูว่าไกล่รุ่ง เพราะพ่ออยากให้ลูกเป็นเสมือนตัวแทนแห่งความสุขและความหวังของครอบครัวเราหรืออาจจะของใครหลายๆ คน หลายครั้งที่พ่อเหนื่อยๆ ฟังบทเพลงนี้ของในหลวงที่ไร พ่อก็หายเหนื่อย มีแรงฮึดสู้ต่อทุกที แล้วอีกหน่อยไกล่รุ่งของพ่อก็จะเป็นแสงตะวันแห่งความหวังยามรุ่งสาง ที่งดงามและมีความหมาย ไม่ต่างจากบทเพลงของพระองค์’

บิดามักเล่าถึงที่มาของชื่อหล่อนให้ฟังบ่อยครั้ง ท่านเป็นนายตำรวจชั้นผู้น้อยที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และประเทศชาติยิ่งชีพ และยังชื่นชอบหลงใหลในบทเพลงพระราชนิพนธ์ของพระองค์อีกด้วย

‘ไกล่รุ่งของพ่อจะเติบโตขึ้นเป็นคนดี และทำความดีเพื่อคนรอบข้าง อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย’ นี่ก็อีกหนึ่งคำสอนของบิดาที่หล่อนพยายามจดจำ และเป็นในสิ่งที่ท่านปลูกฝังมาจนถึงทุกวันนี้ แม้จะโดนมารดาค่อนแคะอยู่บ่อยๆ ก็ตามว่าหล่อนไม่ฉลาดนัก เพราะไม่มีใครในโลกนี้ทำความดีเพื่อคน

รอบข้างโดยไม่รู้จักเห็นดินเหนียวหรือก ลังคมเตี้ยวันนี้ก็ทำดีหวังผลเสียทั้งนั้น แต่หล่อนก็ทำได้คือมารดา ถึงท่านจะเหน็บแนมก่อนแคะไปตามประสา แต่ก็ไม่ได้อำนาจห้ามปรามเป็นจริงเป็นจังหากหล่อนอยากจะเป็นในสิ่งที่บิดาได้ สอนสั่ง สิ่งเดียวที่ท่านห้ามปรามคือ การคบหากับสิ่งชร

“อย่าว่าแม่แบบนั้นสิ แม่รักเรานะ แต่แม่เป็นคนแสดงออกแบบนี้แหละ” หล่อนอธิบายหลังจากเงียบไปหลายอึดใจ

“เพราะพ่อกับพี่รุ่งแหละ ชอบตามใจแม่ จนแม่เคยตัว ชอบทำตัวไม่มีเหตุผล” แสงแรกบ่งชี้มั่งงำ

คนถูกต่อว่าเถียงไม่ออก และเชื่อว่าถ้าบิดาอยู่ตรงนี้ก็คงเถียงไม่ออกเช่นกัน ยอมรับว่าบิดาเป็นคนใจเย็น ไม่มีปากไม่มีเสียง ตามใจมารดาเสียส่วนใหญ่ รวมทั้งหล่อนด้วยเช่นกัน ก็เลือกจะไม่ขัดใจมารดา ถ้าไม่จำเป็น และคงปฏิเสธไม่ได้ว่าทั้งหล่อนกับบิดามีส่วนทำให้มารดาเอาแต่ใจตัวเองไปสักหน่อย

แต่สำหรับหล่อนก็ไม่ได้คิดว่าเป็นสาระสำคัญอะไร คนในครอบครัวเดียวกัน การอะลุ่มอล่วยและถ้อยที่ถ้อยอาศัยเป็นสิ่งจำเป็น บิดาสอนหล่อนมาเช่นนี้ตลอด

เพียงแต่หล่อนลืมนิดไปว่า คนเราคงคิดเหมือนกันทุกคนไม่ได้ แต่ก็หวังว่าเมื่อแสงแรกโตขึ้นกว่านี้ คงเข้าใจอะไรมากขึ้น และเลิกถือสาในเสียของมารดาในสักวัน

“ยังไงแม่ก็เป็นแม่ที่เลี้ยงเรามาจนแสง ยิ่งตอนพ่อเสีย แม่ต้องดูแลเราสองคนมาตามลำพัง อย่าลืมนสิ”

ตอนบิดาเสียชีวิต ถึงท่านจะได้เพิ่มเงินเดือนอีกห้าขึ้น เพิ่มยศอีกเจ็ดชั้นยศ ได้รับเงินช่วยเหลืออีกหนึ่งก้อนใหญ่ รวมถึงเงินบำนาญ แต่มารดาก็ต้องเก็บเงินชดเชยเหล่านี้มาไว้ส่งเสียบุตรชายหญิงทั้งสอง

โดยเฉพาะตัวหล่อนเองนั้น สอบติดคณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐแห่งหนึ่ง และด้วยค่าเล่าเรียนที่สูงเอาการ หล่อนจึงช่วยลดภาระ

ทางบ้าน ด้วยการรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ รับประทานอาหารดนตรีในโรงแรม

ตอนนั้นภาระผ่อนบ้านยังไม่หมด เหลืออีกไม่มากก็จริง แต่มารดาต้องรับภาระตามลำพัง ก็หนักหนาสาหัสพอตัว ทว่าท่านก็ผ่านพ้นมาได้ในที่สุดมารดาไม่ได้มีแค่นิสัยแข็งๆ แต่ท่านเข้มแข็งไม่แพ้ผู้ชายออกสามศอกอีกด้วย ตั้งแต่จำความได้ ไม่เคยเห็นท่านร้องไห้ให้เห็นสักครั้ง แม้แต่ตอนบิดาจากไป ก็ไม่มีใครได้เห็นน้ำตาท่าน

ท่านกัดฟันผ่อนบ้านหลังนี้ต่อไปจนหมดด้วยน้ำพักน้ำแรงของท่านเอง อาศัยว่ามีฝีมือทางด้านการทำงานฝีมือไทยสารพัด เลยรับจ้างทำงานมาให้ลูกค้าทั่วราชอาณาจักร จำได้ว่าหลังกลับจากทำงาน ท่านยังต้องเข้าครัวเพื่อทำขนม นอนตีสอง ตีสยาม อยู่เป็นปี เสาร์อาทิตย์ก็ไม่เคยได้พัก

และไม่่ว่าจะลำบากลำบากแค่ไหน ก็ไม่เคยคิดจะไปขอยืมเงินใคร แม้แต่ญาติพี่น้อง ท่านเป็นคนที่ยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างมาก และทนรับการถูกดูถูกดูแคลนไม่ได้

เมื่อภาระการผ่อนบ้านหลังนี้เสร็จสิ้น สถานะทางการเงินของทางบ้านก็คล่องขึ้น ยิ่งพอตัวหล่อนเองเรียนจบ มีงานทำ ครอบครัวก็ไม่ต้องกระเบียดกระเสียนเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป ตัวแสงแรกเอง ก็เป็นเด็กดี ไม่ใช่คนใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย ว่างเมื่อไร ก็มักไปทำงานพิเศษทำ

ทุกวันนี้ฐานะทางบ้านแตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง แต่หล่อนก็ไม่เคยลืมช่วงยากลำบากของครอบครัว

และแน่นอนว่าเงินค่าเล่าเรียนของหล่อนกับน้องชายมาจากเงินชดเชยจากการเสียชีวิตขณะปฏิบัติหน้าที่ของบิดา แต่ก็ไม่เคยลืมว่า มารดาต้องทนลำบากสักเพียงไหน เพื่อปลดหนี้บ้านหลังนี้เพียงลำพัง และที่ท่านทนลำบากราวหญิงเหล็ก ก็ไม่ใช่เพื่อใคร ก็เพื่อลูกๆ ทั้งสองจะได้มีบ้านไว้ซุกหัวนอน

ดังนั้นถึงท่านจะเอาแต่อารมณ์ไปบ้าง พุดจาไม่เข้าหูไปสักหน่อย หล่อนก็เลือกจะมองข้ามไปทุกครั้ง

“ผมรู้ แต่บางที แม่ก็เอาแต่อารมณ์จนผมเหนื่อย ผมรู้จะพุดจาหาเรื่อง

“ไปถึงไหน” แสงแรกมีน้ำเสียงอ่อนลงบ้าง เมื่อพี่สาวหยิบยกช่วงเวลาที่มาจดจำลำบากอย่างที่สุดขึ้นมา

โก ลุ่งยิ้มบางๆ อย่างน้อยน้องชายก็ไม่ได้ไร้เหตุผลเสียทีเดียว อีกอย่างแสงแรกเป็นคนรู้จักคิดมาแต่ไหนแต่ไร

“ก็รู้ว่าแม่นิสัยแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ยังไม่เข้าใจแม่อีกหรือ ปากร้ายไปหน่อย แต่แม่รักเราสองคนมากแค่ไหน แสงก็รู้นี่”

“ใช่ ผมรู้ แต่ผมก็ไม่เข้าใจความคิดแม่บางเรื่องอยู่ดี อย่างเรื่องผมจะเป็นตำรวจอย่างนี้ หรือเรื่องหีบเพลงชักของพ่อ มีอย่างไหน เอาไปเก็บในห้องเก็บของเฉยเลย ห้ามเราสองคนไปรื้อออกมาอีกต่างหาก บางทีผมก็คิดว่าแม่ไม่รักพ่อสักเท่าไรเลยนะ ตอนพ่อเสีย ยังไม่มีน้ำตาสักหยดเลย”

โก ลุ่งตอบว่าน้องชายเบาๆ อย่างเข้าใจ เพราะบางครั้งก็อดคิดไม่ได้เหมือนกันว่ามารดารักบิดาน้อยเสียเหลือเกิน อย่างเรื่องหีบเพลงชักคู่ใจของบิดา ที่มารดานำไปเก็บในห้องเก็บของทันทีหลังจากบิดาเสียชีวิต และสั่งห้ามหล่อนกับแสงรื้อออกมา

ทั้งที่หีบเพลงชักตัวนี้เป็นตัวแทนของบิดา เหตุใดมารดาถึงทำเช่นนั้น หล่อนก็สุดจะเข้าใจ

“แม่คงมีเหตุผลของแม่แหละ อย่าไปคิดมากเกินไป” หล่อนปลอบน้องชายเท่าที่จะทำได้

“เหตุผลอะไร หรือเพราะพ่อเป็นแค่ตำรวจชั้นผู้น้อยที่ซื้อสัตย์ต่อหน้าที่ เงินเดือนไม่มากมายพอจะตอบสนองความอยากได้ใคร่มีของแม่กับพ่อเลยไม่มีค่าพอให้แม่จดจำ”

“แสง” หล่อนเตือน

“ผมขอโทษครับ” แสงแรกมีสีหน้าสำนึกผิด

“ไปกินข้าวเถอะ แสง” โก ลุ่งยิ้มมอบอุ้มให้น้องชาย

“ครับ พี่รุ่งไปนอนเถอะ เดี่ยวผมลงไปกิน แล้วจะล้างชามเอง”

“กินเยอะๆ ละ ของโปรดเราทั้งนั้น”

“คร้าบ” แสงแรกตอบเสียงยานกาง

หลังจากเข้าห้องนอน ใกล้เคียงก็มานั่งเตรียมเอกสารการสอนสำหรับวันพรุ่งนี้ ที่เหลืออยู่ไม่กี่ชุด พรุ่งนี้เช้าคงต้องแวะร้านถ่ายเอกสารสักหน่อย

อาการหนักใจจากความไม่ลงรอยของมารดา กับน้องชายเริ่มเบาบางลง เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง แต่ก็มักจบลงด้วยความสงบ เพราะอย่างน้อยแสงแรกก็มีเหตุผลมากพอ จะไม่ทำพฤติกรรมต่อต้านที่ไม่สมควร อย่างเช่น การหนีหายออกไปจากบ้าน หรือทำลายข้าวของภายในบ้าน

และหล่อนก็เชื่อว่าสายใยแห่งความรักความผูกพันภายในครอบครัวเหนียวแน่นเกินกว่าจะตัดขาดได้

พลันคำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจ

แล้วสายใยแห่งความผูกพันฉันเพื่อนที่แนบแน่นมานานร่วมยี่สิบกว่าปี จะขาดสะบั้นง่าย ๆ หรือเปล่า

ทุกวันนี้ แม้หล่อนกับสิงขรจะไม่ได้สนิทสนมคลุกคลีกันเหมือนเมื่อสมัยเด็กๆ แต่เชื่อว่าต่างจะขาดหายไปจากชีวิตของกันและกันเสียทีเดียว

สิงขรอาจจะหายไปเป็นพักๆ แต่สุดท้ายเขาก็กลับเข้ามาวนเวียนในชีวิตของหล่อนเหมือนเดิม แม้เขาจะคบหากับมิรันตีก็ตาม

บางครั้งหล่อนรู้สึกเหมือนเขากลายเป็นเพื่อนเก่าคนหนึ่ง ที่ทุกวันนี้ค่อยๆ ห่างเหินกันไปตามวันเวลา แต่บางครั้ง ก็รู้สึกเหมือนเขากลับไปเป็นสิงขร เพื่อนที่หล่อนสนิทสนมอย่างที่แน่ใจว่า ถ้าหล่อนมีคนรัก ก็อาจจะไม่สนิทสนมเท่านี้ก็ได้

เขารู้เรื่องราวของหล่อนมากเกินไป เช่นเดียวกับที่หล่อนรู้เรื่องของเขามากเกินไป

เขามีความทรงจำเกี่ยวกับหล่อนมากเกินไป เช่นเดียวกับที่หล่อนมีความทรงจำเกี่ยวกับเขามากเกินไป

เขาเคยใช้เวลาอยู่กับหล่อนมากเกินไป เช่นเดียวกับที่หล่อนเคยใช้เวลา

อยู่กับเขามากเกินไป

ทั้งสองสนิทลึกลับกันมากกว่าน้องสาวน้องชายของตัวเองด้วยซ้ำ
ตัวหล่อนนั้นอายุห่างกับแสงแรกเจ็ดปี กว่าน้องชายจะโตพอมาเป็น
เพื่อนเล่นกันได้ หล่อนก็ติดเพื่อนสนิทอย่างสิงขรไปเสียแล้ว

ด้านสร้อยแสงแข หรือกุ่มเต็น น้องสาวของสิงขร ก็ใช้ชีวิตในวัยเด็ก
ถึงวัยรุ่นอยู่กับพี่สาวของมารดาเสียส่วนใหญ่ ด้วยตอนเด็ก สร้อยแสงแข
เป็นเด็กสุขภาพไม่แข็งแรง ผันหัวใจรั่ว จนต้องผ่าตัดตั้งแต่เด็ก มารดาของ
เจ้าหล่อน เลยวานให้พี่สาวที่เป็นพยาบาลและเป็นโสตช่วยดูแลในช่วงแรกๆ
แต่ไปๆ มาๆ สร้อยแสงแขก็ติดป่าเสียจนบุพการีจำต้องยอมให้สร้อยแสงแข
อยู่ในความดูแลของป้าสลับกับพวกท่าน

ด้วยเหตุนี้ ชีวิตในวัยเด็กของสิงขรจึงไม่ค่อยมีโอกาสสนิทสนมกับ
น้องสาวนัก

ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ เมื่อหวนคิดถึงภาพ
เด็กชายหญิงตัวน้อยวิ่งเล่นด้วยกันบ้าง ซึ่งจรัญยานด้วยกันบ้าง จนโตขึ้นมา
ช่วงวัยรุ่น ทั้งสองก็ยังตัวติดกันเป็นปาท่องเที่ยวโก่คูเดิม หล่อนกับเขาคุยและ
ปรึกษาหารือกันในทุกเรื่อง ย้ำ ทุกเรื่องจริงๆ

ช่วงนั้นหล่อนเชื่อว่าต่างรู้ลึกกว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของกันและกัน
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แต่เมื่อตะวันก็ต้องมีช่วงเวลาตกดิน งานเลี้ยงก็ย่อมมีวันเลิกรา วันเวลา
เหล่านั้นก็ถึงจุดสิ้นสุดในวันหนึ่ง

รอยยิ้มบนดวงหน้าเรียวเล็กค่อยๆ อันตรธานไป ใกล้รุ่งหวนนึกไปถึง
วันวาน วันที่ความห่างเหินมาเยือนคนทั้งสอง...

บทเพลงที่

๓

Echo

*Echo – of a sweet melody of tender love.
keeps bringing memory from heaven above.*

ณ ใต้ต้นราชพฤกษ์ต้นยักษ์ที่แผ่กิ่งก้านสาขา พวงดอกสีเหลือง
อร่ามบานสะพรั่งห้อยระย้าทั่วต้น ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางลานทุ่งหญ้าหลัง
หมู่บ้านคลิลลา ที่ที่บัดนี้เจ้าของที่ขายให้แก่เจ้าของหมู่บ้านคลิลลา เพื่อนำมา
สร้างหมู่บ้านคลิลลาโครงการสอง

ก่อนหน้านี้ ลานทุ่งกว้างแห่งนั้นเป็นที่วิ่งเล่นประจำของคนทั้งสอง และ
เป็นสถานที่นั่งเล่นเพื่อพูดคุยปรึกษาหรือกระเช้าเข้าเหย้าเมื่อทั้งคู่เติบโตขึ้น

บ่อยครั้งที่หล่อนเคยเล่นกีตาร์ ครรดูเพลงให้เขาฟัง และทุกครั้งเขาก็มักเลือกบทเพลงพระราชนิพนธ์ใกล้รุ่ง เสียทุกที ด้วยเหตุผลว่า เพลงนี้มีความหมายกับหล่อนและเป็นที่มาของชื่อหล่อน ใช่ ลิงขรทราบว่ หล่อนผูกพันกับเพลงเพลงนี้และบิดาดาบตำรวจมากมายเพียงไหน

ก็ครั้งคราที่ทั้งสองแบ่งปันความฝันของกันและกัน ณ ที่แห่งนี้

หล่อนวาดฝันจะเป็นนักกีตาร์แจ๊สที่มีโอกาสสอวดฝีมือไม่ลายมือในการเล่นดนตรีบนเวทีใหญ่ที่มีผู้ชมเรื่อแสน ขณะที่เขาจะเป็นนักบินหนุ่มมาดเท่สวมชุดนักบินสีเขียว ที่เขาได้รับแรงบันดาลใจมาจากญาติฝั่งมารดาคนหนึ่ง

ที่มีอาชีพเป็นนักบินของสายการบินแห่งหนึ่ง

สิ่งขบถอกหล่อนบ่ยครั้งว่า หลังจากเรียนจบวิศวกรรมโยธา ก็ตั้งใจจะไปเรียนการบินที่สถาบันการบินพลเรือน จริงๆ แล้ว เขาเคยอยากจะไปเรียนเตรียมทหาร เพื่อไปเรียนต่อที่โรงเรียนนายเรืออากาศ สานต่อความฝันของการเป็นนักบิน แต่บิดามารดาเชื่อสายเงินคัดค้านหัวชนฝา ยืนกรานกระต่ายขาเดียวว่าไม่อยากให้นุตรชายคนเดียวไปทางสายทหาร อ้างว่าอยากให้สิ่งขบถมาสืบทอดธุรกิจ ตามแบบฉบับครอบครัวคนจีนทั่วไป

ตอนนั้นเขายอมตามใจบุพการีก็จริง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า เขาจะยอมหยุดความฝันของการเป็นนักบิน ถึงไม่ได้เป็นนักบินทหาร ก็เป็นนักบินพลเรือนได้ เขาเคยบอกหล่อนแบบนี้

เหล่านี้คือความฝันที่ทั้งสองผลัดกันถ่ายทอดให้กันอย่างไม่รู้เบื่อ จวบจนวันที่...

ใกล้รุ่งจำได้ตัวว่าวันนั้นต้องหลบมารดาออกมาหาสิ่งขบถที่ใต้ต้นราชพฤกษ์แห่งนี้ ตอนนั้นหล่อนเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง ของคณะดุริยางคศาสตร์ สาขาดนตรีแจ๊ส ส่วนสิ่งขบถย่างเข้าปีที่สามของการเป็นนักศึกษาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของรัฐ

ช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน หลังกลับจากไปศึกษาภาคฤดูร้อนที่ประเทศอังกฤษเป็นระยะเวลาหนึ่งเดือน ซึ่งช่วงปิดเทอมของทุกปีบิดามารดาของเขาต้องส่งบุตรชายหญิงไปศึกษายังต่างประเทศ ตามประสาครอบครัวคนมีเงิน สิ่งขบถก็แวะมาหาหล่อนทันที สีนหน้าท่าทางราวกับไม่ได้พบเจอกันนานแรมปี ทั้งที่ทั้งสองติดต่อกันผ่านช่องทางอินเทอร์เน็ตตลอดระยะเวลาที่เขาอยู่อีกซีกโลกหนึ่ง

ว่าเขาถูกสกัดอยู่นอกรั้วบ้าน เมื่อมารดาของหล่อนไล่เขากลับไป อ้างว่าที่บ้านกำลังยุ่ง มีออร์เดอร์ชนมจากลูกค้าหลายเจ้า และหล่อนก็ไม่มีเวลาไปพบเขา

หล่อนยืนอยู่หน้าบ้าน ส่งสัญญาณมือและบอกไปด้วยการพะงาบปาก

กับเขาว่า 'ไว้ค่อยนัดกัน'

สิงขรจึงยอมล่าทัพกลับไป และหล่อนก็โดนมารดาส่งสายตากาดโทษให้หนึ่งที ก่อนก้มหน้าก้มตาจัดการวางถ้วยขนมใส่ลังถึงต่อไป

ตอนนั้นบิดาของหล่อนเพิ่งเสียชีวิตไปได้เกือบหนึ่งปี ถือเป็นช่วงเวลายากลำบากช่วงหนึ่งของครอบครัว

แต่เหมือนสวรรค์ยังทดสอบความเข้มแข็งของครอบครัวหล่อนไม่หน่ายใจพอ เลยส่งบททดสอบครั้งสำคัญตามลำดับอีกครั้ง และบททดสอบครั้งนั้นทำให้มารดาสั่งห้ามเด็ดขาด ให้หล่อนเลิกสนิทสนมกับสิงขร หรือถ้าให้ตีก็เลิกคบหาไปมาหาสู่กันเลย

นั่นทำให้หล่อนต้องแอบหลบมาพบเขาในวันถัดไป เพราะไม่ยอมทำให้มารดาขุ่นเคืองใจ แค่ว่าท่านต้องดูแลลูกสองคนตามลำพังก็เหนื่อยล้ามากพอแล้ว

'หมู่นี้แม่รุ่งเป็นอะไร เห็นหน้าเราที่ไร ทำหน้าตมทุกที' สิงขรถามอย่างประหลาดใจ

'ไม่มีอะไรหรอก แม่คงหงุดหงิดนะ ลิง ต้องทำงานหนัก' หล่อนเลี้ยงจะเล่าถึงสาเหตุแท้จริงของปัญหาที่เกิดขึ้น

สิงขรพยักหน้าอย่างเข้าใจ ปกติเขาเป็นคนเข้าใจอะไรง่าย ๆ

'รุ่ง อิม เรามีอะไรจะ...คุยกับรุ่ง' พลันเขาก็ทำท่าเหมือนจะกริ๊งเข้าบทสนทนาบางอย่าง สีหน้าท่าทางเหมือนขัดเขินอึดอัดประดักประเดิดอย่าง ที่หล่อนไม่ค่อยได้เห็น

ดูเหมือนหนุ่มน้อยวัยรุ่นช่วงมัธยมปลายมากกว่านักศึกษาคณะธรรมโยธาปีที่สาม ที่มีผลงานการเรียนดีเลิศมาตลอด ไหนยามนั้นเขาจะอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ซีด ผ่อนคลายด้วยทำนองสบายๆ บนพื้นหญ้า

ใกล้รุ่งนั่งหันไปหลายวินาที หัวใจเต้นถี่ระรัวขึ้นมาอย่างน่าขัน ประหนึ่งสิ่งที่หล่อนแอบเฝ้ารอคอยจะได้ยินมาแสนนานกำลังจะดังขึ้นข้างหู แต่ขณะเดียวกัน ก็หวาดหวั่นจับใจจับใจ เมื่อคำพูดของมารดาเปรียบเสมือนกำแพง

กึ่งกลางระหว่างทั้งสอง

‘ถ้าแกไม่ยากให้แม่ออกแตกตาย ก็ไม่ต้องไปยุ่งกับไอ้สิง เลิกคบเพื่อน
สักคนคงไม่ตายหรอก แต่ถ้าแกยังคบกับมัน ลักวันแกก็ต้องกระอักเลือด’

‘มีอะไรเธอ สิง’ หล่อนถามออกไปในที่สุด

‘เราเป็นเพื่อนกันมาก็ปีแล้วรู้มั๊ย’

‘น่าจะ...สิบสามปีแล้ว’

จำได้ว่า แก้มของเขาแดงระเรื่อขึ้นมาเล็กน้อย แม้ผิวของเขาจะเป็น
สีแทนขึ้นกว่าเมื่อสมัยวัยเด็ก อันเนื่องจากเขาชื่นชอบการเล่นกีฬาสารพัด
ประเภท โดยเฉพาะเทนนิส และยังจำได้แจ่มชัดว่าประกายในแววตาสดใส
ของเขา ไม่ต่างจากอากาศแสนสดชื่นงดงามในเวลานั้น

มือใหญ่หนาสีน้ำตาลอ่อนค่อยๆ เคลื่อนมากุมหลังมือเล็กเรียวบาง
เบาๆ หล่อนนั่งจันราวกับโดนคาถาหะจิงจิง สายตาจดจ่ออยู่กับพื้นหญ้า
เบื้องหน้า ราวกับการละลายตาจากมัน คือภาระที่หนักหน่วงเกินไป

‘ถ้า...เราจะบอกว่าเราชอบรุ่ง...รุ่งจะอย่างไร’

หัวใจของโตนเจนแทบหลุดออกมาด้านนอก นี่คือนาทีที่หล่อนปรารถนา
จะได้ยินจากเพื่อนสนิท ที่หล่อนรู้ตัวมานานแสนนานว่า เขามีความสำคัญ
เกินกว่าคำว่าเพื่อนมากขึ้นทุกที

แต่เด็กสาววัยสิบแปดในขณะนั้นควรจะรับมืออย่างไร โดยเฉพาะ
คำสั่งประกาศิตของมารดาที่ยังดังก้องหู

‘ระ...เราเป็นเพื่อนกันนะ’ หล่อนตอบเสียงกระซิบ

‘เพื่อนกันแล้วไง เพื่อนกัน...ชอบกันไม่ได้เธอ’

หล่อนเลื่อนมืออีกข้างหนึ่งขึ้นปิดเศษใบไม้ที่ลอยหล่นมาลงต้นคอ
เปลือยเปล่า ทรงผมซอยสั้นทรงประจำของหล่อนเปิดเปลือยต้นคอ จน
เศษใบไม้หรือสายลมแผ่วแฉะทักทายได้อย่างง่ายดาย

‘แต่...แต่...รุ่งว่าเรา...เป็นเพื่อนกันดีกว่า’ คำตอบแผ่วลงทุกที พร้อมๆ
กับค่อยๆ ดึงมือตัวเองออกจากการเกาะกุมของมือใหญ่ และหล่อนคงเป็นคน

โง่ที่สุดในโลก ที่ปฏิเสธหนุ่มหล่อ อนาคตไกล ข้าเขายังสำคัญกับหล่อนมากเสียจนโลกทั้งใบของหล่อนสะเทือนได้ เพียงเพราะรอยยิ้มแสนอบอุ่นของสิงขร

เขานิ่งเงียบไปนานเสียจนหล่อนใจหาย สิงขรมีความมั่นใจในตัวสูงมากมาแต่ไหนแต่ไร และเขาไม่คุ้นชินกับความเสียหน้าใดๆ นัก จึงเงยหน้าขึ้นมองเขาซ้ำๆ

ต่างประสานสายตากันอยู่ชั่วขณะ หล่อนใจหายวาบ เมื่อเห็นความพิศหวังตะลึงงัน และเจ็บปวด แทกรซึมในแวตาคอมๆ แสงมีชีวิตชีวา และวินาทีนั้นหล่อนก็รู้ได้ทันทีว่า ตัวเองกำลังทำสิ่งโง่เง่าที่สุดในชีวิต

ช่างปะไรกับคำสั่งประกาศิตของมารดา ช่างปะไรถ้าความสัมพันธ์ครั้งนี้จะมีแต่คนไม่เห็นด้วย ความรักเป็นสิ่งสวยงาม ทั้งสองไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย ถ้าจะคบหากัน

ทว่าเมื่อกำลังจะบอกเขากีครั้งว่า หล่อนพร้อมจะพัฒนาความสัมพันธ์จากเพื่อนสู่คนรัก จู่ๆ สิงขรก็หัวเราะขึ้นมาเสียดื้อๆ รวกับขำนักหนา

หล่อนขมวดคิ้ว ‘สิงทำอะไร’

สิงขรทำเหมือนว่าจะหยุดหัวเราะได้นั้นยากเย็นเต็มทน แต่อย่างน้อยเขาก็ทำมันสำเร็จ แม้ยังหลุดหัวเราะเป็นระยะก็ตาม ‘เปล่า แค่จะบอกว่าวันนี้เป็นวันอะไรรู้มั๊ย’

คิ้วโก่งเรียวยาวตึงเป็นปมหนักกว่าเดิม ‘วันที่หนึ่ง เมษายน...ทำไมมีอะไรเธอ’

‘ยังนึกไม่ออกอีกเธอ ก็วันนี้เป็นวันเอพริล ฟูลส์เดย์ไง รุ่ง’

หล่อนนิ่งงัน ประหนึ่งสมองกำลังประมวลข้อมูลจากคำพูดของเขา

‘เมื่อที่เราเล่นเหมือนมากละสิ รุ่งหน้าเอ๋อ ตอบตะกุกตะกักใหญ่เลยขนาดเราเล่นอ่ากันอยู่บ่อยๆ แต่รุ่งก็เชื่อเราทุกทีเลย’ เขายิ้มสดใสราวกับอารมณ์ดีเสียเต็มประดา

‘หมายความว่า...ที่เมื่อกี้...สิงพูดกับเรา...เป็นเรื่องล้อเล่นเธอ’ สีหน้าหล่อนยังไม่หายงงหนัก และความรู้อึ๊งในตานั้น ก็คล้ายกับโดนเหยียงจาก

ที่สูง ลอยละลิวลงสู่พื้นเบื้องล่าง

อธิบายไม่ถูกว่าหล่อนกำลังผิดหวัง เสียใจ เจ็บแปลบ หรือซาไปทั้งตัว แต่ที่แน่ๆ คือ มินงรารวกับเฟิงตีมเหล้าดึกหรืออย่างแรง เพียวๆ ลักหนึ่งแก้ว เต็มๆ

ชายหนุ่มพยักหน้า รอยยิ้มบางๆ ยังเปื้อนใบหน้าหล่อเหลา 'ห้ามโกรธด้วยนะ เพราะเราเคยสัญญาว่าจะไม่โกรธกันถ้าเราจะเล่นเกมคนหน้าโง่ในวันเอพริล ฟูลส์เดย์ แล้วเราก็ยังเคยตกลงกันว่าถึงไม่ใช่วันที่หนึ่งเมษา เราก็มีสิทธิ์เล่นเกม เกมคนหน้าโง่ด้วยเหมือนกัน'

ใช่ ทั้งสองมักเล่นหลอกกันอย่างสนุกสนานในวันเอพริล ฟูลส์เดย์ของทุกปี และเลยเถิดเป็นการเล่นอำกันอย่างไม่มีเทศกาล เวลาใครนึกมีอารมณ์สนุกอยากแกล้งอีกฝ่าย ซ้ำยังช่วยกันตั้งชื่อเกมนี้ว่า เกมคนหน้าโง่

ถ้าให้เล่าเรื่องเกมคนหน้าโง่ของทั้งสอง คงต้องใช้เวลาสักเดือนกระมัง ถึงจะเล่ากันจบ

อย่างครั้งหนึ่ง ช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน หลังจากเฟิงจบการศึกษาชั้นประถมห้า วันนั้นหล่อนมุ่งหน้าว่าต้องหลอกสิงขรได้สำเร็จสักครั้ง หลังจากที่ผ่านมาโดนเขาตลบหลังหลอกกลับเสียทุกที

หล่อนกุเรื่องหลอกเขาว่าเจอแมงมุมแม่ม่ายดำตัวหนึ่งซ่อนอยู่ในโถงน้ำบ้านหล่อน ตอนเด็กๆ สิงขรชอบสัตว์แปลกๆ พวกนี้นักหนา

ทว่าสิงขรรับหน้าตื่นตื่นและบอกว่า ศิลปินวงเร็พเตอร์ มาถ่ายมิวสิกวิดีโอแถวหน้าหมู่บ้าน ตอนนั้นคนทั้งหมู่บ้านไปมุงดูกันใหญ่

เท่านั้นเองหล่อนก็สติแตก เพราะชื่นชอบพี่หลุยส์กับพี่จอนนี่ไม่ต่างจากเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน หล่อนออกวิ่งกวาดผีเท้าอย่างไม่รีรอ เพื่อจะไปขอลายเซ็นนักร้องคนโปรด

แต่ก็ต้องหน้าแตกพลั้ง เมื่อมารู้ทีหลังว่าโดนสิงขรหลอกตลบหลังกลับเป็นปีที่เท่าไรก็ไม่ทราบได้ และเมื่อเดินคอตกลับบ้าน ก็พบสิงขรนั่งเต๊ะทำอยู่บนจักรยานพับได้คู่มือ ยักคิ้วอย่างยียวนด้วยสีหน้าเป็นต่อ

ทว่าวันนั้น เขาก็อุตสาหักพาหล่อนไปเลี้ยงไอศกรีมเพื่อปลอบขวัญ หลังจากหล่อนนั่งหน้าตามูที่อยู่ร่วมยี่สิบนาที เพราะยังทำใจไม่ได้เรื่องที่เปลื้องปล้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่อะไรก็ไม่หนักหนาเท่า ออกหักจากแร็ปเตอร์

แล้วหลังจากนั้นเป็นต้นมา สิงขรก็มักเป็นฝ่ายเปลื้องปล้ำให้หล่อนบ้าง ใช้หล่อนรู้ว่าเขาจงใจยอมให้หล่อนเป็นฝ่ายชนะบ้าง

ทว่าหลังจากหล่อนเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ทั้งสองก็เลิกเล่นเกมหน้าโง่สำหรับเด็กๆ พวกนี้ไปโดยปริยาย จนหล่อนเกือบลืมไปแล้วว่า เกมนี้เคยมีความสำคัญกับคนทั้งคู่แค่ไหน

จนกระทั่งวันนี้ วันที่เขาเรือ่ฟื้นความทรงจำในอดีต ด้วยการเอาเกมในวัยเด็กของทั้งสองมาล้อเล่นกันอีกครั้งอย่างที่หล่อนคาดไม่ถึง

แล้วหล่อนก็เกือบเสียหน้าอย่างหนักหน่วงอีกครั้ง ก็เมื่อสักครู่หลงเชื่อคำพูดเขาเต็มเหนี่ยว ทว่าเรื่องนี้ยังไม่หนักหนาเท่ากับอาการต้อปนจุกในอกหล่อนหวังอะไรอย่างนั้นหรือ ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิทที่ซึ่บซึ่กกันมานานหลายปี จู่ๆ สิงขรจะเกิดพึ่ยน นึกชอบเพื่อนซึ่หุ่่นผอมบาง ผมซอยสั้นราวกับทอมบอยหน้าตาถึงไม่ได้ซึ่วีว แต่ก็ได้สว่ยเด่นเหมือนกลุ่มเซียร์ลิตเตอร์ สาวสวยประจำโรงเรียนนะ

โลกคงแบะเป็นสองซีกเสียก่อน ถ้าหล่อนกับสิงขร ทำเรื่องอุตริ่ด้วยการเปลี่ยนสถานะจากเพื่อนเป็นคนรัก

‘โกรธเราเทรอ’ สิงขรถามขึ้นเมื่อหล่อนนั่งเจียบไปครู่ใหญ่

หล่อนส่ายหน้าจับปล้น ‘เปล่า จะโกรธทำไม ก็แค่เราเล่น เกมคนหน้าโง่ของเราเท่านั้น’ ฝืนยิ้มสดใส ให้ตายก็ต้องห้ามให้เขาจับได้ว่า หล่อนหวั่นไหวสักเพียงไหนกับคำพูดของเขาเมื่อสักครู่

‘แล้วทำไมหลอกง่ายแบบนี้ ถ้าเรากับรุ่งชอบกันนะ มีหวังได้ฮ้ายริ่มเพื่อนๆ เราคงบึ่มหัวใจแทบไม่ทัน นึกว่าเราเปลี่ยนสเปกไปชอบทอมที่แยกด้านหน้าด้านหลังแทบไม่ออก’

‘นี่แน่ะ แยกด้านหน้าด้านหลังไม่ออก’ หล่อนควักกึ่งไม้ก้านจิวบนพื้น

หญ้าข้างกาย ที่ยังมีใบไม้แห้งสีน้ำตาลติดอยู่หรือมเหรีมโยนใส่หนุ่มข้างตัว
 กิ่งไม้ลอยไปชนกับศีรษะหุยได้รูป ที่ปกคลุมด้วยผมสั้นดำขลับ ก่อน
 จะร่วงหล่นลงบนหน้าตักเขา

‘ทำร้ายร่างกายกันเลยแฮะ’ เขาระเซ้าเย้าเหย

‘กิ่งไม้ชนิดเดียวเอง ทำร้ายร่างกายอะไรกัน อีกอย่างนะ รุ่งก็ไม่ชอบสิง
 หรอก แล้วเพื่อนรุ่งก็คงได้หัวเราะก๊ากๆ ที่จู่ๆ รุ่งไปชอบหนุ่มหน้าดี แทนที่จะ
 ไปชอบหนุ่มลูกครึ่ง’

แต่หน้าเศร้าไหมที่ไม่มีหนุ่มลูกครึ่งคนไหนมีเสน่ห์ดูดีไปกว่าสิงขร
 ลักคนในสายตาหล่อน

สิงขรหนึ่งไปชั่วขณะ ทอดมองมาด้วยแวตาทียากจะอ่าน ก่อนเขา
 จะถามขึ้นด้วยน้ำเสียงค่อนข้างไปทางจริงจัง ‘แล้วรุ่งชอบผู้ชายแบบไหน’

หล่อนประสานสายตากับเขา จ้องเข้าไปในดวงตาสีนิล ที่ประกาย
 ในแวตาระยิบระยับข้างมีมนตร์ขลังเสียดนตรีงหล่อนไว้ได้นับครั้งไม่ถ้วน
 และครั้งนี้ก็เช่นกัน ไหนจะคำถามที่ยากจะหาคำตอบของเข่อีกล่ะ

‘สิงจะอยากรู้ไปทำไม’ หล่อนเลือกจะย้อนถาม เมื่อไม่อาจหาคำตอบ
 ให้เขาได้

อีกครั้งที่สีหน้าของเขาเรียบนิ่งจนหล่อนเดาไม่ออกว่า เขากำลังรู้สึก
 อย่างไร ไม่พอใจหรือเบื่อกันแน่ นับวันอารมณ์ของเขาก็คาดเดายากขึ้น
 ทุกที

พลันสิงขรก็หิรีตา ยิ้มมุมปากน้อย มาดหนุ่มน้อยขี้เล่น ออกจะกวนๆ
 หน่อย กลับมาอีกครั้ง

‘นั่นสินะ แต่...เงาว่าผมมกะหรงแบบนี้ เป็นทอมจะเวิร์กกว่ามั้ง’

หล่อนลอบย่นจมูก ใจหนึ่งนึกอยากขยี้ผมของเขาให้ยุ่งกระเซิง แต่อีก
 ใจกลับหมองหม่นจนอยากไปนั่งร้องไห้ที่ไหนเงียบๆ ตามลำพัง หล่อนคง
 จะบ้าไปแล้วกระมัง ถึงเกิดอารมณ์สองอย่างแตกต่างกันสุดขั้วในเวลาเดียวกัน
 ‘แล้วสิงล่ะ อยู่จนป่านนี้ยังไม่เห็นมีแฟนเป็นตัวเป็นตนสักที หรือว่า...

แอบเป็น...' หล่อนละไว้ในฐานที่เข้าใจ แกล้งหรือตาเจ้าเล่ห์อย่างกวนๆ

'ทำไม แอบเกย์หรือไง'

'ประมาณนั้นมั้ง ไม่เห็นคบผู้หญิงคนไหนสักทีนี่'

พลันหล่อนก็ตกใจเมื่อถูกเขาจับให้หันไปเผชิญหน้ากับเขาอย่างไม่ให้ตั้งตัว สองมือหนาเกาะกุมหัวไหล่หล่อนแน่นแต่ก็ไม่ได้แรงจนเจ็บ

'เกย์ ไม่เกย์ ดูกันไม่ยากหรอก' เขาพูดเสียงแหบห้าว ตรึงหล่อนไว้ด้วยนัยน์ตาคมปลาบ ที่ฉายแสงแห่งความมั่นใจในตัวเอง

หัวใจเต้นระรัวราวกับเสียงกลอง เมื่อนัยน์ตาคมกริบของเขาเลื่อนมาจดที่ริมฝีปากของหล่อน

ไม่ เขาคงไม่คิดทำอะไรบ้าๆ หรือคะ ทั้งสองเป็นทั้งเพื่อนและพี่น้องสนิท และฟ้าคงฝากกลางวันแสดๆ ถ้า เขา...ไม่รู้ว่าผิดหวังหรือไม่ ที่ฝ่ามือแกร่งค่อยๆ คลายการเกาะกุม นัยน์ตาคมที่ฉายแสงกล้าเมื่อสักครู่อ่อนแสงลง จากนั้นเขาก็ค่อยๆ หันหน้ากลับไปมองฟุ้งกว้างเบื้องหน้าอีกครั้ง

หล่อนพ่นลมหายใจเบาๆ ก้มหน้างูต ไบหน้าร้อนผ่าวน้อยๆ อับอายกับความคิดอุตริของตัวเองเมื่อสักครู่ ถ้าเขารู้ คงลงไปนอนกลิ้ง หัวเราะท้องคัดท้องแข็งอย่างแน่แท้ แต่แล้วสายตาสล่อนก็สะดุดกับสายสร้อยเส้นหนึ่งที่ร่วงออกมาจากกระเป๋ากางเกงของเขา

จึงเอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาดู เป็นสายสร้อยทองคำขาว มีจี้รูปกีตาร์ฝังพลอยหลายสีตัวเล็กๆ ห้อยอยู่

'นี่อะไร ลิงซื้อให้ใครเธอ' ด้วยการออกแบบของสร้อย คงต้องเป็นของผู้หญิงมากกว่าของผู้ชายแน่นอน นั่นอาจหมายความว่า ลิง خرจะให้ของขวัญชิ้นนี้กับผู้หญิงสักคนอย่างนั้นสิ

ลิง خرเอื้อมมือไปดึงสร้อยเส้นนั้นกลับมาเงยบๆ สีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกความรู้สึกใดๆ

'ทำไมไม่ตอบ' เชื่อไหมว่านี่เป็นคำถามที่หล่อนอยากรู้คำตอบมากที่สุดในชีวิต น่าขันนักหนาที่มันสำคัญเหลือเกินว่าเขาคิดจะให้สร้อยที่มีจี้กีตาร์

เส้นนี้แกไคร หรือพูดให้ถูกคือ ผู้หญิงคนไหน

‘มันสำคัญด้วยหรือ’ เขาสบตาหล่อนอีกครั้ง มือยังกำสร้อยเส้นนั้นไว้ หล่อนไม่ชอบแววตาแบบนี้ของเขาเลย แววตาที่สุดจะคาดเดาว่าเขา กำลังรู้สึกหรือคิดอะไรอยู่ แต่ขณะเดียวกันประกายหัวใจไหวที่ซ่อนอยู่ในนั้น กลับส่งผลต่อจังหวะการเต้นของหัวใจหล่อน

และเด็กสาววัยสิบแปดปีอย่างหล่อนก็โง่เขลาเกินกว่าจะเข้าใจความรู้สึกซับซ้อนเหล่านี้ แต่ที่หล่อนเข้าใจ คือ การใช้ความเข้มแข็งกลบเกลื่อนความอ่อนแอของตัวเองในขณะนี้

ใช่ หล่อนเจ็บแปลบทันทีที่รู้ว่า เขาคิดจะให้สร้อยเส้นนี้กับผู้หญิงคนใดคนหนึ่ง และความคิดแรกที่ผุดขึ้นมา คือ ห้ามให้เขารู้เด็ดขาดถึงความลับในส่วนลึก

‘แหม ก็อยากรู้แค่นั้นว่า...ใครน้อ จะเป็นสาวผู้โชคร้าย เอ๊ย โชคดีต่างหาก’

นึกชื่นชมตัวเองที่อุตส่าห์กระเช้าเข้าเหย้าได้แนบเนียน รวากับเบิกบานใจนักหนา ที่เพื่อนสนิทมีแนวโน้มจะเปิดใจให้ใครสักคน แม้ว่าถ้าควักหัวใจของหล่อนตอนนี้ออกมาดู มันก็คงไม่ต่างจากลูกโป่งที่โดนเจาะลมจนพิบแห้งเหี่ยว

หล่อนแลเห็นประกายในแววตาของเขาไหววูบไปชั่วขณะ แต่เพียงไม่นาน แววตาของเขาก็กลับมาแน่วแน่ หนักแน่น ประหนึ่งยากจะมีอะไรสั่นคลอนเหมือนเดิม เช่นเดียวกับน้ำเสียงที่เขาตอบหล่อน

‘เราตั้งใจจะให้มิม’

‘มิมไหน’ หล่อนโพล่งถามออกไปทันควัน หวังว่าคงไม่ใช่ มิรันตี เพื่อนนักเรียนโรงเรียนเดียวกับหล่อนและเป็นอดีตดรัมเมเยอร์สาวสวยที่ครองตำแหน่งดาวโรงเรียนมาสามปีซ้อนนะ

มิรันตีปลื้มสังขรตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นสังขรไปหาหล่อนที่โรงเรียน เพื่อชวนไปกินข้าวและดูภาพยนตร์ด้วยกันในตอนเย็นวันศุกร์ ซึ่งถือเป็นกิจวัตร

ปกติของทั้งสอง

แล้วที่หล่อนรู้ ก็เพราะว่าเซาวันจันทร์ มิรันตีก็เข้ามาตีสนิทกับหล่อนทันที เพื่อเปรยถามถึงสิ่งขร ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทั้งสองแทบจะไม่ได้คุยกันนัก เพราะต่างรู้ด้วยสัญชาตญาณว่าแตกต่างกันสุดขีด

มิรันตีเป็นสาวหวาน ผมยว หน้าขาวเนียน ปากสีชมพู ผมยวตรงถึงกลางหลังรวบเป็นหางม้าอย่างตั้งอกตั้งใจ รูปร่างสูงโปร่ง แต่ก็สมส่วน แลเห็นส่วนเว้าโค้งอย่างชัดเจน

ตรงกันข้ามกับหล่อนโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่ผมขอยล้น หน้าก็ขาวไม่เท่าแถมมันเยิ้มออกบ่อยๆ เพราะไม่มีเวลาได้ตบแป้งทุกๆ หนึ่งชั่วโมง เหมือนกลุ่มสาวฮอตประจำโรงเรียน ซ้ำหุ่นก็ผอมบาง เลื่อนนักเรียนกลางเก่ากลางใหม่ตัวโคร่ง มักถูกดึงออกมาขอขอบเอวกระโปรงมากสักหน่อย เพื่อความคล่องตัว และถือเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของแนวทางการเป็นสาวห้าว ไม่ใช่สาวหวาน

ความหวานกับหล่อนไม่ใช่ของคู่กันมาตั้งแต่เกิด เหตุเพราะหล่อนไม่ได้มีคุณสมบัติใดๆ พอจะเหมาะเป็นสาวหวานเลยแม้แต่น้อย ตั้งแต่รูปร่างหน้าตา หรือบุคลิก

‘ก็มีมที่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกับรุ่งไง’

คำตอบของเขาเหมือนสายฟ้าฟาดลงมากลางใจ หล่อนไม่เคยระแคะระคายเลยว่าสิ่งขรไปรู้จักมักจี่ถึงขั้นจะให้ของกำนัลกันตั้งแต่เมื่อไรกัน

คุณพระช่วย! ไม่อยากเชื่อว่าหล่อนอยากจะมีเวทมนตร์เพื่อเสกให้มิรันตีมีสามตา สองจมูกขึ้นมาเสียอย่างนั้น

‘อ้อ มีมที่เป็นดรัมเมเยอร์ สวยๆ น่ารักๆ คนนั้นนะเธอ’ หล่อนกำลังคลี่ยิ้ม ทั้งที่หัวใจกำลังร้องไห้

ไอ้ เรื่องง่ายๆ ไกลรุ่งไม่ทำ แต่เรื่องยากๆ ไกลรุ่งถนัดนักเชียว

‘อ้ออี คนนั้นแหละ’ เขาจ้องมองดวงหน้าของเพื่อนสนิทไม่ว่างตา

‘สิ่งขอบมีมั้งนะเธอ’ ไม่มีคำถามที่สร้างสรรค์กว่านี้แล้วหรือ ไกลรุ่ง

สิงขรนั่งเรียบไปชั่วอึดใจ ยกไหล่ ก่อนจะตอบ ‘ก็เขาสวย น่ารัก ผู้ชายที่ไหนจะไม่ชอบล่ะ’

หล่อนแสวงปั้นหน้าครุ่นคิด ทั้งที่อยากจะซบหน้าลงกับพื้นหญ้าเพื่อปล่อยโฮ ‘อืม รุ่งว่ามีก็เหมาะสมกับสิงขรนี่’

‘คิดอย่างนั้นหรือ’ เขากถามด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเรียบเฉยก็จริง แต่บางสิ่งบางอย่างในแวตาดูแปลกนักหนา

‘อืออี้ ก็ต้องคิดแบบนี้ล่ะ มีมเป็นดาวเด่นสุดในโรงเรียน หนุ่มๆ ตามจีบเขาเยอะ แต่รุ่งคิดว่ามีมน่าจะชอบสิงขรมานานแล้วนะ หรือถ้ามีอะไรอยากให้รุ่งช่วย รุ่งก็เต็มใจช่วยนะ อย่างน้อย รุ่งก็มีเพื่อนที่สนิทกับมีมหลายคน ช่วยเชียร์สิ่งได้ แต่ รุ่งว่า อาจจะไม่จำเป็น เพราะมีมก็มีใจให้สิงขรอยู่แล้ว’

‘แต่ก็ไม่แน่ เราอาจต้องใช้บริการของรุ่งก็ได้ ผู้หญิงสวยชอบเล่นตัวแล้วเราก็ไม่ค่อยมีเวลาตามจีบใคร’

หล่อนรู้ว่าเขาไม่ได้พูดเกินจริง เขาเรียนหนัก ไหนจะเป็นนักกีฬาตัวยงของมหาวิทยาลัย เคยเป็นตัวแทนทีมชาติ เพื่อลงแข่งขันเทนนิส และคว้าแชมป์มาบ่อยครั้ง แต่ก็น่าแปลก ที่เขากับหล่อนยังมีเวลาคลุกคลีด้วยกันเสมอๆ ไม่ต่างจากวัยเด็ก

‘ไม่มีปัญหา รุ่งช่วยเต็มที่อยู่แล้ว’

‘แล้วรุ่งล่ะ มีหนุ่มมาติดกับดักหรือยัง ระวังเหอะ อยู่คนเดียวมานานๆ จะขึ้นคานเอา’

‘ทำไมจะไม่มี มีเยอะแยะ’ หล่อนลอบย่นจมูกขณะตอบอุบอิบ และอย่าถามหาเหตุผลว่าทำไมหล่อนถึงตอบออกไปแบบนี้ เพราะคงเจ็บปวดเกินไปกับการหาคำตอบ ในเมื่อไม่ชอบใจเอาเสียเลยกับการที่เขาอยากให้หล่อนมีหนุ่มๆ มาติดพัน

มือใหญ่คล้ามแดดเคาะนิ้วกับพื้นหญ้า ‘หนุ่มที่ไหน’

‘มันสำคัญด้วยหรือ’ หล่อนเลียนแบบคำพูดของเขาก่อนหน้านี้

เขาหัวเราะหึๆ ในลำคอ อย่างที่คาดเดาไม่ออกกว่าเป็นเสียงหัวเราะใน

อารมณ์ไหน ‘เปล่า ก็แค่ว่าจะเหมือนไอ้เคี้ยง หัวเกาลัด’

หล่อนตัวคัดค้านใส่อีกฝ่าย เมื่อเขาเอ่ยถึงเคี้ยง เพื่อนตอนสมัยมัธยมปลายของหล่อน ที่มาตามติดพันกันอยู่นานหลายเดือน พร้อมๆ กับติดพันสาวโรงเรียนอื่นไปด้วยอีกหลายคน แล้วที่สิงขรเรียกหมอนั้นว่าหัวเกาลัด ก็เพราะเคี้ยงมีรูปทรงศีรษะที่ค่อนข้างโตเล็กน้อย แถมค่อนข้างมีรูปพรรณสัณฐานเหมือนเกาลัด ใครๆ จึงพร้อมใจกันตั้งฉายาให้เขาแบบนั้น

‘แล้วไปเกี่ยวอะไรกับเคี้ยงด้วย’

‘อ้าว ก็หมอนั้นจับผู้หญิงทีละหลายคน นิสัยดีที่ไหน แล้วผู้ชายสมัยนี้ก็ทะเล่กันทั้งนั้น เออสิมัย เรามีเพื่อนในคณะ นิสัยดีๆ หลายคน จะแนะนำให้’

หล่อนไม่แน่ใจว่าเหตุใดจึงสัมผัสถึงความท้าทายที่ส่งผ่านถึงกัน ยามทั้งสองประสานสายตา

‘ไม่จำเป็นหรอก... รุ่งไม่ได้ชอบผู้ชาย’ ความน้อยใจที่พวยพุ่ง ทำให้ประศตออกไปแบบนั้น

‘หมายความว่าไง’ คิ้วเข้มหนาเหนือดวงตาวาวรีแต่คมกริบนักหนา ขมวดเป็นปม

‘รุ่งคิดว่าชอบผู้หญิงด้วยกันมากกว่า’ ทั้งสะใจและเจ็บปวดที่ตบออกไปแบบนั้น แล้วก็เห็นเขายิ่งไปหลายวินาที ก่อนจะทอดมองมาด้วยแววตาที่หล่อนอ่านไม่ออกเช่นเคย แต่ก็ส่งผลให้หัวใจสั่นไหวอีกครั้ง

ใกล้รุ่งมองเหมือนขณะหวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน

นับหลังจากวันนั้น ทั้งสองก็ห่างเหินกันไปโดยปริยาย มีโอกาสพบปะกันน้อยลง ด้วยต่างทุ่มเทให้แก่ภาระการเรียน แล้วไม่นาน หล่อนก็ได้ข่าวจากเพื่อนสนิทว่าพบสิงขรกับมิรันตีไปไหนมาไหนด้วยกันหลายครั้ง

สิงขรประสบความสำเร็จในการตามจับมิรันตีอย่างรวดเร็ว โดยที่หล่อนแทบไม่ต้องช่วยเหลือหรือลู่นอะไรเลย แล้วทั้งคู่ก็คบหาเป็นคนรักกันจนถึงทุกวันนี้ ส่วนหล่อนก็กลายเป็นทอมบอยในสายตาสิงขรไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

มีหน้าซ้ำเขายังคิดว่าหล่อนกับจ๊อบจ๊อบ เพื่อนสนิทกันตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายจนถึงมหาวิทยาลัย เป็นคู่ทอมดีอีกต่างหาก

ทั้งที่หล่อนไม่ได้มีรสนิยมทางเพศแบบนั้นเสียหน่อย แต่ก็อีกนั่นแหละที่หล่อนไม่ได้คิดคบหาผู้ชายคนไหนด้วยเหมือนกัน เหตุเพราะหัวใจโจ่งๆ ยังฝังใจกับใครคนหนึ่งมาตลอดยี่สิบกว่าปี จนการเปิดตัวใจรักใคร่คนช่างเป็นเรื่องยากเย็นเกินไป

บางครั้งก็อดนึกสมเพชตัวเองไม่ได้ว่า ซาตินี้มีหวังคงต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายและตายไปพร้อมกับความลับในใจ

หญิงสาวสะบัดหน้าเบาๆ สองสามที เพื่อปัดความคิดไร้สาระทิ้งไป ทุกวันนี้หล่อนโตเกินกว่าจะมานั่งเพ้อเจ้อคร่ำครวญถึงเรื่องที่ไม่มีทางเป็นไปได้

หล่อนลุกขึ้นเพื่อไปอาบน้ำ เมื่อเข้าไปในห้องน้ำ ก็หยิบหมวกคลุมผมมาคลุมศีรษะ ระหว่างยืนอยู่หน้ากระจก ก็ต้องชะงักนั่งขณะจ้องรอยสักด้านหลังหูขวา ที่มีกฏกดบังด้วยผมยาวเกือบประบ่า

รอยสักนั้นไม่ได้ใหญ่มากนัก เป็นภาษาจีน อ่านเป็นภาษาจีนกลางว่า ซัน แพลเป็นไทยว่า ภูเขา

มือเรียวกเล็กเลื่อนขึ้นแตะรอยสักนั้นแผ่วเบา

หล่อนได้รอยสักนี้มาตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน ขณะไปซื้อแผ่นเสียงเพลงพระราชนิพนธ์จากเพื่อนของเพื่อนอีกทีที่เปิดร้านขายเสื้อผ้ามือสองอยู่แถวตลาดวังหลัง ย่านโรงพยาบาลศิริราช

เพื่อนของเพื่อนคนนี้มีแผ่นเสียงเก่าๆ สะสมไว้เยอะ หล่อนเลยไปรบเจ้าขอซื้อ เพื่อจะนำไปฝากป้าร่มภา ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน และหล่อนก็คุ้นเคยกับท่านมาตั้งแต่ยังเด็ก ท่านชื่นชอบการฟังเพลงพระราชนิพนธ์เป็นชีวิตจิตใจ ที่บ้านของป้าร่มภาจะมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงเก่าๆ ตัวหนึ่งแต่ยังใช้งานได้ดี

แล้วพอรู้ว่าแผ่นเสียงเพลงพระราชนิพนธ์แผ่นหนึ่งของท่านเสีย ก็เลยไปหาซื้อมาให้ท่าน เลยไปพบเพื่อนของเพื่อนคนนั้นเข้า และบังเอิญแฟนหนุ่ม

มาดติสต์แตกของเจ้าหล่อน ก็รับสักอยู่ในร้านของแฟนสาว หลังจากคุยกันอยู่พักหนึ่ง หล่อนก็ตกลงใจให้เขาสักรอยสักนี้ให้

ไกล์รุ่งเป็นคนเลือกรอยสักนี้ด้วยตัวเอง หลังจากเปิดดูลวดลายรอยสักในแฟ้มที่เขายื่นมาให้ดู หล่อนชอบรอยสักตัวหนังสือจีนตัวนี้ ที่สำคัญชอบคำแปลของมันหนักหนา

เพราะชื่อสิ่งขรแปลว่ายอดเขานั่นเอง

การกระทำแบบนี้อาจจะบ้าลึนดี แต่ใครจะรู้เล่า ไซ้ว่าคนทั่วไปจะอ่านภาษาจีนออก แล้วถึงอ่านออก ใครจะรู้ถึงที่มาของรอยสักตัวหนังสือด้านหลังหูหล่อนล่ะ

ก็แค่วันนั้นหล่อนคิดถึงสิ่งขรขึ้นมาจับจิต แต่จริงๆ ก็คิดถึงเขาทุกวันนี้แหละ มากน้อยขึ้นอยู่กับอารมณ์ในแต่ละวัน แล้ววันนั้นก็อยากให้เขาอยู่ไกล์ๆ หล่อนตลอดไป

ยอมรับว่ารอยสักนี้คือตัวแทนแห่งความมสุขปนเศร้าเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ในซอกหลังของหัวใจ

ไม่มีใครสังเกตเห็นรอยสักนี้สัก ด้วยหล่อนจงใจให้มันถูกบดบังด้วยผมและมันก็เหมือนบางสิ่งบางอย่างในชีวิตหล่อน ที่ไม่มีใครได้รู้ แต่มีความหมายมากมายต่อหล่อน...มาโดยตลอด

หลังจากสวมหมวกกันน็อกสีขาวเสร็จเรียบร้อย ไกล์รุ่งก็สตาร์ทรถมอเตอร์ไซค์เวสป้าสีฟ้าอ่อน ค่อยๆ เคลื่อนพาหนะคู่ใจไปตามถนนในซอยเพื่อออกสู่ถนนใหญ่

สามวันที่ผ่านมา หล่อนต้องอาศัยรถโดยสารสาธารณะในการเดินทาง ด้วยรถมอเตอร์ไซค์ประจำตัวต้องเข้าอยู่ซ่อม

กระเป๋ากันกระแทกที่เก็บอูคูเลเล่สีน้ำตาลสุดรักสุดดวงใจห้อยที่คอหญิงสาว

ยามไกล์อรุณรุ่ง ท้องฟ้ายังไม่สว่างเสียทีเดียว อากาศไม่ร้อนเหมือน

ตอนกลางวัน ลมเย็นพัดปะทะใบหน้าขณะเวลาเช้าขับเคลื่อนไปตามเส้นทาง
เสียงไก่ขันดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง กลิ่นหอมอบอวลของช่อดอก
มะลิวัลย์ที่บ้านเดี่ยวหลังงามใกล้ปากซอยโชนมาเตะจมูก ชวนให้ชื่นใจ

ใกล้รุ่งมองแสงสีส้มนวลที่ปลายขอบฟ้า หล่อนชอบท้องฟ้าและ
บรรยากาศยามใกล้รุ่งนัก เมืองที่หลับใหลมาทั้งคืนเริ่มทยอยตื่น ดวงอาทิตย์
ค่อยๆ โผล่พ้นขอบฟ้า ประหนึ่งเพื่อย้ำเตือนว่าความหวังไม่เคยหมดสิ้น หาก
ยังมีวันพรุ่งนี้

ไม่ว่าหล่อนจะต้องเผชิญกับปัญหาหนักหรือเบา สุดท้ายก็จะฝ่าฟันผ่าน
ผ่านไปได้ในที่สุด ก็บิดาเคยบอกแล้วว่า เหตุผลที่ตั้งชื่อหล่อนว่าใกล้รุ่ง ก็
เพราะอยากให้หล่อนเป็นตัวแทนของความสุขและความหวังของครอบครัว
หรืออาจจะของใครหลายๆ คนก็ได้

เพราะฉะนั้น ชีวิตนี้จะเศร้าไปไย และการคิดถึงใครสักคนหรือความ
ทรงจำมากมายในวันวาน ก็อาจเป็นความงดงามอย่างหนึ่งในชีวิตก็ได้ ถ้าเรา
เลือกเก็บสิ่งดีๆ มาเป็นการสร้างรอยยิ้ม ความหวัง และกำลังใจให้ตัวเอง
แทนการจมปลักหดหู่อยู่กับมัน

ลองคิดดูในอีกมุมหนึ่ง ถ้าหล่อนไม่เคยมีใครให้ได้คิดถึงหรือไม่มี
ความทรงจำให้ได้ระลึก ชีวิตนี้คงแห้งเหี่ยวไร้ชีวิตชีวาเสียมากกว่า

ดังนั้นจงยิ้มรับอย่างเต็มภาคภูมิที่มีสิ่งขรเป็นเพื่อนที่ดีของหล่อน
ที่สำคัญจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป

“อรุณสวัสดิ์จ้า รุ่ง” แม่ค้าขายน้ำเต้าหู้หน้าปากซอยร้องทักทาย

“อรุณสวัสดิ์จ้า ป้า” หญิงสาวทักทายกลับ พร้อมโบกมือให้อีกฝ่าย

วันนี้ใกล้รุ่งออกจากบ้านตั้งแต่ยังไม่รุ่งสางดี ด้วยมีสอนดนตรีช่วงเช้า
และยังต้องแวะร้านถ่ายเอกสาร

ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าจนเกือบเต็มดวงแล้ว แสงสีทองเรืองรอง
เริ่มสาดส่อง ระหว่างนั้นหญิงสาวเอ๋อมไปกดมือถือที่ห้อยคล้องคออยู่ เสียง
เพลงดังขึ้นทันทีจากอุปกรณ์หูฟังอันเล็กที่เสียบหูไว้

‘ได้ยินเสียงแหว่ดั่งแหว่มาแต่ไกลไกล ชุ่มชื้นหญ้าหวานใดจะปาน...’

หล่อนยิ้มเพลงเบาๆ ความหนักอกจากเมื่อวานคลายลงไปหลายเท่าตัว
คงต้องขอบคุณบิดาผู้ล่วงลับ ท่านปลูกฝังให้หล่อนรักในเสียงดนตรี
หล่อนร้องเพลงนี้ได้ตั้งแต่ยังพูดไม่ชัดกระมัง แล้วพอรู้ความมากขึ้น ก็รู้ตัวว่า
ชีวิตนี้ขอพลีเพื่อแจ๊ส’

เพื่อนๆ ตั้งแต่สมัยมัธยม มักล้อเลียนว่า ไกลรุ่ง พลิเพื่อแจ๊ส ซึ่งพ้อง
กับนามสกุล พลิเพื่อไทยของหล่อนนั่นเอง

‘เอียด’

ไกลรุ่งต้องเบรกรรมอเตอร์ไซด์กะทันหันเสียงดังสนั่น เมื่อจู่ๆ ก็มีรถ
เบนซ์สปอร์ตสีดำคันหนึ่งซึ่งเฉียดรถหล่อนไปเส้นยาแดงผ่าแปด จนไกลรุ่ง
ต้องหักหลบ รถเสียหลัก ล้มลงข้างทาง ลงไปนอนจับกับบนพื้น

“โ๊ย! ช่วยเป็นบ้าเลย” ไกลรุ่งครวญคราง เกิดอาการจุกน้อยๆ จาก
การที่บันท้ายกระแทกพื้น ขณะเหลียวมองท้ายรถเบนซ์สปอร์ตแล้งน้ำใจ
ที่เฉี่ยวแล้วหนี พยายามเพ่งมองป้ายทะเบียนเพื่อจดจำ

หล่อนค่อยๆ ลุกขึ้นช้าๆ ตามด้วยยกมอเตอร์ไซด์ขึ้นอย่างระมัดระวัง
พลางบ่นมึนๆ “คนสมัยนี้ใจดำเป็นว่า เจอเมื่อไหร่ จะว่าเสียให้เซ็ด ขับรถ
ชะงู แต่แล้งน้ำใจจนไม่รู้จะเปรียบกับอะไร”

ไกลรุ่งพารถคู่ใจขึ้นสู่พื้นถนนสำเร็จ หลังจากยกแยกกันอยู่หลายนาที
เมื่อกลับสำรวจสภาพตัวเอง ก็ระอาเอากการ ใช้สองมือปิดเศษดินเศษ
หญ้าที่เปื้อนกางเกงยีน โชคยังดีที่วันนี้เลือกใส่กางเกงยีนสีเข้ม แต่รอยเปื้อน
ก็ยังเห็นเป็นหย่อมๆ

แต่ช่างมันเถอะ ไม่ได้ไปเดินแบบที่ไหนนี่นา

หล่อนขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์ สตาร์ทรถอีกครั้ง รถเคลื่อนตรงสู่ถนนใหญ่
หล่อนขี่มอเตอร์ไซด์ด้วยความไม่เร่งรีบ แวะร้านถ่ายเอกสารเจ้าประจำอยู่
เกือบครึ่งชั่วโมง และขับต่อไปยังร้านกาแฟที่หล่อนใช้เป็นสถานที่สอนอูคูเลเล่
ทุกๆ เช้าวันเสาร์

ความหงุดหงิดจากอุบัติเหตุเมื่อสักครู่นี้เริ่มเจือจางไปบ้าง คุ่นชินกับสังคมสมัยนี้ที่ผู้คนเริ่มแล้งน้ำใจกันมากขึ้นทุกที แต่จำทะเบียจรดคันนั้นได้ขึ้นใจ มีโอกาสเจอเมื่อไรละก็ คงต้องขอเผลอกันบ้างละ

เมื่อขับรถมาถึงร้านกาแฟรุ่นกลิ้งรัก ที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟฟ้า สุขุมวิท ใกล้รุ่งก็จอดพาหะคู่ใจไว้ที่ข้างๆ ร้านกาแฟดังกล่าว

เจ้าของร้านกาแฟเป็นเพื่อนของหล่อนมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้น แม้หลังจากนั้นจะไม่ได้เรียนสถานศึกษาเดียวกัน ก็ยังคงคบหากันมาตลอด และหลังจากเพื่อนของหล่อนคนนี้ก็กลับมาจากอังกฤษ ก็ตัดสินใจเปิดร้านกาแฟในย่านสุขุมวิท

ด้วยทางบ้านเป็นคนมีฐานะ เพื่อนของหล่อนจึงไม่มีปัญหากับการลงทุนเป็นเงินร่วมล้าน

หลังจากเปิดร้านกาแฟไปได้ร่วมหนึ่งเดือน เพื่อนก็ชวนหล่อนมาเปิดสอนอูคูเลเล่ในร้านกาแฟ เพื่อเป็นการสร้างสีสันให้แก่วรรณกาแฟ รุ่นกลิ้งรัก และหล่อนก็คิดว่าเป็นความคิดที่เข้าท่า

จึงลองลงรายละเอียดการเปิดคอร์สส่วนตัวในเฟซบุ๊ก ตอนแรกหล่อนตั้งใจจะสอนอูคูเลเล่ ในแนว ฟิงเกอร์ สไตล์ (Finger Style) ซึ่งเป็นเพลงบรรเลงในแบบที่หล่อนถนัดและชื่นชอบ ด้วยความที่เรียนจบสาขาดนตรีแจ๊ส มา ทว่านักเรียนที่สนใจดนตรีในแนวนี้มีไม่มากนัก

หล่อนจึงเพิ่มการสอนอูคูเลเล่ ในแนวดนตรีพ็อปปิวลาร์ หรือดนตรีป๊อปนั่นเอง เพราะน่าจะมีความนิยมในวงกว้างมากกว่า และแม้หล่อนอาจไม่ถนัดนัก แต่ด้วยมีพื้นฐานดนตรีมาก่อน จึงเรียนรู้ได้ไม่ยาก ฝึกฝนไม่นานก็ชำนาญพอตัว

หลังจากลงรายละเอียดคอร์สเรียนดังกล่าวไปสักพัก ก็มีนักเรียนมาสมัครหลายคน มีตั้งแต่เด็ก ๘ ขวบ จนถึงผู้ใหญ่วัย ๔๕ ปี แต่ไม่มีปัญหา เพราะนักเรียนทุกคนไม่มีพื้นฐานการเรียนดนตรีมาก่อน อีกอย่าง คอร์สเรียนของหล่อน ไม่ได้มีนักเรียนเบียดเสียดแออัดเหยียดยัด จึงสามารถดูแลเอาใจใส่

นักเรียนแต่ละคนได้อย่างเข้าถึง

ใกล้รุ่งมาถึงก่อนเวลาสอนประมาณ ๒๐ นาที และตรงไปสั่งกาแฟลาเต้หนึ่งแก้วที่เคาน์เตอร์กับพนักงานของร้าน

ภายในร้านกาแฟตกแต่งอย่างมีสไตล์ตามแบบฉบับร้านกาแฟสดในย่านธุรกิจ แต่ที่ร้านกาแฟ กรุ่นกลิ่นรัก แปลกกว่าร้านกาแฟร้านอื่นคือ ที่ฝาผนังด้านหนึ่งจะมี อนุcule หลายสิบตัว ตั้งอยู่บนชั้นเล็กๆ ที่ต่อเติมยื่นออกมาจากผนัง ทั้งเพื่อเป็นเครื่องตกแต่งร้าน และหากลูกค้าท่านใดสนใจอนุcule ตัวไหน ก็สามารถซื้อติดไม้ติดมือกลับบ้านได้เลย ด้วยสนนราคาเริ่มตั้งแต่ราคาตัวละหนึ่งพันกว่าบาท

นักเรียนเริ่มทยอยออกมากันหลายคนแล้ว ใกล้รุ่งลุกขึ้นไปจัดที่นั่งตรงมุมหนึ่งของร้าน เพื่อใช้เป็นสถานที่สอน พลันเสียงสัญญาณส่งข้อความจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็ดังขึ้น จึงหยิบขึ้นมาดู เป็นข้อความจากสิงขร พิมพ์มาเป็นภาษาอังกฤษ

'Helping dad in his office to kill time but doesn't get any better. R u free this afternoon? Wd like a company for lunch.'

(มาช่วยพ่อทำงานที่ออฟฟิศแก้เซ็ง แต่ยังไม่บ่ายนี้ว่างรีเปล่า อยากรู้ได้เพื่อนกินข้าว)

บทเพลงที่

๔

ภริมาภัก

ไว้คนเคียงข้าง โลกอ้างว้างหมางอารมณ์เศร้า
ทิวาราตรีตรมชบเซา ส่งความอับเฉาสู่ดวงใจ

หลังอ่านข้อความจากสิงขร ก็ถอนหายใจเบาๆ ซึ้งใจเหลือเกินว่า
ทำไมชายหนุ่มไม่ไปชวนมิรันตี แฟนสาว แทนที่จะมาชวนหล่อน แต่ไม่คิด
ถามกลับไป เพราะรู้ว่าคงได้คำตอบแบบไหนจากเขา

‘ชวนแล้วมีไม่ว่าง’ มั่นใจพันเปอร์เซ็นต์ว่าเขาต้องตอบกลับมาแบบนี้
แล้วทั้งๆ ที่รู้ว่าช่างเป็นความคิดโง่เขลา แต่ก็ไม่ชอบใจนี่นาที่หล่อนต้องเป็น
ทางเลือกแก้ขัดให้เขาเสียทุกที

‘ติดสอน’

ใกล้รุ่งพิมพ์ตอบกลับไปสั้นๆ เป็นภาษาไทย ไม่อยากหาเรื่องให้ตัวเอง
ต้องเจ็บหัวใจมากไปกว่านี้ อยู่ห่างๆ จากเขา พัวพันและรู้เรื่องเขาให้น้อยๆ
หัวสมองจะได้ไม่คิดเพื่อเจ้อมากเกินไป

เขาไม่ได้ส่งข้อความใดๆ ตอบกลับมาหลังจากนั้น ซึ่งใกล้รุ่งก็คิดว่า
ดีแล้ว ทั้งสองควรเว้นระยะห่างให้เหมาะสมอย่างที่ควรจะเป็น หล่อนหน้านี้
แม้สิงขรจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือสัก กลับมาคราวนี้ เขาวางท่าสนทสนมกับ
หล่อนมากจนเกินพอดี ราวกับเขากำลังย้อนเวลากลับไปในอดีต

แต่อดีตไม่มีวันหวนกลับ และทั้งสองต่างก็แยกย้ายไปมีเส้นทางเดิน
ของตัวเอง ไม่ใช่เด็กหญิงชายคู่เดิมที่ขี่จักรยานเล่นอยู่ในลานทุ่งกว้างได้
ทุกเย็น

จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เข้าใจว่า สิ่งนี้จะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร หรืออยาก
ให้หล่อนทรมาณใจมากไปกว่านี้ แต่จะไปโทษเขาได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่รู้ว่า
หล่อนก็แค่เพื่อนสนิทคิดไม่ชื่อคนหนึ่ง

นาฬิกาบนผนังร้านบอกเวลาแปดโมงเช้า ถึงเวลาเริ่มสอนดนตรี โกลัรุ่ม
ดึงตัวเองกลับมาสนใจกับภาระหน้าที่ ณ ปัจจุบัน

ความรับผิดชอบในหน้าที่ของตัวเอง คือ สิ่งที่หล่อนได้รับการปลูกฝัง
จากบิดามาตั้งแต่เยาว์วัย

วันนี้นักเรียนมีประมาณสิบกว่าคน ทั้งรุ่นเล็กรุ่นใหญ่ แต่ดนตรีไม่มี
ข้อจำกัด ไม่ว่าจะพูดภาษาอะไร อายุเท่าไร มีหน้าที่การงานด้านไหน ภาษา
ดนตรีสำหรับทุกคนก็คือ ภาษาเดียวกัน

โกลัรุ่มแจกเอกสารที่เตรียมไว้ให้นักเรียนแต่ละคน วันนี้เป็นคลาส
อูคูเลเล่ในแนวดนตรีป๊อป

“วันนี้เป็นคลาสแรกของทุกคน เราจะมาเริ่มเรียนทฤษฎีกันก่อน อาจ
จะเครียดๆ นิดหนึ่งในวันแรก แต่ถ้าเราผ่านไปได้ รับรองคลาสต่อไปจะสนุก
มาก ครูรุ่งรับรองค่ะ...ทุกคนคงจะทราบดีว่า พูดถึงดนตรี เราก็นึกถึง
โต เร มี ฟา ซอล ลา ที โด แต่สำหรับดนตรีสากล เราจะเปลี่ยนเป็น ซี ดี อี
เอฟ จี เอ บี ตามที่เห็นในซีตนะคะ ทุกคนดูตามนะคะ ไม่ต้องกังวล ไม่ต้อง
เครียด หลักสูตรของครูรุ่ง จะเน้นจำแค่ลิบเปอร์ด์เซ็นต์ ใช้ความเข้าใจอีก
สี่ลิบเปอร์ด์เซ็นต์ ส่วนอีกห้าลิบเปอร์ด์เซ็นต์คือ กลับไปฝึกซ้อมอย่างเดียว แล้ว
ก็ไม่ได้ยากอย่างที่คิดแน่นอน”

“เสียงซี จะเป็นเสียงต่ำ ไล่ไปเป็นเสียงสูง จนถึง เสียงบี...ในโลกนี้จะมี
โน้ตทั้งหมดแค่เจ็ดตัว หลังจากนั้นก็เป็นการเล่นมาผสมกัน ส่วนคอร์ดที่ต้อง
จำสำหรับเรียนอูคูเลเล่มีสิบแปดคอร์ด ซึ่งจะแตกเป็น ๑,๔๔๐ คอร์ด...”

โก ลั รุ่งสอนทฤษฎีดนตรีตามแบบฉบับของตัวเองที่เห็นความเข้าใจมากกว่าความจำไปรวมสองชั่วโมง และชั่วโมงที่สาม ก็เป็นภาคปฏิบัติ นักเรียนทุกคนหยิบอูคูเลเล่ของตัวเองขึ้นมา จากนั้นหล่อนก็สอนทุกคนตั้งคอร์ด ด้วยอุปกรณ์สำหรับตั้งคอร์ดอูคูเลเล่ขนาดเท่ากำปั้นเด็กทารก

จากนั้นก็เริ่มสอนให้ทุกคนลองจับคอร์ดพื้นฐานง่ายๆ ตามที่ละคน นักเรียนแต่ละคนเริ่มสนุกสนานกับการได้เล่นอูคูเลเล่ของจริง หลังจากเครื่องเคียดกับทฤษฎีมาร่วมสองชั่วโมง

โก ลั รุ่งเล่นอูคูเลเล่ประกอบการร้องเพลงป๊อปของนักร้องไทย ที่สามารถเล่นและร้องได้ไม่ยากนัก เพื่อให้ให้นักเรียนในคลาสฟัง ลักราวๆ ครึ่งเพลง

“ตอนแรกๆ ถ้าเราพอเริ่มเล่นอูคูเลเล่ได้แล้ว ครูรุ่งแนะนำให้ทุกคนฝึกซ้อมทำนองตามไปก่อน เพราะช่วงแรก คนส่วนใหญ่จะทิ้งเล่นและร้องพร้อมกันไม่ได้ แต่พอสักพัก เริ่มชิน ก็ค่อยร้องเพลงตามนะคะ”

“ครูรุ่งคะ หนูอยากเล่นเพลงพระราชนิพนธ์คะ ต้องฝึกนานมั๊ยคะ” เด็กนักเรียนวัยรุ่นคนหนึ่งถาม เมื่อโก ลั จะจบคลาสเรียน

“ก็ขึ้นอยู่กับการฝึกฝน แต่ครูรุ่งบอกไว้เลยนะว่าเพลงพระราชนิพนธ์ของในหลวง ไม่ได้เล่นง่ายๆ นะคะ ขอบอกว่าในหลวงของเรามีพระอัจฉริยภาพด้านดนตรีสูงมาก เพราะฉะนั้น ถ้าเราอยากเล่นเพลงพระราชนิพนธ์ได้ และไพเราะ ก็ต้องตั้งใจฝึกฝน และอาจจะเริ่มฝึกจากเพลงป๊อปง่ายๆ ให้คล่องก่อนนะคะ” โก ลั รุ่งแนะนำ

หลังจากสอนดนตรีที่ร้านกาแฟรุ่นนักเรียนรักจนถึงเวลาสิบเอ็ดโมง โก ลั รุ่งก็ขี่พาหนะคู่ใจเพื่อตรงไปยัง โรงเรียนสอนดนตรี มิวสิกดีดี ที่อยู่ห่างจากสถานีรถไฟฟาสู่สุขุมวิทราวครึ่งชั่วโมง ถ้าขี่มอเตอร์ไซด์ แต่ถ้าเป็นรถยนต์ล่ะก็ มีหวังคงสิ้นเปลืองเวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง โก ลั รุ่งก็จอดพาหนะคู่ใจในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในย่านนั้น โรงเรียนสอนดนตรีมิวสิกดีดี ย้ายมาตั้งอยู่ในห้าง

สรรพสินค้าแห่งนี้ได้ร่วมสี่ปีแล้ว หลังจากศิษย์เก่าของที่นี่ไปชนะเวทีการประกวดร้องเพลงอยู่หลายคน

เลยพลอยส่งให้ โรงเรียนสอนดนตรีมิวสิกดีดี ได้รับอานิสงส์ไปด้วย นักเรียนแต่แห่กันมาเรียนดนตรีในจำนวนมากขึ้นหลายเท่าตัว จนตึกแถวขนาดสามชั้น อันเป็นที่ตั้งเดิมของโรงเรียน ไม่อาจรองรับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นเจ้าของโรงเรียนจึงต้องขยายมาอยู่ในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง

วันนี้หล่อนไม่ได้มีคลาสสอนที่นี่ แต่ตั้งใจจะมาชวน อารีติหรือครูข้างครูสอนเปียโน ไปปรับปรุทานมือเที่ยงด้วยกัน

หล่อนสนิทสนมกับครูข้างมาตั้งแต่มาสมัครเป็นครูสอนดนตรีที่นี่เมื่อห้าปีก่อน หลังเรียนจบจากคณะดุริยางคศาสตร์ ขณะนั้นอารีติเป็นครูสอนอยู่ที่นี่ก่อนหล่อนหลายปี

อันที่จริง เขาเป็นรุ่นพี่สถาบันการศึกษาเดียวกับหล่อนอีกด้วย อีกทั้งเขาเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบปีที่นิสัยดี ซื่อๆ แสนสุภาพ และใจดี

ทั้งสองคุยกันถูกคอ ตามประสาพวกคอดดนตรีเหมือนกัน มีนิสัยหลายอย่างคล้ายคลึงกัน จึงเป็นเพื่อนสนิทกันไปโดยปริยาย

“เฮ้อ รุ่ง มาได้ไง วันนี้ไม่มีสอนนี่” อารีติยิ้ม และทักทายเมื่อเห็นเพื่อนรุ่นน้องเปิดประตูเข้ามาในโรงเรียนดนตรี

“ผ่านมาแถวนี้เลยจะมาชวนพี่ข้างไปกินข้าวเที่ยงด้วยกัน สอนเสร็จยังเอ่ย” ไกลรุ่งตอบและถามกลับ

“อ้อ เสร็จพอดี ฉันเดี๋ยวขอเซ็นชื่อก่อน” อารีติหันกลับไปกรอกชื่อในเอกสารที่เจ้าหน้าที่หน้าเคาน์เตอร์ยื่นมาให้ ที่ครูสอนดนตรีต้องเซ็นหลังจากสอนจบในแต่ละคลาส จากนั้นก็ออกไปกับไกลรุ่ง

ไกลรุ่งเลือกร้านอาหารในศูนย์อาหาร เพราะรู้ว่า อารีติมีฐานะทางบ้านที่ไม่ดีนัก จริงๆ แล้วเมื่อหลายปีก่อน ฐานะทางบ้านของชายหนุ่มค่อนข้างดีมาก ครอบครัวมีโรงงานทำกระดาษ อารีติกับน้องๆ อีกสองคน ได้เรียน

ในโรงเรียนเอกชนมีชื่อ ที่มีค่าเทอมสูงเอการ

แต่ขณะที่อาร์ติกำลังจะเรียนจบในปีสุดท้ายของการเรียนระดับมหาวิทยาลัย พ่อของเขาก็ถูกเพื่อนโกงเงินไปนับสิบๆ ล้านบาท เป็นเหตุให้ครอบครัวเป็นหนี้เป็นสิน สุดท้ายจำต้องขายกิจการและบ้านหลังโตที่อาศัยมาตั้งแต่เขายังเด็ก เพื่อย้ายมาอยู่ในบ้านทาวน์เฮาส์หลังย่อมที่ห้องชายของพ่อสงสาร และอนุญาตให้ครอบครัวมาพักอาศัยโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายอะไร นอกจากต้องออกค่าน้ำค่าไฟนั่นเอง

พ่อแม่ของอาร์ติชวนเซไปพักใหญ่ๆ แต่พวกท่านทั้งสองก็ไม่ย่อท้อต่อสู้เพื่อลูกๆ ทั้งสาม ด้วยการหันมายึดอาชีพพ่อค้าแม่ค้าขายไก่ทอดหน้าปากซอย จำต้องทิ้งชีวิตหรูหราไว้เบื้องหลัง เพื่อมาใช้ชีวิตปากกัดตีนถีบ

แม้อาร์ติไม่ได้เล่าถึงรายละเอียดว่าในตอนเริ่มต้นพวกท่านยากลำบากเพียงไหน แต่ใกล้รุ่งก็เดาได้ไม่ยากว่า ชีวิตในช่วงนั้นของพวกท่านและครอบครัวอาร์ติ คงขมขื่นสักเพียงไหน จากชีวิตหรูหราบะดกสบาย ไม่เคยมีใครในครอบครัวต้องลำบากยากแค้น แต่ชีวิตกลับพลิกผันภายในชั่วข้ามคืน

แม่แต่งงานบ้านอย่างซึกผ้า ภูบ้าน ล้างจาน และอะไรอีกจิปาถะ ที่ทุกคนในครอบครัวต้องค่อยๆ เรียนรู้ที่จะทำ เงินทองที่เคยคล่องมือก็ซัดสนเสียนจนต้องไปหยิบยืมญาติๆ จนต่างเอือมระอา

ยังดีที่ตอนนั้นอาร์ติจนเจียนเรียนจบระดับมหาวิทยาลัย เขาต้องเบนเข็มไปทำงานทำก่อนเป็นอันดับแรก จากที่ตั้งใจไว้แต่แรกว่าจะไปเรียนต่อต่างประเทศ

เขาจำต้องกลายเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงสำคัญของทางบ้าน เพื่อช่วยพ่อแม่หาเงินส่งเสียหน่อยๆ อีกสองคนให้ได้เรียนหนังสือจนจบ

แล้วเขากับครอบครัวก็ทำสิ่งนี้สำเร็จ ทุกวันนี้ห้องๆ ทั้งสองจบการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว ทั้งสองทำงานบริษัทมีเงินเดือนให้พ่อแม่ เช่นเดียวกับเขา

และตอนนี้ พ่อของเขาก็มีอาการปวดข้อเข่าบ่อยๆ เนื่องจากการยืน

ชายไถ่ทอดกับแม่มานานหลายปี จนเมื่อสองปีก่อน เขากับน้องๆ ตัดสินใจให้พ่อกับแม่เลิกชายไถ่ทอด

เขากับน้องๆ ช่วยกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในบ้านทุกอย่าง และกำลังช่วยกันผ่อนบ้านหลังหนึ่ง เพราะบ้านที่อยู่ทุกวันนี้ ช้าเร็ว ก็คงต้องย้ายออกไป ด้วยเหตุนี้อาร์ตกับน้องๆ จึงโหมทำงานหนักเป็นบ้าเป็นหลัง เพื่อช่วยกันผ่อนบ้านให้สำเร็จ แม่หนทางจะยังอีกยาวไกลก็ตาม

ทั้งหมดนี้คือ สิ่งที่อาร์ตเฝ้าให้หลอนฟังอย่างไม่คิดอับอายใดๆ เขาเป็นคนยอมรับความจริง เข้มแข็ง และเป็นลูกผู้ชายตัวจริงคนหนึ่งเสียวละสำหรับ ไกล่รุ่ง นี่เองที่หลอนชื่นชมในตัวอาร์ต

ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่ใครสักคนจะผ่านพ้นความยากลำบากแบบนั้นมาได้ แต่อาร์ตก็ผ่านพ้นสิ่งเหล่านี้เข้ามาอย่างสมภาคภูมิ ด้วยความรักและกตัญญูต่อครอบครัวเป็นที่ตั้ง

“วันนี้ดวงไม่ดีเลยพี่ซ้าง ช่วยแต่เช้า” ไกล่รุ่งระบาย ขณะกำลังจัดการกับอาหารตรงหน้า

“ทำไม่ล่ะ” อาร์ตถามกลับอย่างสงสัย

“ก็เมื่อเช้า โดนรถเบนซ์ที่ไหนก็ไม่รู้เฉี่ยวจนรุ่งกับเวสป้าล้มลงข้างทาง คนขับก็แล้งน้ำใจมาก ชนแล้วหนีกันซึ่งๆ หน้า” ไกล่รุ่งบ่นอย่างปลงๆ มากกว่าโมโห

“แล้วรุ่งเป็นอะไรหรือเปล่า” อาร์ตมีสีหน้ากังวล

“ไม่เป็นอะไรมาก พอตีพื้นตรงนั้นเป็นหญ้าชะเยอะ แล้วก็ไม่ได้ล้มแรงมาก ก็แค่กางเกงและนิตหน่อยเท่านั้นเอง”

“ค่อยยังชั่วหน่อย แต่เบนซ์คันนั้นไม่ไหวเลย แย่มากๆ ไร้มนุษยธรรม” ไม่บ่อยครั้งนักที่หนุ่มแสนสุภาพอย่างอาร์ตจะประณามใครสักคน นี่ต้องแปลว่าเขาไม่พอใจและไม่พอใจจริงๆ

“ไม่ค่อยได้ยินพี่ซ้างว่าใครเลยนะเนี่ย จนรุ่งนึกว่าต่อมโมโหของพี่ซ้างเสื่อมสภาพไปแล้ว”

“ก็มันน่าว้าว้ายละ ชนแล้วหนีเนี่ย ไม่ไหวจริงๆ เลย” อาร์ตีส่ายหน้า
“ช่างเถอะ แต่ถ้ามีโอกาสเจอเมื่อไหร่ รุ่งจะว่าให้แสบเลย”

“แล้วรุ่งจำได้หรือว่ารถคันไหน”

“จำได้สิ รุ่งจำทะเบียนได้”

“ถ้าอย่างนั้น ไปแจ้งความไม่ดีกว่าหรือ” อาร์ติแนะนำ

“ตอนแรกก็คิดแบบนี้เหมือนกัน แต่ความที่ต้องไปสอนดนตรีก่อน
พอสอนเสร็จ อารมณ์โกรธๆ ก็หายไปเกินครึ่งแหละ รุ่งเลยเปลี่ยนใจไม่ไป
แจ้งความแล้ว” หล่อนตอบพลางคว้าแก้วน้ำมาดื่มจนเกือบหมดแก้ว หลังจาก
รับประทานราดหน้าจนหมดจาน

“ก็ดีเหมือนกัน คนพวกนี้ต้องโดนกรรมตามสนองสักวัน”

“นั่นสิ” หล่อนตอบรับสั้นๆ ชี้แจงใส่ใจเบนซ์เลี้ยงน้ำใจคันนั้น

“อืม รุ่ง เพื่อนพี่บอกว่าตอนนี้กำลังมีการคัดเลือกนักกีตาร์แจ๊สคนไทย
เพื่อไปร่วมเล่นกับนักดนตรีแจ๊สมีอาชีพอีกสามคนที่คัดมาจากสามประเทศ
เพื่อฟอร์มเป็นวง และได้ทัวร์คอนเสิร์ตแจ๊สทั่วโลก ที่สำคัญงานชิ้นงานแรก
คือ คอนเสิร์ตเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รุ่งสนใจมั๊ย”
อาร์ติเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

ใกล้รุ่งเบิกตากว้างขึ้นด้วยความสนใจ “จริงหรือ พี่ช้าง”

“อือฮิ”

“แต่สงสัยจะยากมากเลยนะ คัดแค่คนเดียวเนี่ยนะ” ใกล้รุ่งย่อจมูก
การได้มีโอกาสเล่นคอนเสิร์ตแจ๊สบนเวทีใหญ่ๆ ถือเป็นความฝันอันสูงสุดของ
หล่อนอย่างหนึ่ง แต่ก็มีความฝันที่ยากเอากการ

“ไม่มีอะไรไกลเกินเอื้อมหรอก ถ้าเราพยายาม” หนุ่มสุภาพให้กำลังใจ

“พี่ช้างคิดว่ารุ่งจะทำได้หรือ” หล่อนถามอย่างไม่มั่นใจ

“ทำได้สิ ทำไมจะทำได้”

หล่อนสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างหนักหน่วง เพื่อเรียกแรงฮึดให้ตัวเอง
“งั้นรุ่งจะลองดู ถ้าเราตั้งใจฝึกซ้อมซะอย่าง ทำไมจะทำได้”

“สู้ๆ” อีกฝ่ายให้กำลังใจอีกครั้ง

หลังจากนั้นสองหนุ่มสาวก็เดินออกจากศูนย์อาหารด้วยกัน อาร์ตนั้นต้องกลับไปสอนดนตรีต่อในช่วงบ่าย ส่วนไกล์รุ่งก็จะไปสอนนักเรียนแบบตัวต่อตัวที่บ้านของนักเรียนอีกคน

“แล้วพ่อพี่ช่างอาการดีขึ้นยัง” ไกล์รุ่งหันถามเพื่อนรุ่นพี่ ขณะเดินออกมาจากศูนย์อาหาร

“ก็นิดหน่อย แต่คนแก่ก็แบบนี้ กระจุกเลื่อมแล้ว ต้องคอยหาหมอเป็นระยะ...” พลันอาร์ตก็นั่งเงียบไปเสียดื้อๆ สายตาประสานกับใครบางคนที่เดินสวนมา แล้วก็มาหยุดตรงหน้าเขาพอดีพอดี

ไกล์รุ่งชะงักบ้าง ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมอง เห็นผู้หญิงน่ารักมากๆ คนหนึ่ง แต่งตัวด้วยชุดกระโปรงติดกันสีหวานเหนือเข้าขึ้นมากเกือบคลุมตามสมัยนิยม อวดริ้วขายาวกลมกลิ้งได้รูป เธอสวมรองเท้าหุ้มส้นสูงเกือบสามนิ้ว ส่งให้เจ้าหล่อนมีความสูงเกือบเท่าอาร์ต ช่างๆ หญิงสาวคือ ผู้ขายรูปร่างหน้าตาดีอีกคน ที่เห็นได้ชัดว่าเป็นคู่ควงของเธอ

คิวโค้งเรียวยของครูสอนดนตรีสาวขมวดเป็นปม ขณะเผ่าสังเกตุการณ์คนทั้งสามอย่างไกล์ซิด สีหน้าแปลกๆ ของอาร์ต ฟ้องว่า ผู้หญิงตรงหน้าเขาคอนี้ คงต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ช่างเป็นยังไงบ้างคะ” สาวสวยเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อน ปากอืมเคลือบลิปสติกสีหวานคลี่ยิ้ม อวดลักยิ้มข้างมุมปากสองข้าง ส่งให้เธอดูน่ารักน่ามองยิ่งขึ้น จนไกล์รุ่งยังอดชื่นชมไม่ได้ ในฐานะผู้หญิงด้วยกัน

“ก็สบายดีครับ แล้วไหนล่ะ” ช่างถามกลับเสียงสุภาพ แม้สีหน้าเปื้อนรอยยิ้มน้อยๆ แต่นั่นไม่อาจอำพรางความห้วนไหวซ่อนเร้นจากสายตาของไกล์รุ่งได้

“ก็สบายดีค่ะ คือ ไหมกับภูมิ จะ...แต่งงานกันต้นปีหน้า ยังไงไหมจะส่งการ์ดเชิญไปให้ช่างนะ” สาวสวยตอบพลางยิ้มให้อาร์ตกับหล่อนด้วย

ใกล้รุ่งอดไม่ได้ที่จะลอบสังเกตสีหน้าแววตาของอาร์ตีอย่างเพ่งพิริจ
อีกครั้ง แล้วก็แอบพินิจในใจว่า ระหว่างอาร์ตีกับผู้หญิงคนนี้คงต้องมีอะไร
มากกว่าคำว่าเพื่อนมาก่อนหรือเปล่า

“แล้วข้างละคระ ตอนนี้อยู่ทำอะไรอยู่ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน แอบไปแต่งงาน
เสียปะ หรือเปล่า” สาวสวยเอ่ยกระแซะ

“ผมทำงานเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนสอนดนตรีนะครับ” ข้างตอบแค่คำถาม
แรก

“ดีจังเลยคะ ข้างสอนเปียโนไหม้คะ”

ครั้งนี้อาร์ตีแค่พยักหน้าตอบรับ ความหัวเราะใจจางบางๆ ในแววตา
ก่อนจะถามกลับบ้างตามมารยาท “แล้วใหม่ล่ะครับ ทำอะไรอยู่”

“ใหม่เป็นอินทรีเรียดีไซน์อยู่ที่บริษัทพ่อของภูมินะคะ” สาวสวยหันไป
ยิ้มสดใสให้หนุ่มคนรักขณะตอบ และสายตาของทั้งสองที่สบประสานกัน
ก็ฟ้องชัดว่าต่างกำลังอยู่ในช่วงความรักหวานปานน้ำผึ้งสักเพียงไหน

“ครับ” อาร์ตีแค่ตอบสั้นๆ

“งั้นใหม่ไปก่อนนะคะ” สาวสวยเอ่ยลา คนรักหนุ่มของหล่อนพยักหน้า
ให้อาร์ตีที่หนึ่งเพื่อลาล่าเช่นกัน

สองหนุ่มสาวค่อยๆ จูงมือกันเดินห่างออกไป อาร์ตีเหลือยมองตาม
ก่อนจะหันกลับมา สีหน้าเรียบเฉยก็จริง แต่ความหัวเราะในแววตายังไม่จาง
หายไปไหน เขาหันไปยิ้มให้ใกล้รุ่ง ก่อนเอ่ยขึ้น “ไปกันเถอะ รุ่ง”

ไม่ต้องถาม หญิงสาวก็พอเดาได้ว่า สาวสวยคนนั้นอาจเป็นความหลัง
วันวานของอาร์ตี และหล่อนก็ไม่คิดถามอะไรเพื่อนรุ่นพี่เพื่อเป็นการตอกย้ำ
ใดๆ เดินเคียงคู่ไปกับเขาเสียปะ

อาร์ตีเป็นหนุ่มเงียบขรึม มีรอยยิ้มอบอุ่นเป็นตราสัญลักษณ์ เขาอาจ
ไม่ได้เป็นคนหน้าตาหล่อเหลาระดับพระเอก แต่ก็ห่างไกลจากคำว่าซีเหร่
แน่นอน บางครั้งมีนักเรียนดีๆ ที่มาเรียนเปียโน ลักประมาธมัธยมต้นบ้าง
มัธยมปลายบ้าง มาแอบปลื้มอาร์ตี แต่เขาก็วางตัวในฐานะครูสอนเปียโน

แสนสภาพอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

ตั้งแต่วัยเด็กกับอาร์ติมา เพิ่งจะมีครั้งนี้แหละที่ใกล้รุ่งสังเกตเห็นเขามี
แววตาหวั่นไหวไปกับเพศตรงข้าม หล่อนไม่เคยเห็นเขาคบหาใครสักคนเดียว
‘ใครจะอยากคบครูสอนดนตรีจ๋า อย่างพี่กัน บ้านยังไม่เป็นของ
ตัวเองด้วยซ้ำ’

ครั้งหนึ่งอาร์ติเคยตอบด้วยน้ำเสียงเจียมเนื้อเจียมตัว เมื่อหล่อนกระซำ
เขาว่าเมื่อไรจะมีคนรักเป็นตัวเป็นตนเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ บ้าง อายุอานาม
ก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วนะ

คำตอบนั้นทำให้ใกล้รุ่งอึ้งไป เพื่อนรุ่นพี่คนนี้ของหล่อนมีปมอยู่ในใจ
ตอนนั้นหล่อนคาดว่าคงมาจากฐานะทางบ้านที่พลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือ
ภายในชั่วพริบตา

แต่ ณ ตอนนั้น หล่อนคิดว่า นั่นอาจไม่ใช่เหตุผลทั้งหมดแห่งปมในใจ
ของอาร์ติ บางทีมันอาจมีอะไรมากกว่านั้นก็ได้ และอาจเกี่ยวกับผู้หญิงสวย
คนนั้นหรือเปล่า

เฮ้อ ใกล้รุ่งลอบถอนใจเจี๊ยบๆ ไซ้แต่อาร์ติที่มีปมในใจเสียหน่อย
หล่อนก็ไม่ได้แตกต่างจากเขานักหรอก เปลออๆ ปมในใจของหล่อนก็อาจ
หนักหนาสาหัสไม่แพ้กัน...

ยามเย็น

แดดรอนรอน เมื่อทินกรจะลับเหลี่ยมเมฆา

ทอแสงเรืองอร่ามช่างงามตา ในนภาสลับจับอัมพร

หลังจากแยกกับอาร์ติ ใกล้รุ่งก็ขับเวสป้าไปยังบ้านเด็กนักเรียนอีกคน
เพื่อไปสอนการเล่นอูคูเลเล่ในแนวฟิงเกอร์ สไตล์ และกว่าจะสอนเสร็จก็ล่วง
เข้าสู่ป้ายแก่ๆ

ขากลับหญิงสาวแฉะซูเปอร์มาร์เกตแถวบ้านเพื่อซื้อของกินของใช้เข้าบ้าน และเมื่อเห็นสตรีออร์เบอร์เกาท์ลึกลับโดนนำรับประทาน จึงซื้อเสียสองแพ็ก

แพ็กหนึ่งตั้งใจจะซื้อไปฝากมารดา กับแสงแรก ส่วนอีกแพ็กจะซื้อไปให้ป้ารามา หญิงสูงวัยใจดีที่พักอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน

สมัยเด็กๆ หล่อนกับสิ่งของที่จากรยานไปบ้านป้ารามาอยู่บ่อยครั้ง ท่านเป็นหญิงสูงวัยใจดี มักให้ขนมแพงๆ แก่เด็กๆ ในหมู่บ้านเสมอ มีหน้าซำ ยังพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วมาก เคยสอนการบ้านภาษาอังกฤษให้หล่อนอยู่บ่อยๆ

ป้ารามาแก่กล้าให้หล่อนฟังว่า ท่านเป็นนักเรียนอังกฤษ สมัยท่านยังสาว ครอบครัวของท่านมีกิจการห้างสรรพสินค้าอยู่แถวย่านวังบูรพา เป็นตึกแถวสี่คูหา เปิดช่วงเช้า ปิดตอนเย็น แต่สำหรับยุคสมัยก่อน นี่คือห้างสรรพสินค้าที่หรูหรามากๆ แล้ว เพราะยังไม่มีห้างสรรพสินค้าใหญ่โตเหมือนสมัยนี้

ใครๆ ก็เรียกพ่อของป้าว่า นายห้าง พ่อของป้าเป็นชาวจีนโพ้นทะเลที่มาลงหลักปักฐานที่เมืองไทย ปากกัดตีนถีบ ก่อร่างสร้างตัวกับภรรยาคนไทย จนสามารถมีกิจการห้างสรรพสินค้าได้ เมื่อมีฐานะมั่นคง ก็อยากให้นุตรสาวทั้งสองมีความรู้สูงๆ เหมือนครอบครัวเศรษฐีบ้านอื่น จึงส่งบุตรสาวคนโตไปเรียนยังประเทศอังกฤษ ทว่าบุตรสาวคนที่สองขอเลือกเรียนในประเทศไทย ด้วยมีนิสัยเรียบร้อยตรงข้ามกับป้ารามา ที่ถือว่าเป็นสาวมาดมั่นและทันสมัยมากที่สุด ถ้าเทียบกับผู้หญิงสมัยก่อน

ใกล้รุ่งเคยดูจากรูปภาพสมัยป้ารามาสาวๆ ถือว่าเป็นสาวเปรี้ยวช่างแต่งตัวมากที่สุด ท่านอาจไม่ใช่คนสวยมาก แต่ก็ดูดีมีรสนิยม หล่อนคิดว่าสาวนักเรียนนอกจากประเทศอังกฤษ เปรี้ยวทันสมัย มีบิดาเป็นนายห้าง คงจะต้องมีหนุ่มๆ ตามติดพันเป็นพรวนอย่างแน่นอน

แม้ว่าตอนนี้ป้ารามาในวัยหกสิบกว่า เหลือแค่ความงามในวัยสาวน้อยเต็มที ตามสังขารที่ร่วงโรย แต่ท่านก็ยังรักการแต่งตัวอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ใกล้รุ่งพบป้า จะคุ้นชินกับภาพป้ารามาในชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าลายดอก

โตๆ ลีสันสดีไล

ผมตัดยาวประป่าของป่ารัมภาที่แม่ผ่านการทำสี แต่ก็ยังเห็นผมสีขา
แซมประปราย ได้รับการเซตเป็นทรงสวยงามอยู่ตลอดเวลา และตั้งแต่วัยจัก
ป่ารัมภา มา ไกลรุ่งไม่เคยเห็นป่าไม่แต่งหน้าเลยสักครั้ง ทุกครั้งใบหน้าของป่า
จะต้องแต่งแต่มีสีสันจัดจ้านอยู่เสมอ

แต่ไกลรุ่งคิดว่า ป่ารัมภา น่าสงสารนัก รอยยิ้มของป่าดูเหงาๆ อยู่เสมอ
ก็ดูลี อดิตสาวนักเรียนนอก แต่บั้นปลายชีวิตกลับต้องมีชีวิตอยู่ตามลำพังกับ
คนดูแลอีกคน

ก่อนหน้านี้ป่ารัมภาเคยแต่งงานมีครอบครัว แต่หลังจากแต่งงานกันได้
ไม่ถึงสิบปี สามีก็กิ่งป่าไปมีภรรยาคนใหม่ โดยที่ทั้งสองไม่มีบุตรด้วยกัน และ
ป่าก็ครองตัวเป็นโสดมาจนถึงบัดนี้

อันที่จริง ป่ารัมภามีน้องสาวอยู่หนึ่งคน อาศัยด้วยกันอยู่ที่บ้านหลังนี้
แหละ แต่เมื่อหลายปีก่อน น้องสาวป่า สามี และลูกๆ ได้ย้ายไปอยู่
ต่างประเทศกันหมด หลังจากตัดสินใจขายห้องแถวสีคูหา ที่ได้ตัดแปลงจาก
ห้างสรรพสินค้า มาเป็นกิจการขายชุดนักเรียนแทน เมื่อไม่อาจสู้รบปรบมือกับ
ห้างสรรพสินค้าในยุคหลังได้

พ่อแม่ของป่ารัมภาด่วนเสียชีวิตเร็วไปสักหน่อย ทิ้งให้บุตรสาวสองคน
ที่ไม่มีความถนัดในการทำธุรกิจการค้าหนักดูแลกิจการห้างสรรพสินค้า กิจการ
เลยไปไม่ค่อยสวยเท่าไร

แล้วสุดท้ายน้องสาวของป่ากับครอบครัว ก็ตัดสินใจไปลงหลักปักฐาน
ยังประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะพี่น้องหลายคนของสามีน้องสาวป่าพำนักอยู่
ที่นั่น

น้องสาวป่า ชวนป่ารัมภาไปอยู่ที่ต่างประเทศด้วยกัน แต่หญิงสูงวัย
ปฏิเสธ ยินทรานขอใช้ชีวิตที่เมืองไทยจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต น้องสาวป่า
สนใจจะคัดค้าน จึงจัดหาคนดูแลไว้ให้ป่าคนหนึ่ง คอยส่งค่าใช้จ่ายมาให้ไม่ได้
ขาด คอยติดต่อกับแม่เฒ่าสารทุกข์สุกดิบทางโทรศัพท์เป็นระยะ

เหล่านี้คือเรื่องราวทั้งหมดที่หล่อ่นได้รู้จากป้าร่มภาเองบ้าง หรือไม่กี่จากคนรู้จักในหมู่บ้านที่มาคุยกับมารดาบ้าง

หลังจากตกกริ่ง ยืนรอไม่กี่วินาที คนดูแลป่า ก็วิ่งมาเปิดประตูรั้วบ้านให้

“มาหาป้าร่มภาหรือคะ คุณรุ่ง” คนดูแล เป็นหญิงสาววัยสามสิบปลายๆ หน้าตาอึดแอ้ม คุ่นเคยกับใกล้รุ่งเป็นอย่างดี

“เอาสตอร์เบอรี่เกาหลิม่าฝากป้าร่มภาคะ ฝากน้ำเดือนด้วย” ใกล้รุ่งตอบ และทันทีที่ก้าวเข้าไปในบริเวณบ้าน ก็ได้ยินเสียงดนตรีบทเพลงพระราชนิพนธ์ ยามเย็น แ่วมาจากในบ้าน ไม่ว่าจะมาบ้านนี้กี่ครั้ง หรือเวลาไหน ก็มักได้ยินเพลงนี้ทุกครั้งไป

ใกล้รุ่งอดอึดไม่ได้ ชีวิตของหล่อ่นช่างผูกพันกับบทเพลงพระราชนิพนธ์เสียนี้กระไร และก็เชื่อว่า ป้าร่มภาคงมีความผูกพันกับสิ่งนี้ไม่ต่างกัน

หล่อ่นยืนอึดมบางๆ ขณะเฝ้ามองภาพคุ่นตาของป้าร่มภาที่ยังสวยเสมอ ตั้งแต่ศิระระจตุรเกล้าเคลื่อนตัวไปมาซ้าๆ อยู่ในห้องรับแขก ตามจังหวะเพลงที่ตั้งมาจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณปากเตาที่ตั้งอยู่อีกมุมห้อง

สมัยเด็กๆ หล่อ่นกับสิงขร ตื่นตาตื่นใจกับเจ้าเครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณที่มีปากเตาบานอล่างฉ่างเหมือนดอกไม้บานแฉ่ง ทุกครั้งต้องวิ่งเข้าไปสำรวจด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เมื่อป้าร่มภาเห็นหล่อ่น ก็พยักพยเปิดให้หล่อ่นมาเต็นรำด้วยกัน ใกล้รุ่งอึดกว้าง ก่อนจะตรงเข้าไปเต็นรำกับป้า แม้จะไม่ชอบการเต็นรำแบบนี้เท่าไรนัก แต่ก็อยากเต็นเป็นเพื่อนหญิงสูงวัย ป้าชื่นชอบการเต็นรำ ดูลีลาที่รู้ว่าป้าเคยเป็นมืออาชีพด้านการเต็นรำมาก่อน

ใกล้รุ่งเป็นได้แค่คู่เต็นรำเก๋ๆ กังๆ ของป้าเสียทุกที แต่หญิงสูงวัยก็ไม่เคยแสดงที่ทำซัดใจ ยังคงแยมอึดให้หล่อ่นเช่นเดิมเสมอ

เสียงเพลงยามเย็นยังไม่ทันจะจบเพลง แต่จู่ๆ ป้าร่มภาทำท่าชวนเซคล้ายจะเป็นลม ใกล้รุ่งรีบพุงป้าไปนั่งที่โซฟาทันที จังหวะนั้นคนดูแล เดิน

เข้ามาพอดี จึงรีบไปหยิบยาตมมาจ่อที่ปลายจมูกป้ารัมภา

“ป้าเป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ไกล่รุ่งถามด้วยความห่วงใย

“ไม่เป็นอะไรหรอก แค่น้ำมีตมติดหน่อย”

“น้ำก็เตือนแล้ว หมู่นี้ ป้าสุขภาพไม่ค่อยดี หมอบอกเป็นโรคความดันโลหิตสูง เบาหวานอีกด้วย ป้าชอบเป็นลมบ่อยๆ แต่ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง เรื่องเต็นท์นี่” คนดูแลถือโอกาสร่ายยาว

“แล้วนี่ต้องไปหาหมอด้วยคะ” ไกล่รุ่งถามขึ้น

“คงต้องเรียกหมอมานที่บ้านคะ ป้ารัมภาไม่ยอมไปโรงพยาบาลเลย”

สาวใหญ่บ่นอย่างอ่อนใจ

“ทำไมป้าไม่ไปโรงพยาบาลล่ะคะ” หล่อนหันไปถามหญิงสูงวัยที่ค่อยๆ มีอาการดีขึ้นตามลำดับ

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอกสักหน่อย จะไปโรงพยาบาลทำไมเล่า แล้วรุ่งมาหาป้า เอาอะไรมาฝากอีกล่ะ สตรอว์เบอร์รีนี่หรือเปล่า” ป้ารัมภาหันไปหยิบกล่อง สตรอว์เบอร์รีขึ้นมาสำรวจ

ไกล่รุ่งรู้ว่าป้ารัมภาตั้งใจเบนหัวข้อสนทนา จึงเลือกตามใจท่าน

“ค่ะ”

“ขอบใจนะ แล้วเราล่ะ เป็นยังไง เรียนจบหรือยัง”

หญิงสาวยิ้ม ป้ารัมภาไม่เคยจำได้เสียที่ว่าหล่อนเรียนจบมาตั้งห้าปีแล้ว เจอกันที่ไร่ก็ถามคำถามนี้ทุกที “รุ่งจบมาตั้งห้าปีแล้วค่ะป้า”

“เรียนจบแล้วหรือ แล้วทำอะไรล่ะตอนนี้”

“เป็นครูสอนดนตรีอยู่ค่ะ” ไกล่รุ่งไม่ได้นึกเกี่ยวกับคำถามเดิมๆ ซ้ำซากของอีกฝ่าย ออกจะเห็นอกเห็นใจหญิงสูงวัยด้วยซ้ำไป ถ้าท่านมีลูกๆ หลานๆ ญาติพี่น้องรายล้อม อาการหลงๆ ลืมๆ ของคนแก่ คงไม่แหวะมาเย้ยเยียนเร็วขนาดนี้ก็เป็นได้

“แล้วเรามีแฟนหรือยัง ทือ” นางลูบศีรษะสาวน้อยรุ่นหลานด้วยท่าทางเอ็นดู

ใกล้รุ่งยิ้มผิตๆ “รุ่งชี้เห่ จะมีใครมาจับละคะ ป้า”

“ใครบอกว่ารุ่งชี้เห่ เราต่างหากไม่ยอมแต่งตัว หน้าก็ไม่ยอมแต่ง ไข่ แต่ผมสั้น แต่งตัวก็หาความหวานไม่เจอ นี่ถ้าเราแต่งเนื้อแต่งตัวขึ้นมา ชี้อร้าน จะสวยจนจำไม่ได้เสียด้วยซ้ำ” นางเซยคางใกล้รุ่ง เพื่อสำรวจดวงหน้าของ อีกฝ่ายอย่างเฟ่งพินิจ

“ดูสิ ผิวก็เนียนล่อ ตาก็กลมสวย ขนตาก็ยาวอน จมูกก็โด่งดี ปาก ก็ได้รูป คราวหลังอย่าว่าตัวเองชี้เห่อีกนะ รุ่ง้ย” นางคลี๋ยิ้มมอบอุ่น

“ละ ป้า” ใกล้รุ่งรับคำไปอย่างนั้นแหละ แต่ให้โลกถล่มทลาย ลูกเปิด ชี้อเห่อย่างหล่อนก็ไม่มีทางแปลงร่างเป็นหงส์ได้เด็ดขาด

“แล้วเด็กผู้ชายหน้าตาดีคนนั้นล่ะ ที่เมื่อก่อนเคยมากับเราบ่อยๆ เขา ไม่ได้เป็นแฟนเราหรอกอะ”

รู้ว่าท่านหมายถึงสิงขร “เปล่าหรือคะ เราเป็นเพื่อนกัน สิงก็มีแฟน แล้ว อีกสักพักคงแต่งงานกันละ” คราวนี้รอยยิ้มคนพูดเจอความเหงาและ เศร้าอย่างไม่รู้ตัว

นางอุบศึรชะใกล้รุ่งเบาๆ “ป้าเห็นเมื่อก่อนเราสองคนสนิทสนมกันมาก นึกว่าจะเป็นแฟนกันตอนโตชะอีก”

ใกล้รุ่งได้แต่ยิ้มแทนคำตอบ เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอะไรดี และอยาก เปลี่ยนหัวข้อสนทนาที่สุดแสนบาดใจโดยไว

พลันป้ารัมภาก็ค่อยๆ พิงพนักโซฟาราวกับอ่อนแรง

“คุณรุ่งคะ ป้าคงเพลียแล้ว” คนดูแลพูดขึ้นเบาๆ ใกล้รุ่งจึงหันไปพยัก หน้าให้

“ป้าคะ รุ่งกลับก่อนนะ พักผ่อนเยอะๆ นะคะ แล้วว่างๆ รุ่งจะมา หาใหม่” ใกล้รุ่งล่ำลากับอีกฝ่าย กุมมือเหี่ยวแห้งของหญิงสูงวัย บีบกระชับ เบาๆ

ป้ารัมภาก็ส่งยิ้มและพยักหน้าให้แทนการตอบรับ

ใกล้รุ่งโบกมือให้หญิงสูงวัยเมื่อเดินมาถึงหน้าประตู ท่านก็โบกมือกลับ

ส่งจูบให้อีกต่างหาก หล่อนยิ้มน้อยๆ กับหญิงสูงวัยที่แสนขี้เล่นในบางโอกาส และส่งจูบกลับไปบ้าง ก่อนจะเดินผละออกไป

ทันทีที่เดินออกจากบ้านหญิงสูงวัย เสียงเรียกสายจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็ดังขึ้น เมื่อหยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่จากกระเป๋าสะพายใบเก้ ก็ต้องลอบถอนใจเบาๆ

ไม่เข้าใจว่าสิ่งขรมีปัญหาอะไรกับหล่อนอีก สงสัยจะว่างจัด หรือไม่ก็... อยากให้หล่อนตัดใจจากเขายากขึ้นกระมัง หลังจากล้งเลอยู่คู่หนึ่ง จนเสียงเรียกสายดังอยู่หกเจ็ดเที่ยว ก็ตัดใจมารับสาย

“ไม่รอให้สายตัดก่อน แล้วค่อยรับล่ะ”

ไกล้งรูงกลอกตามองฟ้า เมื่อน้ำเสียงเรียบๆ จากปลายสาย แผงความประชิดประชันอย่างไม่ต้องตีความให้มากมาย

ก็รู้หรือทงนะว่าเขาเป็นคนขี้ยวนไม่ใช่เล่น แต่ช่วงนี้อาการเขาคงจะหนักช็อกกว่าเดิม ถึงได้ทงประสาทกันเป็นว่าเล่น หรือเพราะต้องตบีน เพื่อพักรักษาตัวนานหลายเดือน เลยฟุ้งซ่านก็ไม่ได้ หล่อนค่อนข้างอดใจในใจ

“สิ่งมีธุระอะไรเธอ” หล่อนเลือกถามเสียงเรียบ ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดต่อลื้อต่อเถียงกับเขา

บทเพลงที่

๕

Still on My Mind

I can't get you off my mind. However I try.

The flame kindled in my heart. Keeps burning high.

ปลายสายเงียบไปชั่วครู่ จนใกล้รุ่งแปลกใจ ไม่แน่ใจว่าสัญญาณหลุด
หรือไม่ เลยลองเรียกชายหนุ่มเบาๆ

“สิง”

“รุ่งอยู่ไหน” เขาตอบกลับมาในที่สุด

“กำลังจะกลับบ้าน แล้วสิงล่ะ โทร. มามีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก พอดีกำลังรอมีมลองชุดอยู่ในห้างฯ เบื่อๆ
เลยอยากหาเพื่อนคุย”

ใกล้รุ่งขบริมฝีปากอย่างแน่น สงสัยสิงจะสนุกสนานเสียเหลือเกินกับการ
มอบตำแหน่งตัวแสบ แก่ซัด แก่เซ็ง ให้กัน เขาจะรู้บ้างไหมว่าหล่อน
เจ็บแล้วเจ็บอีก จนซา แล้วก็กลับมาเจ็บกันอีกรอบ วนไปมาแบบนี้

“แต่รุ่งคุยเป็นเพื่อนได้ไม่นานนะ” บังคับน้ำเสียงให้เป็นปกติที่สุด

“ทำไม มีนัดกับใครหรือ”

“กำลังจะไปหาจ๊อบจ๊อบ”

“ไหนบอกว่าเลิกกันแล้วไง”

“เลิกกัน แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกันได้นี่” หล่อนลอบถอนใจ ไม่เข้าใจว่าเขาจะพูดจาเหมือนหาเรื่องกันไปอีกนานไหม เขาน่าจะเอาเวลาไปสู้หน่วยกับมรินตีมากกว่ามายุ่งกับชีวิตหล่อน

“แล้วคิดจะกลับไปคบกันอีกหรือเปล่า”

“ก็ไม่แน่” ที่ตอบออกไปกวนๆ แบบนั้น ก็เพราะหมั่นไส้คนกักเสียงเข้ม เขาไม่มีสิทธิ์มาชักใช้หล่อนเสียหน่อย อีกอย่างอยากบอกให้เขารู้้อมๆ ด้วยว่า หล่อนก็ไม่ได้เดียวดายเปล่าเปลี่ยวเอยา จนเป็นทางเลือกแก้ขัดให้ใครได้บ่อยๆ

สิงขรหัวเราะหึๆ ในลำคอ “ความรักของพวกเขาหอมๆ ดีๆ นี่ตามไม่ค่อยทันเลยนะ”

“ก็จะเอาอะไรกับหอมดี้นักหนาล่ะ”

“ก็ไม่ได้อะไรนักหนาหรอก ก็แข่งว่าความรักระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง สกุดตรงไหนกัน” น้ำเสียงหัวทิ่มเจือความหงุดหงิด

“แล้วสิ่งจะอยากรู้ไปทำไม ความรักในรูปแบบไหน ก็เป็นความรักเหมือนกันทั้งนั้นแหละ แค่เราจริงใจกับมันก็พอ” เซอะ หล่อนอยากจะคบกับใคร หรืออยากจะเป็นหอมหรือดี ก็ไม่ได้เกี่ยวกับเขาลักหน้อยนี้ ไกลรุ่งยนต์จุมกใส่โทรศัพท์เคลื่อนที่

“นั่นสินะ แค่เราจริงใจกับมัน”

ไกลรุ่งไม่แน่ใจว่าพูดไปหรือเปล่าที่สัมผัสได้ถึงความขมขื่นที่เจือจางในน้ำเสียงหัวทิ่ม แต่ทำไมสิ่งตรงต่องูสีกอย่างนั้นด้วยเล่า เขาน่าจะมีความสุข ล้นอกด้วยซ้ำไป ก็ทุกวันนี้เขาประสบความสำเร็จทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องหัวใจ ชีวิตเขาเพียบพร้อมและโรยด้วยกลีบกุหลาบมาตลอด

เขาเกิดมาในครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีนที่มีฐานะมั่งคั่งครอบครัวหนึ่ง เป็นบุตรชายคนโตที่บิดามารดารักตั้งแต่แก้วตาดวงใจ มารดาที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ไปเมื่อสามปีก่อน ทั้งมรดกเป็นพื้นที่ตลาดสดแถวถนนบุรีที่กว้างหลายไร่ รายได้ในการเก็บค่าเช่าต่อเดือนไม่รู้เท่าไร ส่วนทางฝั่ง

บิดามีกิจการขายวัสดุก่อสร้างที่ใหญ่เป็นอันดับหนึ่งในภาคกลาง และยังต่อยอดธุรกิจด้วยการร่วมหุ้นกับพี่น้องเปิดบริษัทรับออกแบบและรับสร้างอาคาร ใช้เวลาในการบริหารเพียงไม่กี่ปีก็กลายเป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงติดตลาดบน และผู้เป็นพ่อก็คาดหวังให้บุตรชายคนโตมาสืบทอดกิจการ แม้สิงขรจะเลือกเส้นทางสู่การเป็นนักบินก็ตาม แต่โก ลุ่งคิดว่า ไม่ช้าไม่นาน สิงขรคงไม่อาจเลี่ยงภารกิจของบุตรชายคนโตได้

ส่วนคนรักของเขา มิรันตี เธอก็มีความเพียบพร้อมเหมาะสมกับสิงขร ในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นหน้าตา ความสามารถ ฐานะ ชาติตระกูล หล่อนสวยพอจะเป็นนางเอกละครได้สบายๆ ครอบครัวมีกิจการผลิตเฟอร์นิเจอร์ขนาดใหญ่ เป็นคนไทยเชื้อสายจีนไม่ต่างกับสิงขร อีกทั้งยังมีญาติหลายคนเป็นนักการเมือง นามสกุลของมิรันตีจึงไม่ใช่ธรรมดา

ผิดกับนามสกุล พลีเพื่อไทย ที่สุดแสนจะกระจอกของหล่อน

ที่สำคัญมิรันตีไม่ได้มีดีแค่สวย หล่อนเปรียบได้กับนางงามยุคใหม่ ที่งามอย่างมีคุณค่า เปี่ยมด้วยความสามารถ มิรันตีมีหัวทางธุรกิจ หล่อนประสบความสำเร็จอย่างสูงในการบริหารธุรกิจการนำเข้าเครื่องสำอางชั้นนำจากต่างประเทศ เป็นผู้บริหารสาวสวยวัยยี่สิบเจ็ดปีที่สังคมให้ความสนใจ โก ลุ่งเคยอ่านบทสัมภาษณ์ของมิรันตีในนิตยสารผู้หญิงชั้นนำหลายครั้ง

“สิ่งมีอะไรอีกมัย รุ่งมีฐานะนะ” โก ลุ่งตัดสินใจไปด เพื่อหาเรื่องวางสาย และไม่ใช่เพราะว่าหล่อนเบื่อการสนทนากับเขา ตรงกันข้าม การได้พบหรือพูดคุยกับสิงขรครั้งใด หัวใจหล่อนก็มักเต้นระรัวอย่างมีชีวิตชีวาได้ทุกครั้งไป ทั้งที่ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น

แม้ย้าบอกกับตัวเองไม่รู้กี่ครั้งว่าระหว่างทั้งสองมีแค่คำว่าเพื่อน แต่หัวใจก็ไม่รักดี คิดเกินเลยเสียทุกที ทั้งที่ควรจะเลิกคิดไปตั้งแต่ปีมะโว้แล้ว... เขากับมิรันตีกำลังจะลงเอยกันในไม่ช้า

“ฐานะอะไร”

หล่อนขมวดคิ้ว ทำไม่หนอ เขาถึงชอบให้หล่อนรับมือเรื่องยากๆ แค

เขาวางสายก็จบ

“รุ่งต้องรายงานฐานะให้สิ่งฟังด้วยเธอ”

“แล้วทำไมจะบอกกันไม่ได้ล่ะ ที่ผมยังบอกเลยว่า...กำลังรอมีมลงชุดอยู่”

โธ้ย! อยากกดดวงสายเสียเดี๋ยวนี้เลย “โอเค รุ่งมาถึงร้านอาหารที่นัดจิบจิบไว้แล้ว” ขณะตอบใกล้รุ่งกำลังเปิดประตูรั้วบ้านของตัวเอง ทุกวันนี้จิบจิบไม่ว่างออกมากินข้าวด้วยกันนักรอ ก็เธอกำลังคลั่งไคล้คู่ดวงคนล่าสุดที่เป็นหนุ่มนักเรียนนอก ทำงานอยู่ในค่ายเพลงดัง

“ฉันขอคุยกับจิบจิบหน่อยได้มั๊ย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ขี้อึมลง

ใกล้รุ่งอ้าปากค้างไปชั่วอึดใจ “จะ...คุยทำไม” สิ่งขรจะเพี้ยนหรือเปล่าจู่ๆ จะขอคุยกับจิบจิบ ที่ตอนนี้คงกำลังสวีตกับแฟนหนุ่มอยู่ที่ไหนสักแห่ง

“ไม่ได้เจอเขานานแล้ว เลยอยากทักทายเขานิดหน่อย”

“อ้อ คือ...อ้อ สิ่ง...สัญญาไม่ดีเลย...สิ่ง ไว้ค่อยคุยกันนะ” ใกล้รุ่งแกลังปั่นเรื่องสัญญาโทรศัพท์ที่ไม่ดี แล้วกดดวงสาย ถอนหายใจอย่างโล่งอก ขณะเข้าไปนั่งที่โซฟากลางบ้าน ก็ตอนนี้จะไปหาจิบจิบที่ไหนมาคุยกับเขาได้ล่ะ

ด้านคนปลายสาย ก็ยื่นหน้าตาบอญญไม่รับอยู่ตรงระเบียงนอกห้องนอนภายในบ้านตัวเอง หาได้กำลังรอแฟนสาวลงชุดอยู่ในห้างสรรพสินค้าที่ไหน

สิ่งขรยังไม่ละสายตาดจากทาว์นเฮาส์หลังย่อมที่ตั้งอยู่ห่างไปจากจุดที่เขายืนอยู่มากพอสมควร คาดว่าตอนนี้ร่างเพรียวระหงที่กำลังสะพายอูคูเลเล่คู่ใจ และเพิ่งเดินผ่านหน้าบ้านเขาไปได้สักพัก คงกำลังเดินเข้าบ้านหลังนั้น หาได้ไปนัดพบใครอย่างทีหล่อนกล่าวอ้าง

ปลายนิ้วของเขาเคาะกับราวระเบียงอย่างครุ่นคิด คิวหนา ปลายเสียงขึ้นเล็กน้อยขมวดเข้าหากัน สีหน้าท่าทางสื่อว่าเขากำลังตกอยู่ในสถานการณ์ไม่น่าอภิรมย์นัก แม้ทุกสิ่งอย่างในชีวิตของเขาล้วนแล้วมีแต่คำว่าราบรื่นและ

ประสบความสำเร็จ

ครอบครัวของเขาอยู่ในระดับเศรษฐี เขาเติบโตขึ้นมาโดยไม่เคยรู้จักความยากลำบากอึดอัดใดๆ ไม่เคยกังวลเรื่องเงินทองรายจ่าย หรือต้องกังวลว่าจะไม่มีงานทำหลังเรียนจบเหมือนเพื่อนร่วมคณะบางคน เพราะทางครอบครัวมีธุรกิจรอให้เขาสืบทอด

ว่าเขาอยากเป็นนักบินมากกว่า และก็ได้ทำงานเป็นนักบินของสำนักการบินนอร์คัซท์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างที่ตั้งใจไว้ เขาเป็นนักบินพลเรือนหนึ่งเดียวในกลุ่มนักบินทหารของหน่วยงาน ส่วนใหญ่แล้วนักบินของที่นี่จะโอนมาจากสำนักฝนหลวงและการบินเกษตร หรือไม่ก็กองทัพอากาศ มีเพียงเขาคนเดียวที่ไม่ได้มียศตำแหน่งนำหน้าใดๆ

หลังจากเรียนจบนักบินพาณิชย์ตรี ทั้งหลักสูตรเครื่องบินปีกและเฮลิคอปเตอร์ จากสถาบันการบินพลเรือน เขาก็ไปเป็นนักบินพาณิชย์ของสายการบินนานาชาติชื่อดังแห่งหนึ่งอยู่ร่วมสองปี จนเมื่อสำนักการบินนอร์คัซท์ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นหน่วยงานที่แยกมาจากสำนักฝนหลวงฯ เปิดรับสมัครนักบินจากบุคคลภายนอก เขาจึงมาสมัครเป็นนักบินของที่นี่ ต้องฝ่าด่านผู้สมัครมากมายมหาศาล

ด้วยสำนักการบินนอร์คัซท์ทรัพยากรธรรมชาติ ไม่ใคร่จะเปิดรับนักบินจากบุคคลภายนอกนัก และจนถึงวันนี้ก็ยังไม่มีนักบินสายพลเรือนคนไหนผ่านเข้ามาเป็นนักบินของหน่วยงานนี้ได้นอกจากเขาเพียงคนเดียว

หน้าที่การงานของเขาก้าวหน้ารุ่งเรืองเสียจน อีกไม่ช้าคงจะได้เลื่อนเป็นครูฝึกนักบิน มีคนรักที่ได้รับการชื่นชมจากคนรอบข้างว่าทั้งสวยและมีความสามารถ

แต่สงสัยเขาจะไม่รู้จักพอ ทั้งที่สวรรค์ได้ประทานหลายสิ่งอย่างให้ แต่ก็ยังมายืนหน้าตามู่ที่อยู่ตรงนี้ ราวกับเด็กเอาแต่ใจ ที่เมื่อไม่ได้ตั้งใจ ก็มักจะพัดกระพืดตามลำพัง

ที่สำคัญเขายืนกระพืดกระพืด หน้าตามู่อยู่ ณ ตรงนี้ มาไม่รู้

ที่ครั้ง กี่วัน ก็เดือน ก็ปี จนนับครั้งไม่ถ้วน

และดูเหมือนสถานการณ์เช่นนี้ยังคงดำเนินต่อไปอย่างไร้จุดสิ้นสุด...

รักกับเรือ

เด่นจันทร์ฉาย จันทร์แรมยังกลายเป็นมัวหม่น

เปรียบเหมือนเดือนก็เหมือนคน จิตวาทนง่ายตาย

เหตุการณ์ไม่คาดฝันได้เกิดขึ้นในเช้าวันถัดมา เมื่อสร้อยแสงแข บุตรสาวคนเล็กของครอบครัว ตั้งอัศวรงค์ ที่เพิ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง และเพิ่งกลับมาจากการไปดำน้ำกับกลุ่มเพื่อนๆ และคนรักหนุ่ม ที่ทะเลฝั่งอันดามัน

“พี่สิง กุ้งเต้นไม่ได้ยินอะไรเลย” สร้อยแสงแหหน้าซีดเผือด ขณะยืนอยู่หน้าห้องนอนพี่ชาย นัยน์ตาเรียวรีฉายแววตื่นตระหนกราวกับเด็กหลงทาง สิงขรนิ่งงันไปชั่วขณะ ประหลาดใจในสิ่งที่ได้ยิน เขากำลังจะลงไปชั้นล่าง ตั้งใจจะเข้าออฟฟิศบิดาแต่เช้า เพราะบิดาอยากให้เขาเข้าร่วมประชุมโครงการสร้างคอนโดมิเนียมสามสิบชั้นบนถนนเพลินจิตของบริษัท ท่านเปรยว่าอยากให้เขาช่วยออกไอเดียในโครงการนี้ เขารับปาก เพราะเห็นว่าอยู่ในช่วงดบีนยาว

“ไม่ได้ยิน หมายความว่ายังไงกุ้งเต้น” สิงขรถามออกไปด้วยความฉงน แต่ก็จงใจเพียงไม่นาน เพราะหลังจากสอบถามอาการกันอยู่สักพัก ก็แน่ใจว่าน้องสาวมีปัญหาเรื่องการได้ยินแน่นอน หลังกลับมาจากดำน้ำ

เขาโทร. แจ้งบิดา และพาสร้อยแสงแขไปโรงพยาบาลโดยด่วน และอึ้งไป เมื่อนายแพทย์ด้านหู ตา คอ จมูก วินิจฉัยว่า สร้อยแสงแขสูญเสียการได้ยินเฉียบพลันอย่างถาวร ประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ อันเนื่องมาจากการดำน้ำ หล่นต้องกลายเป็นคนหูหนวกไปโดยปริยาย

ข้าร้ายการผ่าตัดฝังประสาทหูเทียมก็อาจต้องพิจารณาถึงความเสี่ยงในหลายด้าน ด้วยสรีรยแสงแชนมีปัญหาเรื่องสุขภาพมาตั้งแต่เยาว์วัย เคยผ่าตัดหัวใจมาก่อนตั้งแต่ไม่กี่ขวบ เพราะมีปัญหาผนังหัวใจรั่ว และทุกวันนี้ลิ้นหัวใจก็ยังมีปัญหา ปิดไม่สนิทเหมือนคนปกติ

ด้วยเหตุนี้ บิดาและสิงขรจึงไม่กล้าเสี่ยงที่จะให้สรีรยแสงแชนผ่าตัดฝังประสาทหูเทียม

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของปัญหาความเคร่งเครียดในบ้าน เมื่อสรีรยแสงแชนเข้าซิม เพราะไม่อาจทำใจรับกับสภาพการเป็นผู้มีความบกพร่องทางการได้ยิน

บิดาและสิงขรต่างกลุ่มอกกลุ่มใจไม่แพ้กัน และสิงขรก็รับหน้าที่ในการเยียวยาปลอบประโลมน้องสาว เพราะอย่างน้อยเขาก็สนิทสนมกับสรีรยแสงแชนมากกว่า บิดานี้รักบุตรสาวก็จริง แต่ไม่ค่อยได้สนิทสนมคลุกคลีกับสรีรยแสงแชนนัก ท่านจะสนิทสนมกับบุตรชายมากกว่า

แต่ถ้ามารดายังมีชีวิตอยู่ละก็ ท่านคงทำหน้าที่นี้ได้ดีกว่าเขาแน่นอน

สิงขรพยายามเข้าหาน้องสาวด้วยความรักและห่วงใยอย่างเต็มที่ชายคนหนึ่งที่มีต่อน้องสาว แม้ว่าเขาอาจมีเวลาสนิทสนมคลุกคลีกับน้องสาวไม่มากนักก็ตาม

แต่สรีรยแสงแชนเปลี่ยนไปเป็นใครอีกคน จากเด็กสาวร่าเริงที่มีความฝันจะเป็นดีเจ กลัปกลายเป็นเซื่องซึมเงื่องหงอย แล้วสถานการณ์ก็เลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อแฟนหนุ่มของสรีรยแสงแชน อดีตนักกีฬาว่ายน้ำของมหาวิทยาลัยมาหาหญิงสาว หลังจากติดต่อกันไม่ได้มาเป็นเวลาเกือบสองสัปดาห์

“ทำไมไม่ลงไปเจอมิคซ์ล่ะ” สิงขรถามน้องสาว ที่นั่งซิมอยู่บนเตียงพยายามพูดซ้ำๆ เพื่อให้สรีรยแสงแชนอ่านริมฝีปากของเขาได้ หรือบางทีก็ติดต่อกันผ่านการเขียน ทุกวันนี้ข้างตัวหล่อนต้องมีกระดานเล็กๆ และปากกาหลบได้เสมอเพื่อสำหรับติดต่อบรรยากาศกับคนในบ้าน

“กึ่งตื่นกลัว” หล่อนตอบเสียงแผ่ว

“กลัวอะไร ทีม มิกซ์มารอนานแล้วนะ”

“ตอนนี้กึ่งเต้นไม่เหมือนเดิมแล้ว กึ่งเต้นกลัวมิกซ์รับกึ่งเต้นไม่ได้”
 ขอบตาสาวน้อยแดงก่ำ น้ำตาเอ่อคลอ ริมฝีปากสีระริก จนสิงขรสงสาร
 น้องสาวจับใจ ร้องน้องสาวเข้ามากอดเพื่อถ่ายทอดความห่วงใยและกำลังใจให้
 เท่านั้นเอง สร้อยแสงเขาก็สะอื้นเบาๆ ปกติหล่อนเป็นเด็กสาวร่าเริง
 สดใส แม้การสูญเสียมารดาไปเมื่อหลายปีก่อนจะทำให้หล่อนเศร้าซึมอยู่นาน
 แต่สร้อยแสงเขาก็ผ่านพ้นช่วงเวลานั้นมาได้ ด้วยความเข้มแข็งที่มี และครั้งนี้
 สิงขรก็หวังว่า น้องสาวจะผ่านพ้นอุปสรรคครั้งนี้ไปได้เช่นกัน

เขาตบน้องสาวออกเบาๆ เพื่อจะแนะนำหล่อน “แต่กึ่งเต้นจะปล่อยให้
 มิกซ์รออยู่แบบนั้นหรือ บอกความจริงให้เขารู้จะดีกว่ามั๊ย”

“แต่...” ความหวั่นไหวเต็มเปี่ยมในสีหน้า

สิงขรเข้าใจความรู้สึกของน้องสาว ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเดินเข้าไปบอก
 คนรักของตัวเองว่าหล่อนกลายเป็นผู้มีความบกพร่องในการได้ยิน และสิงขร
 ก็ไม่แน่ใจในปฏิกิริยาของหนุ่มน้อยคนนั้นด้วย เพราะไม่ค่อยมีโอกาสได้
 สนทนสนมกันนัก ด้วยภารกิจหน้าที่ของการเป็นนักบิน

เท่าที่เห็น มิกซ์เป็นหนุ่มน้อยหน้าตาดี เขาเป็นเพื่อนร่วมคณะของ
 สร้อยแสงเขา เป็นอดีตนักกีฬาว่ายน้ำของมหาวิทยาลัย ทำทางมั่นใจในตัวเองสูง
 และเขาก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า มิกซ์จะมีหัวใจที่อ่อนโยนและรักสร้อยแสงเขา
 อย่างแท้จริง

“พี่เข้าใจ เอาอย่างนี้ พี่จะบอกว่ากึ่งเต้นไม่สบาย ให้เขากลับไปก่อน”

สร้อยแสงแข็งใจไปชั่วอึดใจ ก่อนจะพยักหน้า แต่เมื่อสิงขรกำลังจะออก
 จากห้อง หล่อนก็ร้องเรียกเขา

“พี่สิงคะ กึ่งเต้น...เปลี่ยนใจแล้ว”

สิงขรยิ้มบางๆ อย่างให้กำลังใจอีกฝ่าย เขาเห็นด้วยที่สร้อยแสงเขา
 ตัดสินใจเช่นนี้ เพราะคงเปล่าประโยชน์ที่จะยื้อเวลา ช้าเร็ว มิกซ์ก็ต้องรู้เรื่องนี้

สิงขรพากุ้งเดินไปส่งที่หน้าซุ้มศาลาไม้สีขาวที่ตั้งอยู่กลางสวน ร่ายล้อมด้วยแมกไม้เนื้อใหญ่ขนาดพันธุ์ หนุ่มคนรักของสร้อยแสงแซยिनรออยู่ในศาลา เขามีสีหน้าประหลาดใจเมื่อเห็นสิงขรเดินมากับสร้อยแสงแซยिनหน้าซุ้มศาลา ก่อนจะถอยกลับไป

มิกซ์ไม่ค่อยได้พบสิงขรนัก ได้เจอกันอยู่สองหรือสามครั้งเท่านั้น พอทราบจากสร้อยแสงแซยिनว่า พี่ชายเป็นนักบิน แต่ไม่คาดว่าจะทรงน้องสาวขนาดนี้ ถึงกับต้องเดินมาส่งกัน ราวกับไม่ไว้ใจเขาอย่างนั้นแหละ

หนุ่มนักกีฬาว่ายน้ำประหลาดใจอีกหนึ่งระลอก เมื่อแฟนสาววางกระดานแผ่นเล็กกับปากกาที่มีลวดลายเข้ากับขอบกระดานลงบนโต๊ะ ไม่เข้าใจว่าสร้อยแสงแซยอินำสองสิ่งมาเพื่อเหตุอันใดกัน ไม่เจอกันสองสัปดาห์ สาวคนรักเหมือนจะมีพฤติกรรมที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม

“กุ้งเต้นเป็นอะไร หลบหน้ามิกซ์ตั้งสองอาทิตย์” มิกซ์เปิดฉากตัดพ้อต่อว่า น้ำเสียงและสีหน้าเจือความหงุดหงิด ทำทางเหมือนหนุ่มเลือดร้อนเอาแต่ใจ ในแบบที่ทำให้สร้อยแสงแซยอินและกลุ่มเพื่อนๆ ตื่นเต้นกรี๊ดกร๊าด ตอนได้พบหนุ่มนักกีฬาว่ายน้ำคนนี้เป็นครั้งแรก

มิกซ์พูดเร็วพอสมควร แต่สร้อยแสงแซยอินอ้าปากเข้าน หล่อนอิงไปหลายวินาที รวบรวมกำลังใจเพื่อจะเปิดเผยความจริงอันน่าช็อก

“มิกซ์ กุ้งเต้นขอโทษที่หายหน้าไปสองอาทิตย์”

“กุ้งเต้นอธิบายหน่อยได้มั๊ย ทำไมถึงต้องหลบหน้ามิกซ์ด้วย” เขาพูดแทรกขึ้น

“คือ กุ้งเต้นมีปัญหาบางอย่าง” น้ำเสียงหล่อนแผ่วเบา

“ปัญหาอะไร” เขามองปลางจ้องอีกฝ่ายไม่วางตา สีหน้าฟ้องชัดว่าประหลาดใจกับท่าทางแปลกๆ ของอีกฝ่าย

หัวใจสร้อยแสงแซยอินไม่เป็นจังหวะ ไม่เคยมีครั้งไหนที่จะตื่นเต้นได้ขนาดนี้ หล่อนคบหากับมิกซ์มาตั้งแต่ทั้งสองเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง ต่างเป็นดาวกับเดือนของคุณะ มิกซ์ตามจับหล่อนหลังจากเสร็จสิ้น

การประกวดดาวเดือน และหล่อนก็ตกลงคบหากับเขาภายในเวลาอันรวดเร็ว

หล่อนหวังว่าความรักและความผูกพันตลอดสี่ปีที่ผ่านมาจะมีค่ามากพอให้เขาเข้าใจในปัญหาที่หล่อนกำลังเผชิญ แม้จะไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ปรารถนาสุดใจว่าเขาจะเป็นพระเอกในนิยายที่หล่อนเฝ้ามองมาตั้งแต่เด็ก

สร้อยแสงแขเอื้อมมือไปกุมหลังมือเขาอย่างนุ่มนวล “มิกซ์ จำตอนที่กึ่งเต้นบนเวทีประกวดหลังจากที่เราขึ้นจากค่าน้ำได้มั๊ย”

อีกฝ่ายพยักหน้า คิ้วหนายังผูกเป็นโบ

หล่อนกลืนน้ำลายอย่างเหนียวคอ “พอกลับมาถึงบ้าน กึ่งเต้นก็รู้สึกไม่ค่อยดี ปวดหัวมาก เลยนอนพัก แต่พอเช้าขึ้นมา...กึ่งเต้น...ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย” ท้ายประโยคเสียงแผ่วเบาลง ฝ้ามองสีหน้าและแววตาของหนุ่มคนรักด้วยความตื่นตื้นยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

“ไม่ได้ยิน แปลว่าอะไร”

“หมอบอกว่ากึ่งเต้นสูญเสียการได้ยินถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์” น้ำตารื้นขึ้นน้อยๆ เมื่อเล่าถึงตอนนี้ จนถึงตอนนี้ก็ยังทำใจไม่ได้ว่าตัวเองจะเคราะห์ร้ายถึงเพียงนี้ หล่อนจำต้องหยุดความฝันที่จะทำงานเป็นดีเจไว้แค่นั้น ทั้งที่คลีนวิฑูชื่อดังคลื่นหนึ่งเรียกตัวไปสัมภาษณ์รอบสอง และก็ผ่านเรียบร้อยแล้ว

วินาทีนี้หล่อนปรารถนาอ้อมแขนอบอุ่นและถ้อยคำปลอบประโลมจากมิกซ์อย่างที่สุด

“สูญเสียการได้ยิน” มิกซ์พึมพำเบาๆ สีหน้าเหมือนกำลังมึนงงอย่างรุนแรง “แปลว่ากึ่งเต้นไม่ได้ยินผมงั้นหรือ”

หล่อนพยักหน้า

“แล้วกึ่งเต้นตอบผมได้ยังไง”

“กึ่งเต้นอ่านปากเอาค่ะ แต่ถ้าประโยคยาวๆ กึ่งเต้นจะอ่านไม่ทัน” หล่อนไม่อาจเดาความคิดจากสีหน้าของคนรักหนุ่มได้ ไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไรกันแน่ แต่ที่แน่ๆ คือ เขากำลังช็อก ทว่าในความช็อกนั้น ก็หวังว่าจะเต็มล้นไปด้วยความเข้าใจในตัวหล่อน

“อะ...ผม...หมายความว่า...กึ่งเต้น...เหมือนคน...พิการทางหุ่นหรือ”

นับจากเผชิญกับปัญหาสูญเสียการได้ยิน นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนเรียก หล่อนว่าคนพิการ แน่หนอนว่ารู้สึกแปลกๆ แต่มั่นใจว่ามิทซ์ไม่ได้ตั้งใจจะ ตอกย้ำให้ต้องเจ็บปวด

แต่หล่อนคิดผิดถนัด หลังจากมิทซ์รับทราบเรื่องราวทั้งหมด เพียงครู่ เดียว เขาก็ขอตัวกลับ พร้อมกับถ้อยคำสั้นๆ ที่เขาเขียนลงบนกระดาษ ที่ฟ้อง ชัดว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองมาถึงทางตันแล้ว

‘ผมเสียใจด้วยนะ’

สร้อยแสงแห่ฝ้ามองหนุ่มคนรักเดินห่างออกไปจนลับสายตา ไหล่ บางๆ สั่นทึ่มเพราะแรงสะอื้นที่หล่อนไม่อาจทนกักเก็บได้อีกต่อไป เจ็บปวด ร้าวรานกับการตัดรอนแบบไม่ต้องคิดของเขา เมื่อหล่อนไม่ใช่สร้อยแสงแห่ คนเดิมอีกต่อไป

หลังจากรำไห่อย่างไม่มีที่ท่าจะหยุดอยู่พักใหญ่ ก็ได้อ้อมแขนอบอุ่น ของพี่ชายเป็นที่พักพิง แม้ในวัยเด็กทั้งสองอาจจะไม่มีโอกาสได้สนิทสนม คลุกคลีกันมากนัก แต่สายใยของความเป็นพี่น้องก็เหนียวแน่นไม่แพ้พี่น้อง บ้านอื่นๆ

เขาลูบศีรษะน้องสาวเบาๆ หวังใช้ความรักของคนในครอบครัวเยียวยา ความเจ็บปวดในใจของสร้อยแสงแห่ ก่อนจะไปหีบปากกาเพื่อเขียน ข้อความลงบนกระดาษแผ่นเล็ก

‘ร้องไห้ซะให้พอ แล้วก็พยายามลืมมันซะ ผู้ชายอ่อนแอและเห็นแก่ตัว พรสรรค์นั้นไม่มีค่าพอให้เราจดจำหรอก’ สิ่งขรบดกรามเพื่อข่มอารมณ์ขณะ ฝ้ามองใบหน้าเค้าว้าๆ ของสร้อยแสงแห่ ทั้งสงสารน้องสาวและแค้นใจผู้ชาย ชี้ขลาดคนนั้น

หลายวันมานี้ สิ่งขรกับบิดาหนักใจกับเรื่องสร้อยแสงแห่ เมื่อเจ้าหล่อน ซึมเศร้าหนักกว่าเดิม หลังจากถูกตัดสัมพันธ์จากหนุ่มคนรักอย่างไม่ให้ตั้งตัว

‘สิ่งที่เราจะทำยังไงดี หือ พ่อห่วงกังวลตื่นเหลือเกิน’ สีหน้าของบิดาเขา เต็มไปด้วยความกังวล

‘ไม่ต้องห่วงครับพ่อ ผมจะทำให้กังวลตื่นกลับมาเป็นคนเดิมให้ได้’

‘คืนะที่สิ่งกลับมาพอดี ไม่งั้นพ่อก็ไม่รู้จะทำยังไงดี’

‘ทุกปัญหามีทางแก้ไข ผมเชื่อว่าเราจะหาทางออกกันได้’

ก่อนหน้านี้เขายืนยันกับบิดาเพื่อให้ท่านคลายความกังวลใจ ทั้งที่ตัวเขาเองก็ยังคงคิดไม่ออกว่าจะแก้ปัญหาเรื่องสร้อยแสงแขออย่างไรดี

ตอนนี้ห้องสาวของเขาเปลี่ยนไปเป็นอีกคนโดยสิ้นเชิง เก็บตัวอยู่ในห้อง ถามลึบคำตอบคำหนึ่ง ซ้ำยังฉุนเฉียวง่ายอีกต่างหาก เมื่อคนรับใช้ทำงานไม่ถูกใจ หรือสื่อสารกันไม่เข้าใจ

สิงขรคาดว่าถ้าสร้อยแสงแขยังเป็นแบบนี้ ไม่ช้าก็เร็วเขาอาจต้องพึ่งจิตแพทย์

ขณะกำลังกลัดกุ้มสุดขีด ก็นึกถึงใครบางคน เลยหีบโทรศัพท์ เคลื่อนที่ขึ้นมา ตั้งใจจะโทร. หาใกล้รุ่ง ก่อนจะชะงักไป เมื่อเสียงเรียกสายดังขึ้น ถอนหายใจเบาๆ ทันทีที่เห็นว่าเป็นสายจากมิรินตี เขาลืมเสียสนิทที่สัญญาว่าจะโทร. กลับ ตั้งแต่เมื่อสองวันก่อน แต่เพราะมัวยุ่งกับเรื่องของสร้อยแสงแข เลยลืมเรื่องมิรินตีเสียสนิท

“สวัสดีครับมีม” เขากรอกเสียงไปตามสาย

“ไม่เห็นโทร. กลับหามีมเลย ยุ่งเหไร” ปลายสายถามกลับเสียงกระเจ้า กระงอแต่พองาม หามีอาการงอนสะบัดหรือโกรธอย่างที่สาวๆ มักจะเป็นกัน ยามหนุ่มคนรักละเลยหรือไม่ใส่ใจเท่าที่ควร

นี่คือสิ่งหนึ่งที่สิงขรชื่นชอบในตัวเธอ เขาคงเลิกกรากับเธอไปนานแล้ว กระมัง ถ้ามิรินตีเป็นสาวเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจ และงอนเข้า กลางวัน เย็น แต่เพราะเธอเป็นผู้หญิงเข้าใจอะไรง่าย ๆ ความสัมพันธ์ของทั้งสองเลยยืดยาวมาจนถึงทุกวันนี้

“ผมขอโทษนะมีม คือ ผมมีปัญหานิดหน่อย”

“ปัญหาเรื่องอะไรหรือคะ”

“เรื่องกึ่งต้นนะ อิม เย็นนี้คุณว่างมั๊ยครับ เดี่ยวผมไปรับนะ” อย่างน้อยตอนนั้นก็อยากคุยกับใครสักคน และคนคนนั้นก็ควรเป็นมิรันตีไม่ใช่หรือ

“เย็นนี้หรือคะ บังเอิญมิมิไม่ว่างพอดีเลย ช่วงนี้มีมมยุ่งๆ ด้วย เดี่ยวมิมิเคลียร์งานเสร็จแล้วจะโทร. ไปนัดอีกทีดีมั๊ยเอ่ย”

“โอเคครับ” สิ่งขรรจบคำอย่างไม่มีการท้อใจออก เขาก็เป็นคนเข้าใจอะไรง่ายๆ สำหรับมิรันตีเสมอมา ความสัมพันธ์ของทั้งสองมีแต่เรื่องง่ายๆ จนบางทีก็หน้าแปลกใจ ที่มันดูง่ายยิ่งกว่ามิตรภาพระหว่างเขากับไกลรุ่งด้วยซ้ำไป

หน้าแปลกที่ความสัมพันธ์ฉันเพื่อนกลับซับซ้อนและ... ล้ำลึกยิ่งกว่าจะมีอะไรที่น่าเข้าไปกว่านี้ไหมหนอ

ระหว่างที่สิ่งขรรกำลังนั่งครุ่นคิดเรื่องบางเรื่องอยู่ริมสระน้ำตามลำพังอีกคนที่เพิ่งวางสายก็กำลังยิ้มหวานให้แก่หนุ่มหล่อ กับต้นหนุ่มแห่งสายการบินนานาชาติยักษ์ใหญ่ของโลก ภายในร้านอาหารสุดหรูแห่งหนึ่งในโรงแรมดังใจกลางกรุง

“คุยกับใครหรือครับ มิมิ” กับต้นหนุ่มถามพลางหรีตตา

“เพื่อนคะ”

“เพื่อนผู้หญิงหรือผู้ชายครับ”

“เพื่อน...ผู้หญิงสิคะ” มิรันตีทอดเสียงออกอ่อน ซ้อนตามองอีกฝ่ายอย่างยั่วเย้า

ประกายในแววตาชายหนุ่มพรวรยับ บังว่าเขากำลังพอใจในคำตอบของอีกฝ่ายเพียงไหน

มิรันตีคลี่ยิ้มน้อยๆ แววตาฟ้องชัดไม่ต่างกันว่า พึงใจในตัวกับต้นหนุ่มคนนี้เพียงใด อาจจะไม่เทียบเท่าความพึงพอใจในตัวสิ่งขรรเลยด้วยซ้ำ ถ้ากับต้นหนุ่มมีความหล่อเหลาทัดเทียมกับสิ่งขรรละก็ หล่อนคงเลือกไม่ถูกเลยเขี้ยวแหวะระหว่างสองหนุ่ม เผลอๆ คงอยากเก็บเธอไว้ทั้งสองคน

สองหนุ่มมีเสน่ห์ที่จริงใจหล่อนคนละแบบ สิ่งขรรนั้นร้ายใจกันได้เสมอมา

แม้เขาจะเอาอกเอาใจและมีเวลาให้หล่อนน้อยกว่าผู้ชายทุกคนที่ผ่านมา ทว่าสิ่งนี้ก็กลายเป็นข้อดีเหมือนกัน เมื่อเขาไม่ตั้งหน้าตั้งตาทำตัวติดกันเป็นตั้งเมเหมือนผู้ชายส่วนใหญ่ที่มาติดพัน นั่นทำให้หล่อนจัดสรรเวลาในชีวิตได้ง่ายดายขึ้น

ส่วนกับตันหนุ่มคนนี้ แสดงออกชัดเจนว่าลุ่มหลงหล่อนมากเพียงไหน เอาอกเอาใจกันราวกับหล่อนเป็นเจ้าของหญิงน้อยๆ และอย่าหวังความรู้สึกแบบนี้จากการคบหากับสิงขร บางครั้งจึงอดไม่ได้ที่จะโยนหาถึงความรู้สึกแบบนี้

สรูปก็ยังคงตัดสินใจไม่ได้เสียที่ว่าควรจะเลือกหนุ่มคนไหนดี รักพี่เสียดายน้องเสียอย่างนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้น สิงขรไปหาไกล่รุ่งที่โรงเรียนสอนดนตรีอย่างไม่มีการโทร. บอกกันล่วงหน้า ทำเอาไกล่รุ่งหน้าเหลืองอย่างเก็บไม่อยู่ไปชั่วครู่ ขณะเดินออกมาพร้อมกันบอวาร์ดี

“สิง” ไกล่รุ่งเรียกเขาเบาๆ สีหน้ายังไม่คลายความงุนงงลงสักเท่าไร นับจากวันนั้นที่คุยโทรศัพท์กันครั้งสุดท้าย เขาก็หายเงียบไปราวสองสัปดาห์กว่า จนช่วงสองสามวันแรก หล่อนกระวนกระวายใจนักหนา เผื่อเสียงเรียกสายอย่างลึมตัว จนกว่าจะประหม่อมตัวเองไปยกใหญ่ และพอหายบ้า ก็คิดได้ว่า เขาอาจจะกลับศูนย์ปฏิบัติการบินไปแล้วกระมัง ซึ่งก็ดี ชีวิตหล่อนจะได้กลับมาปกติตามเดิมเสียที

เขากลับมาคราใด ก็มักทำให้หัวใจหล่อนปั่นป่วนหนักขึ้น ขึ้นเขาอยู่นานกว่านี้มีหวังความรู้สึกหล่อนคงแปรปรวนยุ่งเหยิงไม่ต่างจากภาวะโลกร้อน

สิงขรลุกขึ้นจากที่นั่ง เดินตรงเข้าไปหาสองหนุ่มสาว สีหน้าเรียบเฉยตามเคย

อวาร์ดีหันมองสิงขร สลับกับหันมองเพื่อนรุ่นน้อง ท่าทางนิ่งเงียบของเขาสื่อว่าพร้อมจะเป็นคนวงนอก

“กำลังจะไปไหนเธอ” สิงขรถามกลับ เขาเหลือบมองอวาร์ดีแวบหนึ่ง

ด้วยแววตาไม่เป็นอริก็จริง แต่ก็ไม่น่าจะเรียกว่าเป็นมิตร

“อืม รุ่งกำลังจะไปกินข้าวกับพี่ช้าง” หล่อนพยักหน้าไปทางอารตี

“ผมมีธุระจะคุยกับคุณหน่อย” สิงขรพูดพลางเหลือบมองอารตีอีกครั้ง
หนึ่ง สีหน้าท่าทางและน้ำเสียงกึ่งบังคับกั้นกาลัยๆ จนโก๊กรุ่งอดหันไปเสียดู
นี่ก็อยากจะชวนไปไหน หล่อนก็ต้องไปหรืออย่างไรกัน